

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 6. srpna 2024 v Praze v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Hany Krestýnové a přísedících Mgr. Ireny Brodské a Ing. D.y Nehasilové,

takto:

obžalovaný

F. S.,

nar. xxx v xxx, bez zaměstnání, trvale bytem xxx (adresa xxx), t.č. ve výkonu vazby ve vazební věznici xxx,

je vinen, že

poté, co dne 24. 2. 2022 čelní představitelé Ruské federace s rozhodující pravomocí z území Ruské federace, Běloruska a ukrajinských regionů v Doněcké a Luhanské oblasti s dočasným uspořádáním místní samosprávy, které samy sebe deklarovaly jako tzv. Doněckou lidovou republiku a tzv. Luhanskou lidovou republiku, v rozporu s mezinárodním humanitárním právem a za porušení pravidel mezinárodního práva ozbrojených konfliktů, tedy v rozporu s Haagskými a Ženevskými úmluvami, provedli ozbrojený vojenský vpád na území republiky Ukrajiny, která byla v důsledku tohoto vpádu nucena vyhlásit válečný stav, reagovat protiofenzivou, diverzními akcemi a zřízením dobrovolnických ozbrojených praporů,

jako občan České republiky dne 12. 3. 2022 vycestoval z území České republiky přes Polsko na území Ukrajiny do Kyjeva, kde v rozporu s ust. § 34 odst. 1 zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti, ve znění pozdějších předpisů, aniž by měl souhlas prezidenta republiky, vstoupil do Kxxx xxxE, která je jako dobrovolnický ozbrojený batalion se strukturou velení se vztahy

nadřízenosti a podřízenosti s rozdělením úkolů podřízena Silám teritoriální obrany Ozbrojených sil Ukrajiny, v rámci níž byl vyzbrojen, prodělal základní výcvik a následně se se skupinou o počtu 11 dobrovolníků, která byla pod jeho velením, přesunul ze základny v Kyjevě do měst Irpiň a Buča, kde měli za úkol hlídkovat v zákopech, provádět tzv. začistiřovací operace v místech zasažených bojovými operacemi ukrajinských a ruských vojsk a strážet na tzv. checkpointech, kde v rámci plnění přidělených rozkazů, ale i ve svém volnu si opakovaně přivlastnil v místech, která byla zasažena bojovými operacemi, cizí věci padlých vojáků či civilního obyvatelstva z různých objektů v lokalitách a nejbližším okolí měst Irpiň, Buča a Hostomel, a to nejméně dva červené barety speciálních jednotek, prsten nezjištěného druhu kovu s kamenem, jeden zlatý investiční slítek v hodnotě 360 USD, osm investičních slitků ze stříbra v hodnotě 160 USD, a další přesně nezjištěné množství šperků z různých materiálů a různých druhů a investičních slitků a mincí z bílého a žlutého kovu do celkové hmotnosti cca 0,5 kg, přesně nezjištěnou výši finanční hotovosti ukrajinských hřiven a ruských rublů, hodinky s velkým ciferníkem, dýchací masku v hodnotě 2.500 Kč z na zemi zničeného letadla Antonov- 225, vojenskou kulatou nášivku s nápisem v azbuce a vyobrazenou pohádkovou postavou se zbraní v ruce, sluneční brýle zn. Gucci z uniformy padlého ruského vojáka blíže nezjištěné hodnoty, čtečku knih zn. PocketBook 614 v modrém pouzdře o hodnotě 500 Kč, krátkou střelnou zbraň zn. Makarov, zelený lovecký nůž, sluneční brýle nezj. značky o hodnotě 100 Kč, dvě bankovky o nominální hodnotě 1 USD, pouzdro od brýlí Ray – Ban a krabici s logem zn. Apple s nezjištěným obsahem,

přičemž obžalovaný svoje jednání zčásti dokumentoval a ukládal si na svůj mobilní telefon zn. Huawei P40, černé barvy, IMEI 1: 863725041379460, IMEI 2: 863725041387463, načež byl obžalovaný v souvislosti s podezřením z plnění dne 5. 4. 2022 bezpečnostními složkami Ukrajiny zadržen a po propuštění dne 8. 4. 2022 vycestoval z území Ukrajiny zpět do České republiky,

přitom uvedené věci si ponechal pro vlastní potřebu a dále s nimi nakládal jako s věcmi vlastními, aniž by se jednalo o mezinárodním právem uznanou rekvizici věcí pro válečnou potřebu, čímž jednal v rozporu s čl. 47 Úmluvy o zákonech a obyčejích války pozemní z roku 1907 (tzv. IV. Haagská úmluva) a čl. 33 Ženevské úmluvy o ochraně civilních osob za války, která byla s ostatními Ženevskými úmluvami vyhlášena pod č. 65/1954 Sb., ačkoliv se základními pravidly mezinárodního humanitárního práva byl obžalovaný jako bývalý voják z povolání Armády České republiky seznámen,

tedy

v místech postižených válečnými operacemi okrádal padlé a jinak si přisvojoval cizí věc,

čímž spáchal

zločin plnění v prostoru válečných operací podle § 414 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku

a odsuzuje se

podle § 414 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve spojení s § 58 odst. 1 tr. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 7 (sedmi) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku se ukládá ochranné opatření, a to zbrání věci – 1 ks zásobníku pro útočnou pušku typu CZ805 BREN ráže 5.56x45 NATO pro 30 nábojů.

Odůvodnění:

1. Na obžalovaného byla u zdejšího soudu dne 22. 4. 2024 podána státním zástupcem Vrchního státního zastupitelství obžaloba č. j. VZV 14/2023-264 pro přečin služby v cizích ozbrojených silách podle § 321 odst. 1 tr. zákoníku a pro zločin plenění v prostoru válečných operací podle § 414 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Přečinu služby v cizích ozbrojených silách ve smyslu § 321 odst. 1 tr. zákoníku se měl obžalovaný dopustit tím, že poté, co dne 24. 2. 2022 Ruská federace a spojenci provedli ozbrojený vojenský vpád na území Ukrajiny, na což Ukrajina byla nucena reagovat vyhlášením válečného stavu, jako občan České republiky dne 12. 3. 2022 vycestoval z České republiky přes území Polska až na Ukrajinu, kde vstoupil do Kxxx xxxE, dobrovolnického ozbrojeného batalionu, aby na území Ukrajiny v boji proti Ruské federaci a spojencům bojoval, aniž by měl souhlas prezidenta České republiky, což je v rozporu se ust. § 34 odst. 1 zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti, ve znění pozdějších předpisů. Zločinu plenění v prostoru válečných operací dle § 414 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se měl obžalovaný dopustit tím, že za doby působení v Ukrajinských ozbrojených silách při plnění úkolů si v místech stížených válečným konfliktem přivlastnil cizí věci padlých vojáků či civilního obyvatelstva z různých objektů v lokalitách a nejbližším okolí měst Irpiň, Buča a Hostomel. Konkrétně si měl obžalovaný přivlastnit nejméně dva červené barety speciálních jednotek, prsten z nezjištěného kovu s kamenem, jeden zlatý investiční slitek v hodnotě 360 USD, osm investičních slitků ze stříbra v hodnotě 160 USD, a další přesně nezjištěné množství šperků z různých materiálů a různých druhů a investičních slitků a mincí z bílého a žlutého kovu o celkové hmotnosti cca 0,5 kg, přesně nezjištěnou výši finanční hotovosti ukrajinských hřiven a ruských rublů, hodinky s velkým ciferníkem, dýchací masku v hodnotě 2 500 Kč z letadla Antonov 225, vojenskou kulatou nášivku s nápisem v azbuce a vyobrazenou pohádkovou postavou se zbraní v ruce, sluneční brýle zn. Gucci z uniformy padlého vojáka, čtečku knih zn. PocketBook 614 v modrém pouzdře o hodnotě 500 Kč, krátkou střelnou zbraň zn. Makarov, zelený lovecký nůž, brýle nezjištěné značky o hodnotě 100 Kč, dvě bankovky o nominální hodnotě 1 USD, pouzdro od brýlí Ray – Ban a krabici s logem zn. Apple s nezjištěnou elektronikou, přičemž věci si ponechal pro vlastní potřebu, aniž by se jednalo o mezinárodním právem uznanou rekvizici věcí pro válečnou potřebu, čímž jednal v rozporu s čl. 47 Úmluvy o zákonech a obyčejích války pozemní z roku 1907 (tzv. IV. Haagská úmluva) a čl. 33 Ženevské úmluvy o ochraně civilních osob za války, který byla s ostatními Ženevskými úmluvami vyhlášena pod č. 65/1954 Sb., ačkoliv se základními pravidly mezinárodního humanitárního práva byl obviněný jako bývalý voják z povolání Armády ČR seznámen.
2. Po dokazování provedeném v hlavním líčení dospěl soud k obdobným skutkovým závěrům jako obžaloba, přičemž tato skutková zjištění jsou podrobně popsána ve výroku rozsudku. Úpravy skutkové věty ve výroku, ke kterým soud přistoupil, jsou blíže odůvodněny níže.
3. **Obžalovaný F. S.** v hlavním líčení ke své osobě uvedl, že má středoškolské vzdělání v oboru xxx, po střední škole se ke dni 1. 1. 2018 přidal k Armádě ČR, v níž působil dva roky, přiřazen byl k xxx pluku v Xxx, kde zastával pozici řidiče průzkumného vozidla Bateria Star. Z armády odešel na vlastní žádost. Od roku 2020 se zabýval ochranou osob, např. při natáčení filmů. S příchodem covidu se přestali filmy natáčet, začal proto pracovat na xxx ve společnosti

GxxxT. Přestěhoval se do xxx, později do xxx. Ze xxx se s již bývalou přítelkyní rozhodli přestěhovat zpět do xxx. Působením ve společnosti GxxxT získal kontakty a působil jako zprostředkovatel prodeje dřeva. Jednalo se vždy o nárazovou činnost, společnosti si jej najímali na dva, tři měsíce. Vydělával si asi 50 000 Kč. Když začala válka na Ukrajině, vydal se na Ukrajinu. Jako kontraktor a ostraha ropných rafinérií nikdy nepracoval, když to tvrdil novináři N., tak si vymýšlel, chtěl vypadat důležitě. Po návratu z Ukrajiny holdoval ve větší míře alkoholu a nebyl po psychické stránce v pořádku. Jeho stav paradoxně pomohl rodinným vztahům, jelikož se sblížil s matkou, sestrou i babičkou. Naopak negativně se jeho stav podepsal na vztahu s bývalou přítelkyní, kterou začal přehnaně kontrolovat. Pomoc odborníka nevyhledal, pomohla mu matka. Mohl se přestěhovat z xxx do xxx, kde začal pracovat. Díky tomu přestal pít a spánek se mu zlepšil, což mělo pozitivní vliv i na vztah s bývalou přítelkyní. Alkohol obvykle nepije, výjimečně si dá pivo, ale po návratu z Ukrajiny pil tvrdý alkohol i pivo ve větší míře. Poprvé v životě tam viděl mrtvé lidi a podepsalo se to na něm.

4. V rozhovoru s novinářem J.N. ve většině věcí lhal. N. tvrdil, že rozhovor je mimo záznam. Jak přesně rozhovor probíhal, si již nepamatuje, ale chtěl se vykreslit zajímavěji a důležitěji, než ve skutečnosti byl. První kontakt s N. měl na Ukrajině. Později jej N. kontaktoval s tím, že by měla obžalovaného vyšetřovat NCOZ. Věděl tedy, že se rozhovor bude týkat jeho osoby a jeho zatčení na Ukrajině, ale N. neřekl, že z toho udělá reportáž či článek. Na nahrávce rozhovoru zaznělo, že dal souhlas s natáčením rozhovoru, byť nějaké informace chtěl poskytnout mimo záznam, tak se domníval, že si N. dělá pouze poznámky. Rozhovor probíhal v restauraci a na stole neležel žádný telefon nebo kamera, N. si jen dělal ručně poznámky do bločku. Na začátku rozhovoru se ho ptal, zdali je to mimo záznam, a to mu N. potvrdil.
5. V minulosti se věnoval bojovým sportům, v dětství teakwondu, před nástupem do armády boxu a v armádě k tomu přidal bojové zkušenosti z oblasti Musada. V armádě se musí kadet podrobit tříměsíčnímu základnímu výcviku, kde se vyučuje od taktiky přes topografii až po střelbu. Neklade se důraz na výcvik boje muž proti muži, spíše se trénuje fyzická příprava, všeobecné znalosti, taktické přesuny a pak si každý útvar speciálně docvičuje svoje jednotky dle své potřeby.
6. K věci obžalovaný uvedl, že nesouhlasí s tím, že by využil své postavení na Ukrajině k vlastnímu obohacení. K tomu, aby odjel bojovat na Ukrajinu, jej motivovalo to, že jeho rodina z Ukrajiny pochází. I když má české občanství, cítil povinnost jet bojovat za ty, kteří sami nemohou. Měl požádat o povolení prezidenta republiky, ale slova tehdejšího prezidenta Zemana a premiéra Fialy, kteří veřejně deklarovali beztrestnost všem, kteří se v rámci ozbrojeného konfliktu přidali na stranu Ukrajiny, jej přesvědčilo, že žádat není nutné. Současně se domníval, že pokud ukrajinský konzulát rekrutuje bojovníky z ČR a naše úřady s tím nic nedělají, tak nekoná nic protizákonného. Na Ukrajinu se vydal pod záštitou Ukrajinského velvyslanectví, kde před svou cestou absolvoval dvě sezení. První schůzka byla seznamovací, vyplnil několik dotazníků a vedl rozhovor s vojenským atašé. Při druhé schůzce se seletovali účastníci. Poprvé se tam setkal se Š. a P., kterým vycestování zamítli. Za Š. se postavil, protože je zdravotník a zdravotníkům tam byl nedostatek, proto mu Ukrajinské velvyslanectví nakonec cestu také povolilo. Od velvyslanectví obdrželi pokyny a rady k přesunu. Další den v nočních hodinách opustili Prahu a ráno přijeli na ukrajinsko-polské hranice. Základna, kam směřovali, však byla vybombardována, proto jim celníci zabavili pasy a nechali je den čekat na celnici. Během dne se k nim přidali ještě další dva zahraniční bojovníci – jeden ze Švédska a druhý z Litvy. Velvyslanectví jim nebylo schopno pomoci a posunout je někam dál, proto se obrátil

na svého bratrance, který v ukrajinské armádě působí. Bratranec mu dal několik rad, pomohl jim s průjezdem celnicí a vydali se tak směr Javoriv, kde již tak čtyřicet dalších lidí čekalo. Z Javorivě po vlastní ose pokračovali zprvu do Lvova, kde se potkali s F. a K., a poté do Kyjeva. V Kyjevě proběhla pasová kontrola, museli vysvětlit, proč přijeli. Nakonec pokračovali na základnu v centru Kyjeva. Na základně strávili cca týden. Seznámil se tam s plukovníkem z ukrajinské zpravodajské služby SBÚ, který si je vzal pod ochranu. Sám fungoval jako mediální tvář propagace. Po čase začal naléhat, aby se zapojili k dobrovolníkům. Zařadili je k dobrovolnickému praporu Karpatská Sič. Do armády vstoupit nemohli, protože neměli ukrajinské občanství. V tu dobu se k nim připojili J., P. a D.. Všichni společně byli přemístěni na štáb Kxxx xxxE. Prapor si pro svou potřebu přivlastnil budovu indonéské ambasády a přilehlou kancelářskou budovu. Sklady měli narvané potravinami a dalším vybavením. Oproti klasické armádě měli luxusní vybavení, což bylo dáno rozdílným financováním. Velitel Kxxx xxxE mu vysvětlil, jaké jsou úkoly praporu, co zajišťují, pod koho spadají a co od dobrovolníků očekávají. Hned další den se účastnil akce praporu. Ráno nafasoval zbraň, municí, granáty a společně s dalšími členy se vydali do R.ivky, z níž směřovali do Irpině na předsunutou základnu. Seznámil se s mladíkem jménem A., s kterým si pro zkrácení dlouhé chvíli přehrávali různé scénky. Pro jednu svou scénku použil žluté brýle, které jsou i součástí obžaloby, ale pak jej již nenapadlo je vrátit tam, odkud je vzal. Rozhodně si je ale nepřivlastnil pro vlastní obohacení. Po návratu z Irpině zmínil své výtky k fungování v akci, protože se mu nezdálo vhodné pohybovat se v jedné velké skupině. S jeho výtkou souhlasili a umožnili mu vytvořit si svou vlastní malou skupinu pro účely průzkumu. Tento tým se skládal převážně z Ukrajinců. Z každé akce se prováděly záznamy na GoPro kameru, které se následně vyhodnocovaly. Čechy mezitím přesunuli do výcvikového centra, D. odjel zpět do ČR. Sám tak začal zastávat několik funkcí – od výcvikového instruktora přes velitele průzkumného týmu až po mediální tvář praporu. Postupně se tak seznamoval s celým fungováním praporu a jeho financováním. V té době se také účastnil tří ostrých misí průzkumného charakteru. Během návratu z druhé akce byla jejich základna zasažena, zemřelo hodně lidí a mezi nimi i A.. Jelikož k němu měl blízký vztah, nenesl to dobře. Zpětně vnímá, že žluté brýle, které si ponechal, jsou jediná věc, která mu jej připomíná. V následujících dnech dostávali informace, že se ruští vojáci oblékají do civilního oblečení, a navíc se mezi nimi měli vyskytovat kolaboranti. Při návratu z jedné akce tak kontrolovali čtveřici, která se tvářila, že je součástí domobrany. Blíže je prohledali a našli ruské doklady v jejich botách. Rovněž našli mobilní telefon, ve kterém bylo video, na kterém znásilňovali ženu a přihlíželi tomu děti. Dle videa bylo zřejmé, že žena i děti byli posléze zabiti (*dále odmítl obžalovaný k této věci vypovídat*). Při návratu sdělil, co se stalo a předložil videa z GoPro kamery, aby to mohl štáb vyhodnotit. Dle vedení neudělal nic špatného. Schválení vedením v něm evokovalo pocit, že po celou dobu jedná správně. Po tomto incidentu si potřeboval vzít volno, psychicky to neunesl. Místo aktivních bojových operací se začal soustředit na výcvik rekrutů. Cvičil i Čechy, kteří po několika dnech trvali na svém zapojení v boji. Z týmu vyloučil P. a J. kvůli jejich nízkému věku. Ti tak zůstali v Kyjevě a nevycestovali se zbytkem Čechů do Irpině. Dále bylo rozhodnuto, že členové české skupiny se nebudou zapojovat do aktivních bojových operací a jejich úkolem bude střežení dobytých prostor. Poté, co Češi nafasovali zbraně a municí, přešli do R.ivky. Při příjezdu bylo místo bombardováno Rusy. Na základně vystřídali skupinu, která tam byla před nimi. Jejich základna byla v rodinném domě. Každá jednotka sídlila v jiném domě, využívali tak i věci, co v domech našli. Dostali příkaz, že pokud najdou zbraně, mají je odnést na štáb. F. s K. nějaké zbraně našli a také je odevzdali. Při cestě na štáb je zastihla další dělostřelecká palba. Vzhledem k tomu, že se zdálo, že Rusové ví, kam mířit, prohledávali domy, zdali nenajdou něco, co je má navádět. Při těchto prohlídkách ale nacházeli cennosti – šperky, elektroniku, peníze – které měli odevzdávat štábu. Později zjistil,

že členové jeho skupiny na štábu neodevzdávali nalezené věci. Viděl fotografie, na kterých byli zachyceni opilí s nějakými zbraněmi a elektronikou. Fotografie mu ukázal Skot, který tam s nimi byl, ale zdali to fotil on, neví. Když odjel F., tak mu K. řekl, že F. odvezl všechno, co měli, tedy i to, co sebrali. Jednalo se o peníze, dva iPhony a něco dalšího od Applu. V tu chvíli ho to ale nezajímalo, byl ve špatném psychickém rozpoložení.

7. Mezi jeho úkoly spadala také PR propagace praporu. Jako český dobrovolník se stal tváří ukrajinského odboje Kxxx xxxE. Přidělili mu stříbrný prsten, který je rovněž v obžalobě, i když chybě označen jako zlatý. Vykonstruoval se příběh, že prsten patřil padlému ruskému vojáku. Prsten se našel v nějakém domě v R.ivicce. Kdo ho našel, neví. Jemu ten prsten přidělili, protože reprezentoval prapor a na videích to vypadalo dobře. Očekávali také zahraniční novináře. Fotografie z propagace i s prstenem jsou uveřejněné na sociálních sítích Kxxx xxxE. Prsten tedy obdržel na štábu, předali mu jej jeho nadřízení Hanič a A. Později zjistil, že propagace vzhledem k počtu rekrutů fungovala dobře. Komunikovali spolu česky, ukrajinsky a španělsky. Podle toho, kdo jaký jazyk zrovna ovládal. Hanič uměl česky, protože dříve v Česku žil. Prsten byl obžalovanému odebrán, když jej na Ukrajině zadrželi. Jiné věci pro účel propagace neobdržel. Když s ním točili propagační medailonek, položili mu otázku, kde k prstenu přišel. Odpověděl na to, že prsten je z těla padlého ruského vojáka, kterého zabil. Ale on ho nezabil, bylo to součástí příběhu.
8. Aktivní boj vedla pouze ukrajinská armáda. Karpatská Sič vyčlenila dvě skupiny po sedmi lidech. V jedné skupině byli Američani, Kanaďani a Ukrajinci, ve druhé skupině byl obžalovaný a Ukrajinci. Prapor zabezpečoval pozice, hlídal blokspoty, měkké cíle, zásoby s palivem a muniční sklady. Postupně, jak docházelo k vytlačování Rusů, tak se budovaly nové pozice, kde členové praporu fungovali. Několik lidí bylo vyčleněno k provádění začistišťovacích operací z míst, odkud se armáda stáhla. Prapor nespadal pod ukrajinskou zpravodajskou službu, jelikož se jednalo o domobranu-dobrovolníky. Pokyny jim předával plukovník ze SBÚ, ale neví proč. Než se výcviku v Karpatské Siči ujal, trval výcvik 4 hodiny. Celkem se zúčastnil asi devíti misí, přičemž mise nikdy netrvala déle jak jeden den – ráno za tmy odešli a vraceli se pozdě večer. Stejnokroje neměli, buď měli nášivky Kxxx xxxE nebo někteří měli kartičky, které prokazovaly, že jsou členem praporu. Když je zastavili na kontrole, museli se prokázat kartou nebo pasem, příp. bezpečnostním kódem, který se měnil každých šest hodin. Není si vědom, že by sám kartičku měl, pokud ji dostal, nikdy ji nepoužil. Smlouvu o účasti nepodepisoval, ale podepisoval dokumenty ohledně pojištění a ošetření v případě zranění v boji.
9. Při začistišťovacích operacích nebylo úkolem brát cennosti, to měli dělat, když v R.ivicce prozkoumávali oblast dům od domu, poličku po poličce, zdali tam není něco, co by mohlo sloužit jako vysílač. V Irpini a Buči bylo primárním cílem začistišťovacích operací vyčistit dům po domu od ruských okupačních vojsk. V praxi to znamenalo, že kontrolovali, zdali na určitém území nezůstal nějaký ruský voják. Když našli těla, měli zkontrolovat, zdali jsou všichni mrtví, prohledali jim uniformy, hodnosti, mapy, telefony, tablety... Takové věci se jim odebíraly. Rovněž se jim odebíraly „psí známky“ a doklady, dle kterých se na štábu sčítali padlí. Před každou operací proběhla porada, při níž obdrželi pokyny, operační oblast i cíl mise. Co se týče začistišťování, operační oblast byla odhadem tak jeden kilometr na jeden a půl kilometru. Mimo začistišťovací operace byla oblast cca čtyři až pět kilometrů. Při začistišťovacích operacích bylo jejich úkolem zkontrolovat dům, zpravidla v té oblasti byli i nějakí obyvatelé, kteří tam zůstali v průběhu války, takže je nasměrovali ke konkrétnímu místu, kde Rusové byli, a tím jim usnadnili práci. Průběh prohledávání domu byl následovný: nejprve něco zakřičeli a pokud

nedostali odpověď, vešli dovnitř, prohlédli jej a když tam nic nenalezli, z domu odešli a na dům nakreslili kříž, který znamenal, že dům byl zkontrolován. Pokud v domě byly jakékoliv známky, že se tam Rusové vyskytovali, dům se prozkoumával důkladněji, hledala se elektronika, digitální nosiče, telefony, tablety, dokumenty. Vzhledem k tomu, že neovládá azbuku, bral často zbytečné věci. Během zajišťovacích operací neměli sbírat cennosti.

10. Pokyn k tomu, aby odnášeli cenné věci, dostali, když obsadili oblast R.ivky. Odnášet cennosti tedy měli při provádění průzkumu oblasti. Ptal se na poradě, proč to mají odnášet, když jsou to věci Ukrajinců. Na to mu nadřízený sdělili, že to je pro případ, že by Rusové pozice opět obsadili. V tu dobu na internetu kolovala videa, jak Ukrajinci odnášejí pračky a televize, což příkazu dodávalo na důvěryhodnosti. Stalo se, že jednou přijela rodina z domu, kde se usídlili, aby si vyzvedla centrálu, dieslový agregát, nějaké dokumenty a šperky. Centrálu jim nakonec nechali a pro šperky je odvedl na štáb, tam jim šperky, o kterých tvrdili, že jsou jejich, bez problému vydali. I tato zkušenost jej přesvědčila, že je v pořádku odnášet cennosti z domů. Byl to ale jediný případ, kdy byl svědkem toho, že se věci dostali zpět k původním majitelům. Když byla R.ivka osvobozena a z lokality se stahovali, dali se všechny zajištěné věci z několika oblastí dohromady a pluk s tím začal kšeftovat, z utržených peněz byl totiž financován.
11. Dva červené barety speciálních jednotek vzal při zajištění jednoho domu v R.ivce. Většině mužům chybělo základní vybavení, např. F. a K. bojovali v džínách. Bylo mu řečeno, že pokud se potřebují dovybavit oblečením, obuví, jídlem, čímkoliv, co bylo zapotřebí, mohou si to vzít, pokud to někde najdou. Barety našli spolu s dalším vojenským oblečením v ukrajinských barvách. Oblečení si F. s K. rozdělili a barety tam nechali, proto si je vzal. Jeden sám nosil a druhý dal K.ovi. Červený baret nosil, aby si připadal důležitě, věděl, že v každé armádě značí příslušnost ke speciální jednotce. Prsten, který dle obžaloby měl být ze žlutého kovu, byl stříbrný. Prsten dostal od štábu, také pocházel z oblasti R.ivky. O konkrétním majiteli prstenu neví. Fotografie jednoho zlatého investičního slitku a osmi investičních slitků ze stříbra pochází z jeho mobilního telefonu, pouze si to vyfotil, nevzal to. Slitky našli v jednom domě, kde původně sídlil štáb Rusů. Spolu s tím našli také nějaké dokumenty, zbraně a vojenský materiál. Věci odnesli na štáb, pistoli Makarov si z taktických důvodů ponechal, nikdo nebyl proti. U slitků mu na štábu sdělili, že nejsou cenné, jelikož se jedná jen o památeční předmět. Nabídl mu proto, že si může slitky ponechat. V té době vůbec nepřemýšlel nad tím, zdali je to správně či nikoliv, prostě si to vzal a měl to u sebe v batůžku. Zlatý slitek si nepřivlastnil, pouze si jej vyfotil, když ho našel. Dostal se k němu až na štáb – stříbrné slitky, které donesl, vyskládal vedle toho zlatého a vše si dohromady vyfotil. Kdo přinesl zlatý svitek, neví.
12. Odmítá, že by měl přesně nezjištěné množství šperků z různých materiálů a investičních slitků a mincí z bílého a žlutého kovu v celkové hmotnosti asi půl kilogramu, jak stojí v obžalobě. Jediný šperk, co měl, byl prsten, který měl na ruce. Ukrajinské hřívny a rubly dostal od sv. Havelky, asi 800-1000. Po návratu z Kyjeva se snažil mermomocí dostat domů, ale vedení mu nabízelo vyšší postavení, peníze, občanství, slávu, ženy. Lákalo ho to, tak je požádal o den na rozmyšlenou. Člověk, který jej nakonec přesvědčil, aby jel domů, byl jeho otec, který mu zavolaal, aby mu řekl, jak je na něj pyšný. Položil si proto otázku, zdali má být skutečně na co pyšný, ale odpověď byla ne, proto se rozhodl z Ukrajiny odjet. Nebyl na sebe hrdý, protože se tam děly věci, kterým se ani nepokusil zamezit. Nelíbilo se mu chování praporu k zajatcům, výslechové metody, nakládání s ostatky i braní věcí. Velení mu řeklo, že domobrana momentálně zastává funkci policie, protože policie a armáda mají každá teď jiné úkoly. Svůj odjezd nahlásil druhý den vedení, přislíbili mu transport až na hranice, ale až na druhý den.

Tvrdil jim, že se za týden vrátí, aby mu umožnili odjet. Když se pak vraceli se sv. H. z Buče a Hostomelu, ptal se jej sv. H., proč neodjede už nyní vlakem. Vlakem nejel, protože na něj neměl peníze, H. mu proto dal peníze na lístek.

13. Za působení na Ukrajině nebyli nijak odměňováni. Jídlo, bydlení tam bylo zajištěné. Dostával od Ukrajinců vše – jídlo, cigarety, ubytování, teplo. Při čekání na bojové operace nestrádali, v průběhu bojových operací někdy zásobování vypadlo, ale jídlo se dalo nalézt v nějakém z domů, jelikož se pohybovali v zastavěné oblasti.
14. Brýle Gucci nevzal, čtečku knih i s vojenskou nášivkou, třemi ručně psanými deníky a s několika vojenskými knížkami, vzal. U čtečky knih se domníval, že je to tablet, nakonec se ale ukázalo, že je to maketa čtečky knih. Vojenskou nášivku vzal proto, aby dokázali ztotožnit útvar, který tam působil. Deníky zas vzal proto, že nerozuměl azbuce a nevěděl, je-li v nich něco důležitého.
15. Podle § 207 odst. 2 tr. řádu byl obžalovanému přečten protokol o jeho výsledku v postavení obviněného z přípravného řízení, konkrétně č. l. 100 od počátku stránky, jelikož se v některých částech odchyloval od své výpovědi z přípravného řízení týkající se okolnosti nalezení prstenu, kdy uvedl, *že nepochopil důvod, proč v den jeho odjezdu začali řešit, že má u sebe věci, když o nich věděli po celou dobu a nikdo nic nenamítal, jednalo se o prsten stříbrné barvy s prasklým černým kamínkem z Irpině ze zdemolovaného domu, ze stejného místa, odkud jsem si vzal červený baret, poté u něj našli slitky stříbrné barvy a Makarov pistoli z trezoru v Irpině, nůž gravírovaný z Irpině, přesně už neví, kde k němu přišel, pak měl kyslíkovou masku z letadla Antonova*. Obžalovaný nato uvedl, že platí to, co řekl u hlavního líčení, ale že je ve výsledku pro účely tohoto řízení jedno, jak k prstenu přišel. Gravírovaný nůž, který našel v Irpini, si vzal z bojových důvodů, jelikož jiný nůž k dispozici neměl. Zbraň Makarov pocházela z trezoru rodinného domu v Irpini. V domě, kde byl trezor, byla původně ruská základna, než byli Rusové vytlačeni. Když přišel do domu, byl trezor již otevřený. Kyslíkovou masku Antonov skutečně vzal z vlastní vůle, nechtěl se obohatit, ale chtěl vzpomínku na to, že na místě skutečně byl. Nevěděl, že její cena je 2 500 Kč. Kdyby se chtěl obohatit, tak to prodá a nenechává si věc rok doma. Sluneční brýle bez značky jsou brýle, které našel s A.em.
16. Osobně byl vybaven puškami AK 74 ve dvou provedeních, jedna s tlumičem a optikou a jedna holá, zbraň Makarov, nůž, dýmovnice, vysílačka a granáty, naopak kulomet neměl. Náboj, který je uveden v obžalobě, má u sebe již asi 10 let z doby, kdy jeho bratranec sloužil na ukrajinské válečné lodi. Podle § 207 odst. 2 tr. řádu bylo z protokolu o výpovědi obžalovaného v přípravném řízení v pozici obviněného (č.l. 100) přečteno: *„Věci, které u mě při zadržení v Karpatské Siči byly nalezeny, byl prsten stříbrné barvy s prasklým černým kamínkem z Irpině ze zdemolovaného domu, ze stejného místa, odkud jsem si vzal červený baret. Pak u mě našli slitky stříbrné barvy a Makarov, pistoli z trezoru z Irpině, nůž gravírovaný rovněž z Irpině, ale už nevím, kde přesně jsem k němu přišel. Dále jsem měl kyslíkovou masku z letadla Antonov 225, které bylo zničeno a vzal jsem si to jako na památku. Masku nemá žádnou hodnotu a sluneční brýle bez uvedení značky a bez hodnoty. Dále jsem u sebe měl ještě vystřílenou municí ze zbraně Calibr 50 mm a kulometry nějaké velké ráže, přesnou ráži neznám. Když to shrnu, tak mi zůstalo a tedy nebylo zabaveno ani celníky, ani policií kyslíková maska a sluneční brýle. Vše kromě masky, brýlí a nábojů mi zadržela policie. Náboje mi po propuštění vzali celníci.“* Obžalovaný k tomu uvedl, že prapor rozhodl, že přiváží na korbu nového F150 těžké kulometry a budou to využívat jako hybný kulomet. Když se z těchto kulometů střílelo, tak tam zůstala hlizna, kterou si ponechal. Pochází tedy ze zbraní, které byly přiděleny praporu a nikoliv jemu osobně. Ale

zásobník, který byl nalezen při domovní prohlídce, je jeho, pochází od jeho bratrance, jak již uvedl. Použitelné to nijak není, je to pouze těžítko.

17. Jelikož byl v ČR vojákem, seznámen byl s pravidly, jak se chovat k zajatcům, pravidla základních bojů, nicméně mezi to nepatří Haagská a Ženevská úmluva. Poučování byli spíše o tom, jak nakládat s lidmi. Sám byl překvapen, co je § 414 tr. zákoníku, když mu policie sdělila obvinění. Nevěděl, co znamená plenění ve válečné zóně. Na Ukrajině žádné seznámení s pravidly boje nebylo, byly pouze řečeny úkoly a na vše ostatní se museli doptávat. Sám se doptával hodně. Podle § 207 odst. 2 tr. řádu bylo z protokolu o výpovědi obžalovaného v přípravném řízení v pozici obviněného (č.l. 101) přečteno: „*Jak jste byl seznámen s pravidly boje na Ukrajině?*“ „*Bylo mi řečeno, co si najdu, to je moje. Pokud se jedná o cennosti, odvézt na štáb, z toho byla financována činnost jednotky. Motorcky, auta jsme museli odvézt na štáb. Co se týká pravidel boje, bylo nám doporučeno, abychom při zajímání vojáků raději zajímali ty s vyšší hodnotou. Co se týká nižších šarží, pokud nekladli odpor, dovedli jsme je na štáb také. Dodržovali jsme Ženevské konvence,*“ což obžalovaný potvrdil a dodal, že do určité chvíle jednal jako Ukrajinci, ale posléze přehodnotil své chování. I když zajatce dovedl k výsledku, tak jej stejně popravili. Nebylo to asi správně, ale riskovat život, aby zajatce přepravil třeba šest kilometrů na základnu, mu za to nestálo.
18. Primárně byli průzkumnou jednotkou. V Buči jim byl tedy svěřen čistě průzkum, jinak se do Buče dostal znovu až s novináři H. a B.. Ti jej požádali, zdali je může do Buče a Irpině dostat, s čímž souhlasil. Jeli tedy do Irpině, tu projeli a pokračovali do Buči, kde dojeli až k rodinným domům. Novináři pořídili videa, která potřebovali pro reportáž, a on tam našel zmíněnou čtečku knih, vojenskou nášivku a ručně psané deníky. V Hostomeli jim byl svěřen také čistě průzkum oblasti.
19. Když jej Karpatská Sič zadržela, sdělili mu, že důvod zadržení je rabování, nicméně den před tím byl zadržen D. K. a Švéd. On sám se vrátil s novináři z natáčení v Hostomeli, Buči a Irpině. Když se vrátil, přišel za ním R. a sdělil mu, že zadrželi K. s F., jelikož u sebe měli nějaké cennosti a elektroniku, kterou nedokázali vysvětlit. Větší problém ale byl, že u nich našli granáty a že řekli, že svolení k tomu jim on udělil. Toto nařčení popřel. Další den ráno měli K. a F. přivést k nim. Ráno ale přijel jen R. a řekl mu, že může odjet, ale že jej neodvezou na hranice, nýbrž na nádraží. To odmítl, protože chtěl nejdříve vidět K., aby se ujistil, že je v pořádku. Kvůli tomu se pohádali, R. ho přesvědčoval, aby jel, protože s tím otravoval již pět dní. Trval si ale na svém, že odjede až společně s K., protože ten na Ukrajině zůstat také nechtěl, a současně R.ovi vyhrožoval, že má na vše důkazy. R. byl naštvaný, ale nakonec sdělil, že s K. za chvíli přijede. Za tři hodiny přijel R. bez K., zato však s několika členy praporu, kteří jej odvedli do kanceláře, kde ho odzbrojili a profackovali. Po nějaké chvíli jej odvezli na jeho ubytování, kde už byly všechny jeho věci prohledány. U jeho vyházené tašky byly všelijaké věci a obvinili ho z krádeže. Pod výhružkou smrti ho donutili učinit přiznání na kameru. Svázaného jej vyvedli na nádvoří, kde mu přehodili pytel přes hlavu, donutili ho kleknout si na kolena, nabili AK a vedle hlavy vystřelili. Při tom mu řekli, že „takhle dopadne každý, kdo si myslí, že je více než prapor.“ Dále ho naložili do auta a odvezli ho za K..
20. Při poslední misi, které se účastnil, se účastnili také svědci P. a J.. Mise neměla žádné specifické zadání, šlo čistě o zaučení nováčků. Nebyla to vyloženě průzkumná akce, protože šlo hlavně o to, aby si nováčci akci vyzkoušeli, Rusové z té oblasti byli již vytlačeni, i když stále přetrvávalo riziko jejich výskytu. V závěru dne zabrali pozice, nahlásil splnění úkolů a čekal další instrukce. Mezitím poslal tři členy na předstunutý průzkum 300 metrů před jejich pozice, aby si oblast

trochu zmapovali. Po nějakém čase zazněla střelba a bylo znát, že je to z vícero samopalů najednou. Navázat spojení se nepodařilo, proto se rozhodl to zkontrolovat a na místě našel ruskou techniku, zbraně, munici a čtyři popravené ruské vojáky. To byla v jeho případě pomyslná kapka. Když nahlásil splnění rozkazu, obdrželi rozkaz, že se mají zakopat a zůstat tam přes noc, přestože neměli oblast dostatečně prozkoumanou. Nechtěl tam za takových podmínek navíc s úplnými nováčky zůstat, tak se vzepřel rozkazu. Na místě nechal čtyři dobrovolníky a spolu s J. a P. se vrátili do výchozího postavení, kde zastihli již jen R., s nímž kvůli tomu pohádal, autem pak odjeli zpět do R. ivky, kde ale neproběhla klasická porada po akci a nevrátil tudíž GoPro kameru, kterou vždy akci natáčeli. Kameru si chtěl ponechat, aby měl eso v rukávu. Nakonec nahrávku použil až v den, kdy zadrželi K. a nechtěli jej propustit. O deseti tisících ukrajinských hřiven se nezmínil. Podle § 207 odst. 2 tr. řádu byl přečten protokol o výsledku obviněného na č.l. 99: „*Hlavně bych chtěl uvést, že většinu věcí, které jsou v příkazu k domovní prohlídce uvedeny, že jsem je sebral jako jsou např. brýle zn. Gucci, krabice zlata, zlaté cibhy, čtečku knih jsem nevzal. Kdybych to vzal, policie by to zabavila, uvedla do zprávy. Policie nic takového neuvedla. Ohledně věcí, které jsem měl při zadržení, jednalo se o věci v cenové hodnotě do 10 000 hřiven, jak vyčíslila ukrajinská policie. Ta částka byla nejen za mě, ale i za D. K.,*“ k čemuž obžalovaný uvedl, že věci, s kterými byl dopraven na policii – slitky, žluté brýle, dýchací maska a jeho osobní věci – nebyly v hodnotě vyšší. Podle fotek v telefonu jim dokazoval, že ty věci nabyl již před tím. S věcmi, které mu policie vrátila, odjel domů. Žádné brýle zn. Gucci mu policie nezabavila a určitě tam takové nenosil, na bojišti preferoval brýle s bezpečnostním sklem.

21. Ke komunikaci J. S. a J. Š. v aplikaci Facebook Messenger (č.l. 709), ve které S. Š. sdělil, že se od obžalovaného dozvěděl, že mají s K. v plánu vykrást v Irpini banku, obžalovaný uvedl, že žádný takový plán určitě nebyl. Vše v Irpini bylo již dávno vybrakované. Současně pokud by plánoval něco takového podniknout s K., tak by o tom věděl i F., jelikož ti dva všude chodili spolu.
22. K videozáznamu ze dne 27. 3. 2022, na kterém je zachyceno prohledávání rodinného domu v Irpini, ve kterém v čase 15:15:46 zazněl výrok obžalovaného: „*Já jsem sem nepříjel primárně krást, ty vole, ale když už, tak už...*“ obžalovaný uvedl, že jeho výrok byla reakce na to, co jim aktuálně na štábu sdělili, a to, že mají projít budovy a zaměřit se na cenné věci, které mají následně zanést na štáb. Bral to jako krádež, proto to tak i pojmenoval. Poslouchal rozkazy, určitě tedy nějaké cennosti z domu bral, ale již neví co. Cennostmi bylo myšleno vše, co mělo vyšší hodnotu. Domnívá se, že značka Ray Ban má vysokou hodnotu, proto vzal brýle této značky a odnesl je na štáb. Co myslel tím, že „našel jackpot“, jak rovněž uvedl ve videu, neví. Co bylo ve šperkovnici, kterou prohledával, neví. Jestli jsou na videu dva americké dolary na policii, tak je našel v domě, ale zdali je odnesl, již neví. Takto důkladně dům prohledávali, protože měli najít maják – vysílačku ruských okupantů. Rozkazu brát cennosti nebyl přítomen nikdo ze svědků, jelikož byl jejich nadřízený rozkaz jim tlumočil.
23. V rámci doplňující výsledku u hlavního líčení obžalovaný uvedl, že před soudem již několikrát zaznělo, že by měl jako bývalý voják z povolání vědět, co se smí nebo nesmí v rámci mezinárodního humanitárního práva. Během svého působení v armádě byl skutečně o této problematice poučen, nicméně základem výcviku na Ukrajině byla vlastní bojová činnost a nikoliv pohyb v bojem zasažených oblastech. Ze zprávy Vojenské akademie navíc vyplývá, že s problematikou plenění v prostoru válečných operací seznámen nebyl. Postup přijímání k jednotce na Ukrajině byl naprosto odlišný od toho, jaký zná z České republiky. A jelikož na Ukrajině žádnou přísahu neskládal, vnímal to tak, že nemůže být členem Ozbrojených sil

Ukrajiny. K rozhovoru s novinářem J. N. obžalovaný uvedl, že se mu audiozáznam neposlouchal dobře, na nahrávce zněl jako machr, jednalo se však jen o jeho obranu proti vnitřnímu rozpoložení. Místo projevu strachu a slabosti se raději prezentoval jako arogantní blbec.

24. Nůž, který si přivlastnil, je zachycen na fotografii na č.l. 422, krabičku od Apple iPhone, kterou na videu vzal do ruky, vrátil zpět na místo, jelikož zjistil, že byla prázdná.
25. **Svědék R. H.** v rámci své výpovědi v hlavním líčení uvedl, že obžalovaného zná dva roky, seznámili se v období mezi 3. - 6. 4. 2022 při natáčení reportáže z Kxxx xxxE, kde obžalovaný působil jako dobrovolník. Přijel tam natáčet reportáž pro Seznam zprávy. Kontakt na tzv. Press officera z jednotky Karpatská Sič získal od svého známého ukrajinského producenta D. K.. Díky tomu strávili tři dny na Ukrajině a natočili s obžalovaným a Karpatskou Sič, výcvik, který on dělal, a následně byli v Buči a Irpini. Základna obžalovaného byla v Kyjevě naproti indonéské ambasádě, tam se s ním také potkali poprvé. První den s ním natočili několik hodin materiálu, jeho kolega Ray B. zůstal s obžalovaným celý den, svědek sám odjel se zástupci Kxxx xxxE do Buči a Irpini. Bylo to v den, kdy ukrajinští vojáci z těchto míst vytlačili ruské jednotky. Druhý den jeli do Buči, Irpini a Hostomelu již i s obžalovaným, ale na místě se rozdělovali, protože B. natáčel něco a svědek zase něco jiného. Obžalovaného měli s sebou jako doprovod, i když s sebou neměl zbraň. Novinář musí mít vždy doprovod někoho z vojáků. V Buči byli v té době pouze vojáci a novináři, civilisté vycházeli z domů a byli překvapení, co tam dělají, protože ještě den před tím tam byli Rusové. Civilisté, kteří tam zůstali, většinou kolaborovali s ruským režimem, protože by jinak nedokázali po dobu okupace přežít. Každý dům, který v těchto oblastech navštívili, obýval během okupace nějaký ruský voják. Domy byly vybydlené, vyrabované, všude se válely věci, na zahradě leželi mrtví lidé a v tom ti ruští vojáci bydleli.
26. Potřeboval zjistit, zdali je obžalovaný pro účely reportáže zajímavý. Ukázalo se, že obžalovaný byl jedním z velitelů menší jednotky, která prováděla začistišovací akce pod Karpatskou Sičí. Velitelé se k obžalovanému chovali s velkým respektem a dávali mu hodně volnosti. V té době Karpatská Sič ještě nebyla začleněna pod armádu, jednalo se o dobrovolnický batalion. Každý si tam dělal, co chtěl, byl to začátek války a všude vládl chaos. S obžalovaným strávil dva, tři dny a následně se od jeho spolubojovníka L.R. dozvěděl, že Karpatská Sič obžalovaného zbila a někam ho odtáhli. Zajímal se proto, co se s ním stalo. R. mu volal kolem jedné hodiny ráno, že přímo před ním obžalovaného surově zbili na jejich společném pokoji a někam jej odtáhli. V tu dobu nešlo zjistit nic víc, protože byla akorát tzv. komanD.tská hodina a civilista nemohl vyjít ven. Počkal tedy do šesti od rána a pak se s kolegou B. vydali do Kxxx xxxE, kde po nich požadoval vyjádření, co je s obžalovaným. Právnička a mluvčí vyjádření odmítla úplně. Zástupce Siče M.L., který uměl perfektně česky, mu sdělil jen to, že obžalovaného někam odvezli. Sám ale říkal, že je dobře, že již není v Siči, protože by skončil někde v Irpini v hrobě. Důvod, proč obžalovaného zadrželi, jim L. odmítl sdělit, uvedl jen to, že měl vzít nějaké brýle a další cenné věci a že je snad vzal i svým kamarádům. V tu dobu byl obžalovaný evidentně v indonéské ambasádě, kde ho Karpatská Sič vyslýchala. Ambasáda byla v tu dobu opuštěná a byla naproti jejich základně. Obžalovaný mu volal, netušil, kde na něj vzal číslo, sdělil mu, že je na policejní stanici. Jel tam tedy za ním a požadoval vyjádření od zástupkyně distriktu. Čekal asi osm až deset hodin před policejní stanicí, poté mluvil s vyšetřovatelem, který vyslýchal obžalovaného a ten jim sdělil, že je obžalovaný zmlácený, ale že jej asi propustí, musí jej vyzvednout někdo z Kxxx xxxE. Pochopil tedy, že Karpatská Sič obžalovaného dovezla na policejní stanici, ale on u sebe neměl věci, o kterých Karpatská Sič tvrdila, že je ukradl.

Vyšetřovatel mu říkal, že je to tvrzení proti tvrzení. Karpatská Sič očividně nechtěla být konfrontována novináři, když si obžalovaného a D. (*pozn. D. K.*) vyzvednou, protože vypadali strašně, jak byli dobití.

27. Proč byl zadržen D. K., netušil. Oba je propustili po desáté hodině večer, K. u sebe měl doklady, ale obžalovaný nikoliv a již bylo po komand. tské hodině, a tudíž nikam nemohl, proto je vzal k sobě, aby u něj přespal. Měl ubytování vzdálené asi 400 metrů od policejní stanice, obžalovaného s K. proto přivezli k nim a udělali s nimi rozhovor. Oba dva se začali obhajovat, v tu dobu zjistil, že D. K. zadrželi dříve než obžalovaného. Následně se snažili od Kxxx xxxE získat pas obžalovaného, cítil povinnost mu pomoci, protože obžalovaný neměl pas, peníze a ani telefon. Kdyby se dostal opět do rukou Kxxx xxxE, skončilo by to s ním špatně. Takové věci, za které byl obviněn Karpatskou Sičí, tam naprosto standardně končily smrtí. Spolu ještě zašli na ambasádu, pak jej odvedl na nádraží, koupil mu jízdenky do Polska a dal veškerou svou hotovost, asi 800 hřiven. Tím se jejich cesty rozešly. Problém byl, že ambasáda v Kyjevě byla evakuována a nikdo tam nebyl. Pomoc se snažili získat přes Polsko, Česká ambasáda v Polsku by obžalovanému vydala náhradní doklad, ale nebylo, jak tento dostat na Ukrajinu. Byla to naprosto slepá ulička. Skončilo to tedy tím, že mu koupil lístek na vlak. Jak se dostal přes hranice do Polska, vůbec netuší. Obžalovaný se mu ozval až po několika měsících s tím, že je v pořádku zpět v ČR.
28. Svědek se dále vyjádřil k batalionu Karpatská Sič, což byla určitá paramilitantní skupina s velmi pravicovými názory, lidé v Siči byli velmi diskutabilní a sami Ukrajinci se chlubili, jaké věci si z domů jako válečnou kořist vzali. V tu dobu nad tím hlouběji nepřemýšlel. Zdali brali cennosti, neví, nazývali to kořistí. V té době to vnímal tak, že si berou věci, aby mohli vykonávat svou práci. Byl svědkem situace, kdy se ruský voják svlékal a Ukrajinci mu sebrali vše, co měl na sobě i v kapsách. Co mu vzali, nezkoumal, netočil to a ani to vědět nechtěl. Z toho, co mu říkali, nepochopil, jaké konkrétní věci si brali. Brali si auta, motorky, cokoliv. Například s nimi jezdili v úplně nové Audi A5. U zabavených aut chápal, že to je pro jednotku, ale některé věci byly určitě pro vlastní potřebu nebo na společnou hromadu. Karpatská Sič byla, a možná ještě je, vyšetřována za tyto činy. Sami Ukrajinci v Irpini iniciovali petici proti Karpatské Siči, že se jejich členové chovají nevhodně a odmítají jim vydat věci, které před tím z domů vzali.
29. Zbraně s obžalovaným nikdy neprobírali. V paměti mu utkvělo, jak Ukrajinci, s kterými jeli, mu o přivlastňování si věcí říkali, ale kdyby nebyl tento soud, tak by jejich řečem takovou důležitost ani nepřikládal. Situace, ve které byli, úplně zkreslila informace, které získal. S obžalovaným se o braní věcí nebavil vůbec. Sám ale pak přemýšlel, zdali obžalovaný něco bral, když spolu jezdili po Irpini, Buči a Hostomelu, ale vůbec nic takového si nevybavuje. Nevzpomíná si ani, že by pak nějaké věci nosil s sebou, i když obžalovaný tvrdí, že si masku na letišti v Hostomelu vzal. Na letišti se rozdělovali, každý si natácel něco jiného. Obžalovaný šel do letadla, ale kde přesně byl, netuší. V Buči a Irpini chodili každý zvlášť, procházeli kompletně vyrabovanými obchody, dostali se i do nějakých bytů. Obžalovaný šel také určitě do nějakého obchodu, ale spolu u toho nebyli. V Buči, Irpini i letišti Hostomel byli v pěti – svědek, obžalovaný, B., Švéd a Ukrajinec, který jim dělal řidiče. Se Švédem se vůbec nebavil. Obžalovaný vystupoval jako průvodce. Obžalovaný po tom, co jej propustili z policejní stanice, tvrdil, že mu braní věcí schválili jeho nadřízení. Vždy, když se vrátili ze začistiřovací akce, tak se asi následně měli zeptat, zdali si nějaké věci mohou ponechat. Obžalovaný tvrdil, že je to tam naprosto normální. To tehdy dosvědčil i K., který to naprosto správně vystihl svým tvrzením, že „*když vidíte Rusáka a ten má lepší věci než vy, tak si je prostě vezmete.*“ Zdali brali věci i civilistů, se jich neptal. Po návratu do

Čech se již vůbec nepotkali, tedy ani žádný rozhovor spolu nenatáčeli. Občas si zavolali, protože ta vypjatá situace na Ukrajině mezi nimi vytvořila určité pouto.

30. Když na místo přijeli, říkali jim, že Karpatská Sič v roce 2014 měla šedesát členů, v době natáčení bylo členů snad již šest set. Během dvou, tří měsíců se jim podařilo rekrutovat neuvěřitelné množství osob, domnívá se, že žádný filtr na členy nebyl. Někjaké kontroly, zdali zájemce není třeba vrah, vůbec neprobíhaly, takže to byla strašná směsice lidí většinou ze zahraničí, něco tvořili i Ukrajinci. Jelikož to bylo dva, tři měsíce po začátku invaze, byl to takový divoký západ. Jednou dal vyjádření do podcastu, že asi 70 % z Čechů, kteří tam jeli, měli špatnou minulost, nevyřízené účty, dlužili peníze a jeli se na Ukrajinu schovat. Za toto vyjádření jej chtěli někteří dokonce zažalovat. Faktem však zůstává, že Ukrajina s tímto problémem měla také a všechny dobrovolnické bataliony se musely začlenit pod Ozbrojené síly Ukrajiny (ZSU).
31. U obžalovaného nikdy hotovost neviděl, nebylo kde nakupovat, žádné obchody nefungovaly. Na sobě nosil béžové nebo šedé vojenské kalhoty, vojenskou kuklu, vojenské tričko a nějaké sumky, co měl v nich, neví. Sumky byly béžové nebo zelené, bylo jich asi šest. Když byli spolu, tak obžalovaný žádné zbraně neměl. Nůž u něj viděl, když byli v Irpini, pomocí jej mu zachránil život. Když totiž procházeli jednu základnu, kde byla původně mechanizovaná ruská jednotka, byla tam nástražná zařízení, do jednoho z nich málem vstoupil, obžalovaný si toho všiml a nožem to zneškodnil. Dnešní optikou by již do války nejel, dodnes spí jen se Stilnoxem. Prstenů měl obžalovaný asi několik, hodinky měl též. Karpatská Sič nebyla financována státem, tedy jediná možnost, jak získat financování, bylo pomocí darů. Potřebovali se dostat do povědomí, a proto vítali, když tam přijeli natáčet novináři.
32. Osoby jménem L.R., D., J. a K. zná. Domnívá se, že přijeli ze Lvova, a to v době, kdy byl obžalovaný již zadržený. Bojových operací se tedy spolu s obžalovaným účastnit nemohli, i když je možné, že u jednotky působili dříve, odešli a následně se vrátili. L. R. zná lépe než obžalovaného, jelikož když obžalovaný odjel, R. tam zůstal. Z Kxxx xxxE se přemístil do cizinecké legie v Charkově. Dělal tam ale ostudu, opil se, když byl na hlídce, tak jej vyhodili a zavřeli. R. je nezvěstný, zdá se, že bohužel zemřel. D. potkal v prostorách jednotky, že by poté působil v Karpatské Siči, neví. K. zná z jejich reportáže. J. zná též, potkal jej na Ukrajině. Byl velmi otevřený, přátelský, vstřícný. Má jej ve sledování na Facebooku, takže ví, že žije. P.a zná již z dřívější doby, protože jeho jméno bylo známé z důvodu, že chtěl jet bojovat do Sýrie. Zprostředkovaně ví, že byl chvíli součástí Kxxx xxxE, ale nakonec ho vyhodili nebo sám odešel. Komunita dobrovolníků je malá a šíří se tam informace. J. Š. aj. D. nezná.
33. **Svědék N. B.** v rámci své výpovědi u hlavního líčení uvedl, že se věnuje žurnalistice. S obžalovaným se seznámil, když natáčel s R. H. reportáž na Ukrajině na přelomu března a dubna 2022. Kontakt na Karpatskou Sič dostali od jejich přítele producenta D. K., který na Ukrajině funguje jako tzv. fixer, což je role producenta, který zajišťuje pro štáby různé reportážní cesty nebo vizity u ukrajinských praporů a brigád. K. je odkázal na mluvčí praporu, se kterou si dojednali návštěvu, která začala 3. 4. 2022. Nejprve přijeli na hlavní štáb brigády, na základně Siče v Kyjevě pak byli seznámeni s jedním z velitelů, který uměl lehce slovensky, a ten je seznámil s obžalovaným a další skupinou Čechů. Když 3. 4. 2022 dorazili na základnu, seznámili se nejprve se zázemím a také s obžalovaným, který prováděl výcvik skupiny asi 30 lidí, z čehož většina byli Ukrajinci a něco cizinci.

34. První den zůstal na základně, aby natočil její fungování, zatímco sv. H. se vydal s jednou skupinou z praporu do nově osvobozených území. V ten den zrovna přijeli Češi, kteří se chtěli přidat k praporu, R., D. a ještě jeden muž. Bylo zajímavé vidět, že neměli žádné vojenské zkušenosti, a přitom jim byl automaticky nabídnut kontrakt na tři roky. Kontrakt na tři roky by jim vyřešil problém, který mohl nastat z důvodu, že nepožádali prezidenta republiky o souhlas s bojem v cizí armádě, protože po třech letech služby mohli požádat o ukrajinské občanství. Na základně natáčel, jak probíhá výcvik a přijímání dobrovolníků. Mezi nově přichozími dobrovolníky byl i R., kterého natáčeli již ve Lvově, následně cestoval do Kyjeva a spolu s nimi se v Kyjevě přidal ke Karpatské Siči. Po krátkém výcviku byl pak převelen do Charkova. U R. si je jistý, že v tuto dobu přijel na Ukrajinu poprvé, protože s ním natáčeli reportáž. U dalších dvou Čechů si to myslí též, protože když přijeli, byli vystrašení a nevěděli, co mají čekat.
35. Vzpomíná si rovněž na chlapce jménem D. (*pozn. K.*), který byl spolu s obžalovaným zadržen Karpatskou Sičí a který pak rovněž poskytl rozhovor pro Seznam zprávy. Dále tam byla skupina tak tří až pěti mužů, kteří neměli žádné vojenské zkušenosti, což bylo na začátku války typické. Na Ukrajině byl celkem sedmkrát, tak se později dozvěděl, že nyní přijímají jen dobrovolníky se zkušeností z války. Na začátku války nebyla stanovena žádná kritéria pro přijetí do Kxxx xxxE. Karpatská Sič byla v tu dobu podpůrnou jednotkou standardních ozbrojených sil Ukrajiny – kde ukrajinská armáda vytlačila ruské jednotky, tam pak začíšťovala Karpatská Sič. V některých případech ale na těchto územích zůstaly i celé jednotky Rusů, někdy jednotlivci, někdy snipeři, kteří byli ohrožením pro vracející se civilisty. Karpatská Sič neměla dobrou pověst. Vrchní velení při každé operaci rozdávalo rozkazy, a to vždy jak standardním brigádám, tak i dobrovolnickým praporům. Koordinováni tedy byli vedením, ale samotné provedení operace, pravidla a postup je na jednotlivých praporech. Z výpovědi mnoha svědků na Ukrajině se doslechl, že Karpatská Sič neprováděla věci standardně, nechovali se dobře k válečným zajatcům ani při začíšťovacích operacích. Na začátku války ale žádná pravidla neplatila, jednalo se o bezprecedentní situaci, kdy Kyjev byl obléhaný a nikdo nevěděl, co bude. V současnosti je Karpatská Sič vyšetřována za její chování během války, kdy zabavila několik desítek luxusních vozidel civilistům a dosud je nevrátila. Během své návštěvy viděli vozy na vlastní oči, dokonce jim bylo řidičem řečeno, že si vzali od prodejce, který je nyní nepotřebuje. Všechno to byly luxusní vozy, každé mohlo mít hodnotu třeba milion korun.
36. Na osvobozená území jeli v doprovodu obžalovaného, řidiče-Ukrajince a ještě jednoho bojovníka, Lotyšů nebo Litevce. Jako první navštívili Buču, kde zastavili u domu, kde ruské jednotky pobývaly. Nejprve si to prohlíželi venku, protože všude byly důkazy o proběhnuvší okupaci. Ukrajina v tu chvíli odklidila velkou část těl, která tam byla všude po ulicích. Vše bylo od krve. Posléze vstoupili do komplexu, první šel obžalovaný, aby zkontroloval, zdali je to bezpečné. H. se procházel v doprovodu druhého bojovníka venkem, protože tam po ruských vojácích zůstaly zákopy. Když se obžalovaný z budovy vrátil ven, mohl si to jít projít s kamerou. V reportáži je tak zachyceno zázemí, ve kterém Rusové pobývali. Dále nahlédli do obrovských několikapatrových bytových domů, které byly celé vydrancované. Kamkoliv šli, šel s nimi jeden z mužů, s ním chodil ukrajinský řidič. Uprostřed mezi bytovými domy byly naházené telefony a počítače. Z Buči jeli na letiště Hostomel, kde bránu kontrolovali ukrajinští vojáci. Zastavili u jednoho z hangárů, kde se přesvědčili o zničení letadla Antonov. Všude na zemi byly střepiny, dostali tak pokyn, že mohou chodit jen za svým doprovodem. Když se začalo stmívat, jeli zpět na základnu. Další den se věnovali stříhání záznamů a vydali reportáž. Odpoledne nebo večer pak dostali zprávu od R., který byl v mezidobí přijat do Kxxx xxxE, o tom, že zadrželi obžalovaného i D. K., že je zmlátili a že se neví, co s nimi je. Nevěděli, co mají dělat, snažili se

dovolat ukrajinské policii, ale ty jim nejprve řekli, že o ničem neví, a nakonec jim přestali zvedat telefony. Následující den jeli na štáb praporu Karpatská Sič za mluvčí, která jim jen sdělila, že dva muži byli zadrženi a že je předávají ukrajinské kriminální policii. Během toho, co byli v Karpatské Siči, jim obžalovaný zavolal, bylo slyšet, že je zbitý, že měl zlomená žebra. Nějak se pak dostali k informaci, že obžalovaný s K. byli převezeni na policejní stanici do jiné části města. Při čekání se od vyšetřovatelů mimo záznam dozvěděli, že je propustí, protože neshledali důvody k tomu je stíhat, že pro ně jsou to hrdinové Ukrajiny a že se jim celé to zadržení zdá divné. Kolega jej odvezl na ubytování, mezitím se pokoušel o další hovory, zjišťoval, zdali ČR ví, že byli dva Češi zadrženi. Večer policie obžalovaného a K. převezla do čtvrti, kde bydleli, na stanici asi 500 metrů od nich a tam je propustili. Po jejich propuštění s nimi udělali rozhovor, ve kterém se vyjádřili k nastalé situaci. Oba byli zbití, obžalovaný byl bez dokladů. Další den jen odvezli na nádraží v Kyjevě, odkud odcestovali do Lvova, kde se měl s obžalovaným setkat nějaký konzulární úředník a předat mu doklady, aby mohl dojet do ČR.

37. S obžalovaným se o nějakých věcech bavili, ale nerozebírali to podrobně. Všichni vojáci měli nějaké artefakty. V té době, a v některých praporech na Ukrajině i nyní, se k tomu přistupuje jako ke kořisti. Neřekl by, že je to standardizované, ale děje se to a někdy to velitelé nechávají vojákům a někdy se to odevzdává na štábech. U obžalovaného takto viděli prsten, u toho bylo jasné, odkud pochází, ale podobné artefakty tam měli všichni. Vzhledem k tomu, že viděl novinové články o předmětném soudu, tak ví, že se v obžalobě o prstenu mluví. Obžalovaný o prstenu dokonce mluvil, že ho vzal padlému vojákovu nebo něco takového. Tuto informaci jim sdělil, ale kdy, již neví, protože mu vzhledem k časovému odstupu splývá. Všichni si tam brali různé úlomky, střepiny z různých zbraní, různé artefakty, které si člověk může ponechat. Zdali před nimi obžalovaný něco bral, si nevzpomíná, ani zda říkal, zda a co si mohou brát. Obžalovaný nosil sumky, šedou ledvinku přes rameno, vojenské kalhoty, nikdy nenosil neprůstřelnou vestu. Obvykle chodil se sportovními černými brýlemi a šátkem na hlavě.
38. S obžalovaným probírali, jaký byl úkol jeho jednotky. Jelikož o tom mluvili i s jeho nadřízenými, zjistili, že obžalovaný měl spíše vůdčí pozici v rámci jednotky. Doslechli se, že byl v zákopech v obci Rivka, která byla v tu chvíli na kraji zabraného území. Jestli byl v první linii, neví, ale byl v těch zákopech, kam standardně padaly dělostřelecké granáty, jak jim potvrdili i další vojáci. Obžalovaný nově příchozí dobrovolníky cvičil. V rámci praporu byl velmi respektovaný, o to větší překvapení bylo, že se jeho postavení tak rychle změnilo. Mluvčí praporu jim sdělila, že muži jsou zadrženi kvůli tomu, že kradli věci v Irpini a v Buči a že kradli věci i svým spolubojovníkům. Když se na to dalších vojáků, mezi nimi nap. R., dotazovali, nikdo nepotvrdil, že by jim něco vzali. Zdali obžalovaný prováděl průzkumné operace a zda při nich nějaké věci bral, neví. Svědkovi byla v hlavním líčení přečtena část jeho výpovědi z přípravného řízení postupem podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu (č.l. 119), v níž uvedl, že *s obžalovaným byl při vstupu do letadla Antonov, myslí si, že si obžalovaný nic nevzal, ale pamatuje si, že tam byla na zemi nějaká maska, kterou si vzal. A dále, že obžalovaný mluvil o tom, že kdykoli, kde bojovali s nějakými Rusy, si mohli vzít to, co po nich zůstalo. Vybarvuje si, že při čistících operacích vzali ruským vojákům různé oblečení a zbraně, pak byli na bývalém ruském štábu, kde přímo od velitele dostali povolení si vzít cokoli, co tam bylo, vzít si je jako trofeje. O tom i /obžalovaný/ mluvil, říkal, že si vzal nějaké slitky malinké, co tam byly na štábu, stříbrné, pidimalinkaté, které nemají skoro hodnotu. Pamatují si jen toho druhého Čecha, který říkal, že si brali nějaké čepice a nášivky.* K tomu svědek sdělil, že to souhlasí. Ze sdělení chlapců i jiných velitelů, s kterými hovořili, vyplynulo, že v té době válečná kořist takto fungovala. Nedomnívá se, že byl s obžalovaným probírali jeho možné zbohatnutí na Ukrajině. Dále bylo z protokolu o výslechu svědka v přípravném řízení přečteno: „*Ne, říkal, že fungování jako bezpečnostní*

kontraktor u zahraničních firem mu vydělá rozhodně víc, než boj na Ukrajině. Dle mého názoru tam bojoval hlavně proto, že má ukrajinskou rodinu.“ Uvedené svědek potvrdil a doplnil, že mu sice obžalovaný tvrdil, že funguje jako kontraktor, ale nijak si toto tvrzení o něm neověřoval. Pod pojmem „bezpečnostní kontraktor zahraničních firem“ si představí např. ochranu nějakého místa či osoby. Sám žádné peníze obžalovanému nedával. Jelikož nechtěli, aby muži uvízli v Kyjevě, koupili jim co nejlevnější lístky do Lvova. Zdali lístek přímo koupili, nebo jim na koupi dali peníze, si již nevzpomene. Řešil to totiž H., svědek zůstal mezitím v autě. Před zadržením však rozhodně obžalovanému žádné peníze nedával a ani nikdy u obžalovaného žádné peníze neviděl. Zdali měl více prstenů, si nevybaví. Ví jen o tom prstenu ze žlutého kovu, o kterém je před soudem jednáno. Žádné další šperky či hodinky si u obžalovaného nevybavuje. Když s obžalovaným trávil čas, tak ten zbraň měl. Všichni vojáci, kteří kamkoliv jeli, nafasovali malou ruční zbraň.

39. **Svědék L. P.** v rámci své výpovědi v hlavním líčení uvedl, že se s obžalovaným seznámil na ukrajinském velvyslanectví v Praze, kam se oba dostavili v souvislosti s tím, že chtěli odjet bojovat do války na Ukrajině. Velvyslanectví je kontaktovalo prostřednictvím zpráv SMS, kde jim sdělili, že byli vybráni a vyzvali je ke sdělení své vojenské minulosti. V Česku žádnou vojenskou minulost neměl, ale měl zkušenosti ze zahraničí. Nejprve měli odjet na Ukrajinu spolu se zásobováním, ale z toho sešlo, a proto se tam vydal na vlastní pěst. Na Ukrajině se chtěl přidat k cizinecké legii v Javorově, kam měl jezdit autobus ze Lvova. Když ale dorazil do Lvova, zjistil, že autobus nejezdí, tak se vydal do náborového střediska, kde jej ale odmítli, protože neuměl plynule anglicky. Ze Lvova chtěl jet proto do Kyjeva, protože věděl, že obžalovaný je již v Kyjevě. Když přijel do Kyjeva, nebyl s obžalovaným chvíli v kontaktu, proto dva dny strávil na nádraží. Po dvou dnech si obžalovaný aktivoval telefon, byl totiž v Irpini a tam se telefony musely vypínat. Když se zkontaktovali, poslal pro něj obžalovaný z Irpině auto, které řídil syn padlého komandéra O.K., který mluvil česky. To, že je obžalovaný u Kxxx xxxE, zjistil, až když se mu ho podařilo zkontaktovat z Kyjeva. Na bázi 1, která se nacházela v Kyjevě, přijel 27. 3. 2022, další den, tj. 28. 3. 2022, zde s Karpatskou Sičí podepsal kontrakt a do Irpině dojel další den, kde se znovu potkal s obžalovaným. Po příjezdu na bázi 1 absolvoval pohovor s velitelem, který tlumočil velitelův syn. Velitel se ho ptal na důvody, proč přijel. Smlouva, kterou podepsal, se týkala toho, že se jako dobrovolník hlásí na tři roky ke Karpatské Siči. Co se mělo stát po třech letech, neví, ale ve smlouvě byl příslib získání ukrajinského občanství. Nárok na odměnu neměl, mohl získat pouze municí, jídlo, ubytování a cigarety. Po podpisu smlouvy obdržel zbraně, které musel po skončení akce vrátit. Vždy se u každého evidovala zbraň, číslo bajonetu, počet zásobníků, počet granátů. Akci v Irpini absolvoval s Čechy, tedy s obžalovaným, D. K., D. J. a dalšími, jejichž jména si nepamatuje. Zdali s nimi byl D., neví, jméno si sice pamatuje, ale nedokáže jej přiřadit k obličeji. Dále s nimi v akci byl Švéd jménem Lima. Obžalovaný nebyl přímo velitel, ale byl starší, což je označení pozice, aby jej následovali. Ve skupině obžalovaného jich bylo asi deset až dvanáct. Obžalovaný jim reprodukoval informace od vedení. V Irpini byl asi třicet hodin, oblast začíšťovali. Kolik jich tam bylo, již neví, ale byl tam jejich batalion, plus Svoboda a nějakí Gruzínci. K rozpoznávání se nosili rozlišovací pásky, asi žluté barvy. ZSU měli jednotnou uniformu, když se jednalo o legii nebo batalion, užívali barevné pásky.
40. Jediné peníze, které od Kxxx xxxE obdržel, byly 3 000 hřiven na cestu do ČR a zpět na Ukrajinu. Asi tři měsíce od začátku svého působení na Ukrajině si totiž vzal měsíc dovolenou, během které potřeboval dořešit dědictví po otci v ČR a léčit si záda. Na Ukrajinu se už ale

nevrátil, protože v ČR jej zadržela NCOZ, která mu zabavila cestovní pas i občanský průkaz. Svědek je totiž obviněn z podpory a propagace terorismu, ale v jaké je řízení fázi, netuší.

41. Když byli na akci v Irpini, tak vyrazili dopoledne, od obžalovaného obdržel dvě rakety do Gustafa, kterého měl Švéd Limo, protože jej doprovázel. Nesl rakety, svoji výzbroj a nosítka, která ale po cestě ztratil. Kudy a kam šli, neví, byla slyšet neustálá střelba a pořád něco hořelo. Když měli vážné podezření, že by v některé budově mohli být Rusové, mohli do ní vstoupit a vyčistit ji. Občas procházeli i sklepy, ale většinou tam před nimi byli jiní Ukrajinci, tak to bylo již čisté. Jinak do budov nechodili, jen je zkontrolovali oknem. Pár hodin hlídkovali u školky, která v Irpini byla. Cílem začističové akce bylo hledat ruské vojáky, tedy eliminace nepřítele. Z budov měli povoleno brát věci, které potřebují, tedy když se někde například zdrželi přes noc, ale neměli na to vybavení, protože to nebylo plánované, tak si mohli vzít deku, teplou bundu apod. Když v domech našli elektroniku (harddisky, paměťové karty, fotoaparáty), měli ji odnést a odevzdat vedení, a to z důvodu, že to mohlo zbýt po Rusech, kteří tuto oblast okupovali. Věci sbírali do batohů, kapes, odhazováku na zásobníky, když to bylo větší, tak zavolali auto, které pro to přijelo. Obdrželi přímo pokyn, že mají sbírat to, co může být ruské nebo obsahovat důležité informace. Vedení to pak mělo předávat ukrajinské rozvědce. Cennosti a peníze ale brát nesměli, teoreticky kdyby to vzali, museli by to předat vedení. Prakticky se ale nikdy nestalo, že by nějaké cennosti vůbec spatřil. Vstupovat mohli jen do odemčených domů. Když kluci našli rozbitou techniku nebo munici, tak ji přinesli. Takové věci se brali běžně. Poučení o tom, co mohou brát, obdrželi již na bázi, než je poslali na frontu. Bylo to v ukrajinštině, ale bylo tam hodně Ukrajinců, kteří uměli česky a přeložili. Obžalovaný navíc ukrajinsky rozuměl. Pokyn, že by měli nosit cennosti, přímo nedostali, tedy je cíleně ani nehledali a ani nebyl svědkem, že by je někdo jiný sbíral. Pokud něco našli, směli si to nechat až po svolení velitele. Sám například jednou našel nějaké harddisky, flashdisky, paměťové karty, které odevzdal veliteli. Velitel nechal věci zkontrolovat a když zjistil, že jsou čisté, nabídl mu je, zdali je k něčemu nepotřebuje. Vzhledem k tomu, že lital s dronem, se mu takové věci hodily, proto si je vzal. Neexistovala evidence cenností, nikdo takové věci neshromažďoval. Jediné cennosti viděl u obžalovaného, a to v Kyjevě na bázi 2, kde se v pokoji s těmito věcmi chlubil. Po návratu z Irpině je rozdělili na obě základny, někteří tedy šli na bázi 1 a někteří na bázi 2. Základna byla ve vysokém obytném domě se čtrnácti patry. Jako základnu užívali dvě patra a sklep, kde měli muniční sklad. Na pokoji v tu dobu byli asi v pěti, šesti lidech. Mezi věcmi, které jim obžalovaný ukazoval, byla plátěnka se stříbrnými, zlatými destičkami, brýle... Řekl, že to má z trezorů v nějakých domech, v tu dobu jeho tvrzení ale neřešil, po návratu z Irpině měl horečky, nebylo mu dobře, a navíc se domníval, že to jsou věci Rusů. Když obžalovaný věci ukazoval, bylo u toho přítomno více lidí, mezi nimi např. i K., Švéd Lima a další. Také jim říkal, že jako jediný, je placený jako důstojník. Plato se slitky mělo zelenou nebo vínovou barvu, zlatých slitků v něm bylo víc než stříbrných. Vypadalo to jako bonboniéra. Nikdy obžalovaného neviděl cokoliv brát.
42. K upřesnění výpovědi svědka mu byla přečtena jeho předchozí výpověď z přípravného řízení podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu na č.l. 165, v níž uvedl: „Byl jste někdy přítomen tomu, že by někdo bral z míst, kde jste sloužil at' už z různých objektů či okrádal padlé?“ „Já jsem přímo u něčeho takového nebyl. Vím, že se to tam dělo, bohužel toto dělali Češi. A když jsme se vrátili z Irpině, F. se chlubil, ukazoval nám takové zelené plátěnko, kde byly zlaté a stříbrné slitky velké asi 7x5 cm. Bylo víc zlatých než stříbrných, pouzdro asi na 26 slitků a tři až čtyři okénka byla prázdná,“ k čemu svědek uvedl, že si vzpomíná, že některá okénka byla prázdná, ale nepamatuje si přesný počet. Ukazoval mu to ze vzdálenosti metru až metru a půl, nezkoumal to tedy nijak blíže. Současně s platem ukazoval brýle asi

značky Versace nebo něco takového. Říkal, že mají nějakou hodnotu, ale jakou si již nevzpomíná. Tvrdil, že brýle vzal v nějakém domě z kapsy bundy. Zdali ukazoval něco dalšího, již neví. Podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu bylo dále z výpovědi z přípravného řízení přečteno: „Ještě nám ukazoval nějaké značkové brýle, možná značky Gucci nebo něco takového, barvu nevím. Byly velké, ve skle. K těm uvedl, že mají hodnotu asi 40 000 nebo 50 000 korun, které našel v nějaké ruské bundě v nějakém domě. Také nám ukazoval dýchací masku, u které uvedl, že je z letadla z letiště v Hostomelu. Že si ji vzal jako suvenýr. Dále nám ukazoval zlaté cihličky, které už nevím, kde měl uložené. Já jsem viděl jen jejich část. Bylo jich minimálně šest. Jelikož jsem viděl jenom část, nedokážu říct, jak byly velké. Jejich tloušťku odhaduji tak na dva centimetry. Myslím, že všechny tyto věci, které nám ukazoval, byly z Irpině. Byli tomu všemu přítomni Češi – T. a další. Celkem nás tam bylo asi šest. Jednalo se totiž o pokoj, kde byli sami Češi a Lima,“ což svědek potvrdil. T. byl další Čech, byl silnější, než se jelo na frontu, tak ale odjel domů. Nezvládl to psychicky. Dále si vybavuje, jak ležel na karimatce, když mu bylo návratu z Irpině špatně, a viděl, jak se obžalovaný snažil nacpat černou bednu s granáty do batohu. Chtěl je přeprodávat v ČR. Nepřišlo mu to ale divné, protože se granáty dávaly do batohu běžně. Ale další den obžalovaný přišel s tím, že mu granáty někdo ukradl. Když byl nemocný, tak obžalovaný s ostatními jeli začišťovat do Hostomele a Buči. Podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu bylo dále z výpovědi svědka v přípravném řízení přečteno: „Dále se F. S. chlubil, že již má v Čechách odběratele na granáty, které chtěl pašovat z Ukrajiny. Ke granátům si vybavuji, že v našem pokoji na základně v Kyjevě měl F. své místo vlevo v rohu místnosti a když jsem ležel na své posteli, viděl jsem, že měl F. S. nějaký batoh jakoby od kamery. Viděl jsem i slyšel, jak F. S. s D. K. přendávali granáty z bedny do batohu. Ten samý den nebo druhý den F. S. přišel na pokoj, začal říkat, že mu ukradl granáty, že je tam nemá. Já jsem mu říkal, že si je přece dával do batohu, kdy toto F. S. popřel. Tvrdil, že granáty do žádného batohu nepřendával a že mu je někdo ukradl z pokoje,“ což svědek potvrdil. K nesrovnalostem ve svých výpovědích uvedl, že si to nyní již moc nepamatuje, navíc řeší své problémy, avšak za tím, co vypověděl v přípravném řízení, si stojí.

43. Když se vrátili z Irpině, byl nemocný, a tak trávil veškerý čas na pokoji. Do pokoje přišli důstojníci Kxxx xxxE s ukrajinskou jednotkou a ptali se po obžalovaném, ten tam ale nebyl. Když přišli poté znovu, začali prohledávat obžalovanému věci. Chtěl, aby ostatní z pokoje, na něj při prohledávání věcí koukali. Ve věcech obžalovaného se našla kazeta od slitků, ale slitky tam již nebyly, byly totiž v krabičce od cigaret. V tu dobu obžalovaný přišel zpět na pokoj a již z jeho výrazu bylo zřejmé, že pochopil, že je to průšvih. Kdo přesně byl v tu dobu v pokoji přítomen, již neví. Nějakému klukovi pak vzali spacák, dali jej obžalovanému na hlavu a i s jeho věcmi jej odvedli. Zadržení obžalovaného si určité dva, tři lidi z pokoje nahrávali na telefon. Dotazovali se ho na granáty, ale od nich našli jen prázdnou krabici. Ostatním v pokoji věci také zkontrolovali. Později se do pokoje vrátili, řekli jim, že obžalovaný kradl, ale pokud oni nic neudělali, nemají se čeho bát. Obžalovaného měli někam odvézt na pár dní. Osobně se s obžalovaným již nesetkal, ale napsal mu zprávu, aby věděl, kdy si zapne telefon. Po nějaké době mu jen obžalovaný napsal, že je v pořádku a zdali tam svědek zůstává. Sám pak u Siče pokračoval dál. Věděl, že byli naštvaní, co se s obžalovaným stalo. Mluvil později i s klukem, který obžalovaného vyslychal, ten byl členem SBU-zpravodajské služby. Tento mu sdělil, že ho původně chtěli za válečné zločiny popravít, ale z vyšších míst přišel příkaz, aby ho zbili, ale nechali žít. Měli mu vše sebrat a pak ho propustit. Později se ještě doslechl, že byl držený ve sklepech indonéské ambasády.
44. Nejvyšším velitelem Kxxx xxxE byl O. K. , který padl ve Vinopelu. Jako důstojníci působili Čečen nebo Rul. Velitele Haniče si vybavuje. Měl svého komandéra, od kterého přebíral informace. Obžalovaný vedl jejich skupinu, dostával informace od vedení, které jim předával.

Dále byla v hlavním líčení svědkovi přečtena jeho předchozí výpověď dle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu na č. l. 165, v níž uvedl: „*Během zajišťovacích prací jsme měli povoleno si brát věci, které jsme potřebovali. Tzn. oblečení, deky, jídlo apod. Mohli jsme brát i mobilní telefony, paměťové karty a další média, ale ty jsme museli odevzdávat při první příležitosti na štábu. Jinak jsme neměli brát žádné cenné věci. O tom jsme byli poučeni. Bylo nám řečeno, že si máme vzít, co potřebujeme, ale ne to, co chceme. Vyloženo bylo zakázáno rabování. Byli jsme o tomto poučeni všichni, tedy i F. S.. U tohoto jsem byl. Poučoval nás náš nejvyšší komand. t. O tomto nás poučovali pořád před každou akcí. Říkalo se to pořád dokola.*“ Uvedené svědek po dotazech předsedkyně senátu doplnil tak, že poučení proběhlo v den, kdy se vycházelo do Irpině. Původně ani nevěděl, že pojedou do Irpině. Poučení o tom, že nemá brát cennosti, dostal již v předvečer, když do Irpině dorazil. U tohoto poučení byl přítomen i obžalovaný. Velitel ho odvezl do Irpině naprosto bez vybavení, neměl helmu, vestu, nic. Dostali pokyn, že věci po ruských vojácích si brát mohou, ale nesmějí rabovat. Krátkou zbraň nenosili všichni, nepatřila mezi běžné vybavení. Z jejich skupiny ji nosil jen obžalovaný, který ji dostal v muničním skladu. Jednalo se o zbraň Makarov. K. se hodně přátelil s obžalovaným, byli ubytováni na bázi 2. Doslehl se, že v Irpini chodili K. s obžalovaným sami ve dvou. Nějací kluci, jak Ukrajinci, tak i Češi, mu říkali, že jim obžalovaný vzal noční vidění, nechal je slepé na hlídce a sám s K. šli někam pryč. Obžalovaný si navíc na noc vypínal vysílačku, aby se vyspal, takže kdyby se něco semlelo, nebylo by ho jak vyrozumět. Zákaz vycházení pro ně neplatil, i po desáté večer se mohli pohybovat v okolí báze v Kyjevě. Zadržení obžalovaného si určité dva, tři lidi z pokoje nahrávali na telefon. Posléze se dozvěděl, že K. zadrželi s granáty a ten nahlásil obžalovaného. Nakonec slyšel ještě jednu variantu, že mu granáty na letišti bouchly. Z výpovědi svědka v přípravném řízení bylo dále v souladu s § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu přečteno: „*Ještě jsem si vzpomněl, že u F. našli červený ruský baret. K tomu tvrdil, že ho našel u mrtvého ruského vojáka, že si to vzal jako trofej. Ale od kluků jsem se doslechl, že ho měl ukrást někomu z batohu, že ho kvůli tomu nabánějí,*“ což svědek potvrdil a doplnil, že baret našli v nějaké jeho tašce dříve, než obžalovaný do pokoje přišel. Baret u něj i dříve viděl, ale neřešil to. Na hlavě baret nenosil. Dále přečteno: „*Vím a viděl jsem, že ležl do cizích věcí a batohů. Nenašlo mě, že by tam kradl. Bral jsem to tak, že si tam věřím.*“ K tomu svědek doplnil, že se to dělalo běžně, že někdo někomu něco donesl z jeho batohu.

45. **Svědka D. J.** v rámci výpovědi u hlavního líčení uvedl, že obžalovaného zná, seznámili se na Ukrajině v souvislosti s ruskou invazí. Potkali se tam společně se Š. D., který kontaktoval obžalovaného. Na Ukrajinu přijel 18. 3. 2022. Na nádraží v Kyjevě je vyzvedl obžalovaný s generálem ZSU. Odjeli spolu na nějaké místo v Kyjevě, kde pobýli tři dny a nic nedělali. Vstoupil do ZSU, ale co to bylo za jednotku, neví. Následně je přesunuli do Kxxx xxxE, což je batalion dobrovolníků. Smlouvu podepisoval až s Karpatskou Sičí. Na základně byli ubytováni společně s obžalovaným v jednom pokoji, spolu s nimi tam dál byli D. K., D. D. a J. a M., jejichž příjmení si nepamatuje. Na Karpatské Siči prošli výcvikem, který trval necelý měsíc. Ti, kteří se na to cítili, jeli na misi. Jak dlouho tam byl obžalovaný, netuší, určitě se ale přesunul na misi dřív. První mise byla Irpiň, dojel tam s jinou jednotkou a s jednotkou obžalovaného tak již neměl nic společného. D. měl strach, zůstal tak v Kyjevě a do Irpině vůbec nejel. Než se přesunuli do Charkova, měli základnu v Kyjevě. Obžalovaný i poté, co odjel na misi, se vracel na základnu, kde se průběžně potkávali. Někou chvíli měli asi i společný pokoj. Pокoj byla malá místnost, nebyly tam postele, spali na karimatkách. Sám byl na misi v Irpini a poté jen v Charkově. Kdy na Irpiň jel, netuší. Smyslem a cílem v Irpini bylo držet se v zákopech a hlídat, po nějaké době pak s obžalovaným Irpiň zajišťovali. Jeho velitelem na misi byl Zinit, ten jej vedl celou dobu jeho pobytu na Ukrajině. V jednotce s ním byli jen Ukrajinci. S obžalovaným v Irpini nebyl, jejich jednotky byly každá na druhé straně, ale jednou se na hlavní základně v Irpini s Čechy setkali, jestli mezi nimi byl obžalovaný, již netuší. S obžalovaným pak Irpiň

začišťovali. Ze začišťování předložil svědek fotografii na svém mobilním telefonu, ke které uvedl: na fotografii je zachycen spolu s obžalovaným a L., zbytek na fotce jsou Ukrajinci a jeden Angličan jménem Lima. Fakticky během této akce začišťovali les, poté ulice a domy poblíž lesa, cílem bylo zneškodnit co nejvíce Rusů. Jednalo se o území, ze kterého Ukrajinci vytlačili nepřítele. Začišťování se provádí na konci, aby se zjistili, zdali tam někdo nezbyl. Pokud nějakou osobu spatřili, tak pokud se jednalo o civilistu, varovali ho, aby šel do domu a nechodil ven. S obžalovaným do domů nechodil. Do domů chodil až v Charkově. Cvičení byli veliteli. Sám se domluví rusky, tedy poučení rozuměl. Říkali jim, že „naším lidem“, tedy Ukrajincům se nic brát nebude, kdyby to byli Rusové-vojáci, mohli si vzít, co chtěli. Neměli za úkol přinášet něco po ruských vojácích, byla to jejich volba. Dokumenty ale přinášet měli, stejně tak notebooky apod. Když to donesli na štáb, dali to zkontrolovat. Všem bylo úplně jedno, co si kdo vezme, pokud to však nebyly věci Ukrajinců. Nebyl svědkem toho, že by při začišťování někdo něco bral z domů. Pokyn odevzdávat cennosti štábu nedostali. Jakmile se pročistila Irpiň, civilisti se vraceli domů. Poté se vrátili na základnu do Kyjeva.

46. Dozvěděl se, že došlo k zadržení obžalovaného, ale nebyl u toho přítomen. Sám byl v tu dobu před pokojem, viděl, jak do jejich pokoje vběhl čtyřčlenný sbor a ven byly slyšet jen rány. Obžalovaný byl uvnitř. Viděl pak jak obžalovaného vyvádějí, přes hlavu měl přehozený vak na spacák, aby nebylo vidět, jak je zmrzačený. Pak už obžalovaného nikdy neviděl a nemluvil s ním. S vedením se později o zadržení obžalovaného bavil, velitel k tomu řekl, že něco ukradl a že ještě na nádraží zadrželi dva s ukradenými granáty. Na nádraží zadrželi D. K. a Švéda, jehož jméno si již nepamatuje. Řekli mu, co ukradli, co s ním udělali a co se s ním nejspíš dál bude dít. Měl ukrást Gucci brýle, odlitky zlata a spoustu dalšího. Gucci brýle u obžalovaného viděl, když mu je ukazoval po misi, odlitky zlata ale ne. Brýle byly vyvedeny v Gucci vzoru, tedy v barvách zelené a červené. Obžalovaný neřekl, kde je vzal, nebavili se o tom. Brýle jim ukazoval v pokoji, byli tomu přítomni D., Švéd, L. P. a J.K... Dále zná ještě L. R., ten na Ukrajině ještě zůstal. Asi v tu dobu na Ukrajině již také byl, ale jestli byl přítomen i v pokoji, neví. Zdali u obžalovaného viděl něco cennějšího, si nevybavuje. Viděl u něj nějaké nášivky, ty mu záviděl. Jednalo se o nášivku s ukrajinskou vlajkou a s trojzubcem, ale takové měli všichni, co byli s obžalovaným v jednotce. Kde to vzali, neví. Obžalovaný na ruce nosil prstýnek s kamenem, který u něj dříve neviděl. Jednalo se o větší prsten asi s fialovým rubínem. Granáty byly součástí jejich výbavy, tedy je měli na pokoji. Když šli na misi, obžalovaný dostal bednu granátů po asi čtyřiceti kusech. Po akci si u sebe věci nechávali, protože nedávalo smysl je vracet, když nevěděli, kdy zase budou muset vyjet na misi, nebylo to plánované. Zdali měl i K. nějaké granáty přidělené, netuší. Pokud se K. s obžalovaným o granátech bavili, nebyl u toho přítomen. Podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu byl přečten protokol o výsledku svědku z přípravného řízení na č.l. 142, v níž uvedl: „*Den nebo dva potom, co jsme přijeli (mysleno z Irpině), tak vzhledem k tomu, že jsem s ostatními Čechy byl na stejném pokoji, jsem zaslechl, že se chce D. vrátit do Čech. D. odjel a druhý den ráno začal F. hledat granáty F1. Myslím si, že je dostal. Nevím přesně, kolik jich bylo. Dostal je asi jako vedoucí té jejich skupiny. Myslím, že to měli D. s F.em naplánovaný, že propašují granáty do Čech. F. pak říkal, že si jako dělal srandu a nevěděl, že to D. vážně udělá.*“ „*V čem si dělal randu?*“ „*V plánování pašování granátů přes hranice.*“ „*O tom se měl zmínit kdy?*“ „*Večer před D. odjezdem.*“ „*Vy jste u toho byl nebo jste se o tom dozvěděl?*“ „*Ukrajinci mi to všechno řekli, když pak D. chytl s granáty, tak on na F. řekl, že tam raboval.*“ Uvedené svědek potvrdil a doplnil, že nebyl přítomen tomu, když K. říkal, že chce odjet. Zaslechl až to, jak obžalovaný po jeho odjezdu řekl, že mu asi ukradl granáty, protože se je snažili propašovat do Čech. Obžalovaný tvrdil, že to byl jejich plán, ale posléze otočil, že si jen dělal randu. To, že měl u sebe K. granáty, mu řekl až obžalovaný. K. odjel se Švédem. Zdali obžalovaný učinil oficiální nahlášení, že mu chybí

granáty, neví. Z výsledku z přípravného řízení bylo dále svědkovi přečteno: „Víte, co měl F. u sebe?“ „Vím, o pár věcech, kterých jsem si u něj všiml. Byl to prstýnec na pravé ruce, pak měl Gucci brýle, hodinky jsem u něj viděl, ty byly stříbrné s velkým ciferníkem. V hodinkách se moc nevyznám, takže nevím značku, ale předtím jsem je u něj neviděl. Pak se bavili o nějakých mincích, ale ty jsem neviděl.“ „Můžete ten prstýnec popsat?“ „Byl zlatý, nahoře měl fialový kámen, nevím, jestli to byl brilant.“ K tomu svědek doplnil, že se domnívá, že hodinky patřily obžalovanému. Mince u obžalovaného neviděl, už neví, co tím myslel, kdo se o mincích bavil. Trvá na tom, co uvedl v přípravném řízení, lépe si to totiž pamatoval. Dále soud svědkovi přečetl z jeho výpovědi z přípravného řízení: „Brýle jste u něj dříve viděl?“ „Ne, ty měly být údajně z toho místa, kde vzal ty mince a ostatní věci,“ k čemuž svědek na dotazy předsedkyně senátu doplnil, že se s velitelem bavili, že místo, kde věci vzal, muselo být kousek od zákopů v Irpini. Ale neví, kde všude rabovali. Zákopy byly běžně dělány v lesích, ale některé se nacházely i ve městech. Svědek se s Čechy bavil nechtěl, nejel na Ukrajinu kvůli Čechům, takže trávil čas převážně s Ukrajinci. Z výpovědi z přípravného řízení svědkovi soud v souladu s § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu dále přečetl: „A o čem ještě víte, že měl vzít?“ „No určitě ještě nějaké ty řetízky“ „Vy jste u něj nějaké viděl?“ „Měl na sobě nějaké zlaté, hubené,“ k čemuž svědek doplnil, že na něm řetízky viděl, ale nevzpomene si na počet. Jednalo se minimálně o dva řetízky a před akcí v Irpini je na sobě neměl. Obžalovaný odjel na misi dřív než svědek z důvodu jeho nízkého věku. Před tím, než obžalovaný odjel do Irpině, tak spolu byli na pokoji. V tu dobu se domnívá, že řetízky neměl, ale není si jistý, možná jen nebyly vidět kvůli oblečení, které nosili. Neprůstřelná vesta se sundávala jen, když byli v bezpečí, a na spaní, nedalo se v ní spát, jelikož vážila 30 kg. Nevzpomíná si, že by u obžalovaného viděl nějaké peníze. Měli možnost dostávat výplatu, ale neví, zdali ji obžalovaný přijal.

47. Kontrakt se Zbrojnými silami Ukrajiny (ZSU) nepodepsal, podepsal jej jen s Karpatskou Sičí. Mělo dojít k sepsání smlouvy s ZSU, poté by dostávali výplatu 75 000 – 100 000 hřiven, což je asi 50 000 Kč. Nabídl mu smlouvu ze ZSU po pěti měsících, co na Ukrajině byl, ale v tu dobu chtěl jet domů, proto ji nepodepsal. Dobrovolnický kontrakt s Karpatskou Sičí je na tři roky, musel uvést kontakt na rodinu pro případ, že by se mu něco stalo, krevní skupinu apod. Blíže obsah smlouvy neřešil. Věci mohli brát padlým vojákům, zejm. při začistiřovacích operacích.
48. **Svědka J.K.** v rámci svého výsledku před soudem uvedl, že se s obžalovaným zná z Kyjeva, kdy pro něj a dalšího spolubojovníka přijel obžalovaný na nádraží. Na Ukrajinu přijel humanitárním vlakem spolu s T., což byl další dobrovolník, přesné jméno si již nepamatuje. Mohl to být Š. D.. Poznali se v Praze na ukrajinské ambasádě, kam oba dorazili, aby se poptali, jak mohou odjet na Ukrajinu jako dobrovolníci. S ambasádou se na ničem nedohodli, protože neměli bojové zkušenosti, přesto se s D. dohodli, že pojedou spolu ve stejný den. V Kyjevě je vyzvedl obžalovaný, kterého rovněž poznali na ukrajinské ambasádě v Česku. Převezli je do dvanáctipatrové budovy Karpatské Sičí, kde byl pár dní kvůli výcviku – jak používat zbraně, jak je čistit apod. Připojili se k dobrovolnickému batalionu, tedy žádnou odměnu nedostávali. Kontrakt žádný neuzavřeli, jen vyplnili papíry pro případ, že by v boji padli. Žádné označení o příslušnosti ke Karpatské Sičí nenosili, kdyby je někdo zastavil, měli jen telefonní číslo na velitele a překladatele. Výcvik trval pět dní. Když zadrželi obžalovaného, začali se k Čechům chovat jinak, nebyli tam již vítáni, proto se rozhodl odjet zpět do ČR. Jejich výcvik prováděl překladatel Juraj, nikoliv obžalovaný. Obžalovaný byl v té době na misi v Irpini, pokoj ale měli společný. Jednalo se o místnost o rozměrech asi 6x4 metry a spali tam asi v deseti až dvanácti lidech ve spacácích na zemi. Na pokoji s nimi byl také T., nějaký Angličan či Španěl, D., jehož příjmení si nepamatuje, pak D. J. a ještě jeden člověk.

49. Při zadržení obžalovaného byl přímo v pokoji, kde k tomu došlo. V tu dobu akorát seděl na svém spacáku a pil kávu, když tam vrazila armáda, těžkooděnci. Byli nařachaní a měli samopaly v rukách a křičeli, kde je F.. Řekl jim, že neví a pak přišel i velitel Kxxx xxxE a překladatel Juraj. Obžalovaný posléze do pokoje přišel, jeden z nich ho chytil zezadu za ruce a další dva jej začali zepředu bít. Jeden mu dával pěstí do obličeje a druhý do břicha, obžalovaného to složilo k zemi. Velitel a další z armády vysypávali věci obžalovaného na zem. V jeho věcech našli dvě krabičky a světlici. Jedna krabička byla od zlatých slitků a druhá od stříbrných, obě byly prázdné. Pak na obžalovaného křičeli, kde jsou mince, on tvrdil, že to neví, ale když mu z nohy strhli kapsičku a vysypali ji, mince vypadly na zem. Velitel zakřičel na obžalovaného, ať se na něj podívá, když ten to udělal, tak jej velitel kopl do obličeje, čímž mu pravděpodobně zlomil nos. Ostatní vyvedli na chodbu a s obžalovaným ještě zůstali v místnosti. Když asi po pěti minutách obžalovaného vyváděli ven, měl přes hlavu přehozený obal od spacáku. Obžalovaného pak již nikdy neviděl. Řekli jim, ať o tom nikde nemluví. Ptali se, zda obžalovaného zastřelí, ale neodpověděli jim. Žádné informace nedostali, a proto T. začal obvolávat české ambasády. Jediné, co zjistili, bylo, že obžalovaného odvezli na policejní stanici, nic víc. Vedení s nimi to, co se stalo, neprobíralo. Tak nějak si to ale domysleli, podle toho, co se proslýchalo – obžalovaný měl ukrást mince, se kterými se jim chlubil, že je našel. L.R. byl s nimi na pokoji a stále zůstává na Ukrajině, i když v současnosti je již týden nezvěstný. L. P. byl v té době nemocný, při zadržení obžalovaného byl vzhůru a při vědomí, ale nevnímal, co se okolo něj děje. Když ostatní z pokoje poslali na chodbu, P.a tam nechali. Bylo na něm opravdu vidět, že není ničeho schopný. Obžalovaný se jim chlubil rovněž brýlemi. U obžalovaného dále viděl granáty, vysílačky a štos peněz. Granáty měl v batohu, zdali to bylo jejich vybavení, neví. Vysílačku měli jednu na komunikaci s překladatelem.
50. Na výcvik i na misi zbraně přidělovali. Zdali fasovali i granáty, neví, ale jednou u obžalovaného granáty viděl. Když odjel D. ještě s jedním klukem, tak se obžalovaný rozčiloval, že mu ukradl granáty. D.a chytili ve vlaku, snažil se odvézt granáty do ČR. Nesměli nic odvázet. Na základně mohl mít zbraň jen ten na hlídce, ostatní případně bez zásobníku. Balíček peněz měl obžalovaný v ledvince. Když mu prohledávali věci, vysypali mince. Asi se jednalo o slitky. Krabičky od slitků měl totiž v batohu. Když mu prohledávali věci, neviděl tam krabičky od cigaret, ale větší pozornost věnoval tomu, jak jej bijí než prohledávání jeho věcí. Viděl u něj i bankovky, jaké měny ale neví. Když spolu chodívali kouřit na balkon, tak u něj ale bankovky neviděl. Větší obnos peněz u sebe neměli, jen peníze na cigarety – chodili si je kupovat buď do města při vycházce nebo je dostali na základně. Při jeho zadržení na pokoji tam byl ještě L. P., který tam ležel v horečkách, a dále již jen svědek, obžalovaný, velitel, překladatel a čtyři nebo pět ukrajinských vojáků. Podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu byla svědkovi přečtena jeho výpověď z přípravného řízení (č.l. 147): „*Našli u něj ještě peníze, byly to ukrajinské a ruské peníze. Byl to určitě tak tři centimetry tlustý pakl bankovek. To měl na stejném místě jako ty mince. Když u něj našli ty věci, tak ho začali ještě víc mlátit. Skončilo to tím, že mu někdo dal kopačku na nos,*“ k čemuž svědek doplnil, že peníze nebyly české měny. Mincí v krabičce mohlo být tak dvanáct, ale neví to přesně. Dále bylo přečteno: „*Pak začali probledávat jeho, když mu rozepli stehenní pouzdro, byla to na pravé straně taková černá stehenní taktická kapsa, tak mu z ní vysypaly nějaké zlaté a stříbrné mince. V jedné z těch tašek nebo i batohu našli i obal od těch mincí, ten měl ale prázdný. Samotné mince měl u sebe. Nevím, kolik těch mincí bylo, myslím, že nižší desítky,*“ což svědek potvrdil a doplnil, že mincí byly spíše nižší desítky, do třiceti určitě. Že by obžalovaný nosil řetízky, šperky či prsteny, si nevybavuje. Nebylo to vidět, měli vždy dlouhé rukávy a převážně rukavice. Obžalovaný nosil taktické brýle, dále u něj zahlédl brýle Gucci. Gucci brýle jim ukazoval, když seděli s T., L. R. a jednou Ukrajinkou na chodbě na gaučích. Obžalovaný tam za nimi přišel, dali se do řeči a vtom jim

začal ukazovat brýle, které byly ve fialově nebo růžově podšitém obalu. Bylo na první pohled patrné, že se jedná o kvalitní značku. L.R. tvrdil, že sám takové nosil a je na takové věci odborník, tak cenu odhadl na 20 000 Kč a výš. Obžalovaný tvrdil, že brýle našel. Cihličky u obžalovaného neviděl, jen slitky. Slitky byly asi kulaté, hranaté u něj neviděl. Byly stříbrné i zlaté, byly v krabičce s plastovou výplní, ve které měly být usazené, ale nebyly, měl jev kapsičce. *Po předložení fotografií na č.l. 377-379 (obdélníkové slitky ze žlutého a šedého kovu) svědek uvedl, že takové slitky u obžalovaného nikdy neviděl, viděl jen slitky menší, gramovky. Takovéto slitky vidí poprvé.*

51. Při procházení objektů, měli zakázáno obírat mrtvoly Ukrajinců. Od padlých ukrajinských vojáků si nesměli vzít ani zásobník, naopak od ruských si mohli vzít cokoliv. Pokyn sbírat cennosti nebo jiné předměty pro zpravodajské účely nedostali. Velel jim překladatel Juraj s tím, že obžalovaný řekl, že si je vezme pod křídla. Juraj dostával pokyny od velitele a dával jim rozkazy.
52. Po zadržení obžalovaného zůstal na místě již jen pár dní, nálada vůči Čechům se hodně změnila – nedostávali cigarety, křičeli na ně. Rozhodli se proto s L. R. i s T. odjet.
53. **Svědék J. Š.** uvedl, že obžalovaného zná z Ukrajiny, kam oba přijeli na začátku ruské invaze na Ukrajinu bojovat jako dobrovolníci. Na konci února 2022 se všichni potkali na ukrajinské ambasádě, ale jediný, kdo dostal od ukrajinské ambasády nějaké instrukce, byl obžalovaný. Schůzka na ambasádě byla oficiální pro všechny dobrovolníky, kteří se přihlásili. Výsledek schůzky byl sdělen obžalovanému. Každý z účastníků schůzky ale absolvoval pohovor. Obžalovaného vybrali, protože měl zkušenosti z armády. Svědek sám žádný vojenský výcvik v ČR neabsolvoval, to až na Ukrajině. Od prezidenta republiky získal povolení ke vstupu do ukrajinské armády, a tak se vydal na Ukrajinu. Jeli společně autobusem z Holešovického nádraží, doprava byla zdarma. Na ukrajinských hranicích je pár dní zdrželi, protože čekali na bezpečnostní prověrku. Další věc, co je zdržela, bylo to, že došlo k útoku na základnu u Černého moře, kam měli původně směřovat, i na kasárny ve Lvově. Dlouho nevěděli, kam je místo toho přesunou. Obžalovaný někomu poslal fotografie jejich cestovních pasů. Měl to být někdo s vazbami na vedení v Kyjevě a měl je na nádraží vyzvednout. Na nádraží v Kyjevě se tak střetli s dalším člověkem, byl to Brit trvale žijící ve Skotsku. Následně došlo k jejich přesunu na vojenskou základnu pomocí zabezpečeného transportéru, z kterého nebylo vůbec vidět ven. V tu dobu stále získávali pokyny od obžalovaného, s kým ten jednal, neví. Na základně byl zástupce armády, jakoby náborář, dále příslušník odnože armády. Původně měli být součástí ZSU, ale neměli přidělenou jednotku, pod kterou mají působit. V tu dobu plánovali nějaké jejich výcviky, které konzultovali s obžalovaným. Výcviky poté obžalovaný dokonce i řídil. Neví, čím byla základna, kde výcviky probíhaly. Zbraně jim v tu dobu svěřovali jen na dobu výcviku. Po nějaké době je přesunuli, byla to původně asi ambasáda, pro ně to ale byla ubikace, kde se shlukovala větší část dobrovolných vojáků z vícero zemí. Současně s nimi tam bylo vedení Kxxx xxxE, která měla v této budově také muniční sklad a byla je schopna vyzbrojit k nasazení v boji. Ta je také následně skutečně vyzbrojila a vyslala je do obranné linie.
54. Někaké dokumenty podepisovali, jednalo se víceméně o dotazníky ohledně rodin, krevních skupin apod., přesné věci z dotazníku neví, jelikož to bylo ukrajinsky. Za ně to vyplňoval Jurij a překládal jim zhruba, o čem to je. Součástí toho byl i nějaký dokument, že spadají pod ZSU, ale není si vědom toho, že by něco z toho byla vyloženo smlouva. Kopie nedostali, jen je měli vyplnit a odevzdat zástupci. Při opuštění obranné zóny, kde byl nasazen, dostal dokument od

Kxxx xxxE, že byl odzbrojen a odchod ze základny je legální. Tento dokument poskytl policii, měli jej založit. Svou příslušnost k jednotce neměli komu prokazovat, po ulicích nechodili, byli v izolaci, nikam nebyli nasazeni na dlouhou dobu. V době, kdy byli nasazeni na kraji Kyjeva, opouštěli místo krytu pouze kvůli hlídkám, a to v určitých časových intervalech. Jenom tři z posádky opustili jejich prostor a prováděli tzv. dočišťování. Jednalo se asi o Irpiň. Co se odehrávalo během dočišťování, neví, protože tam nebyl nasazen. Dočišťování prováděl jen obžalovaný, Švéd jménem asi J. a Litevec, jehož jméno neví. Veškeré pokyny mu dával obžalovaný, jelikož nadřízený komunikoval pouze s obžalovaným a občas s J.. Jméno nebo hodnost nadřízeného nezná. Proškolení a cvičení prováděl obžalovaný společně s J.em a Litevcem. Tito tři dohlíželi na výcvik, měli totiž vojenské zkušenosti. Výcvik střelby probíhal pod vedením ZSU v uzavřené střelnici a pak v uzavřeném zalesněném prostoru. Střílelo se proti kopci, před kterým byly terče. Zbraně fasovali od Kxxx xxxE, přitom obdrželi i nějaké cvičné a nějaké útočné granáty. Všechny tyto věci byly svěřeny obžalovanému k tomu, aby je přerozdělil. Munici měli omezenou. Měli průbojné náboje do jednoho zásobníku. V průběhu nasazení se mu stalo, že jeden zásobník mu někdo vytáhl z vesty, když byli v krytu. Zásobník se posléze našel u obžalovaného pod postelí, ale upozornili jej na to další dva, kteří řekli, že zásobník čouhá z batohu obžalovaného. Zdali ho tedy vzal obžalovaný, neví. Vyfasovali taktéž samopaly.

55. V jednotce byl společně s J., obžalovaným, J. a dalšími dvěma Čechy, jejichž jména si již nepamatuje. Pokud by měl poznat jejich jména, jednalo se o D. K. a D. F.a. Nazývá je pražskými dobráky, protože s nimi nebylo dobré trávit čas. V jejich přítomnosti se děly nenadále věci, jako např. to, že mu zmizel zásobník a pak K. s F. přišli s tím, že jej má obžalovaný pod postelí v batohu. Nemusel to tedy vzít obžalovaný, ale mohl to být jeden z těchto dvou.
56. Jejich jednotka měla v Irpini k dispozici kryt a na starost tři doty. Interval střídání hlídek rozhodoval obžalovaný asi po dohodě se zástupci armády. Každý dot byl jinak vyzbrojený, na dvou byly pouze samopaly a jeden granát, který se střídal, a na posledním dotu bylo vybavení větší – bazuka, lehký kulomet atd. Začišťování se neúčastnil, tudíž neví, jaká byla dohoda, kdo rozhodl, kdo půjde začišťovat. Z jejich jednotky se toho účastnili obžalovaný, J. a Litevec jménem Lima, ti ráno odjeli a odpoledne se vrátili. Po návratu byl J. nemluvný, prohlédl ho i doktor, měl být údajně nasydlý. Co se odehrávalo při začišťování, jak se tam dopravili, kde to bylo, netuší. Brit z jejich jednotky se chodil procházet do okolí. Brit byl zadržen na pražském letišti a byl vyhoštěn. K. s F. byli též permanentně venku, chovali se, jako by okolo nich nezuřila válka, přestože každé tři minuty tam bylo mířeno dělostřeleckým granátem, který mohl dopadnout kamkoliv. Strany, odkud střely přicházely, se střídaly. Proč chodí ven, mu nikdo neříkal, nebyl jejich velitel, neměli důvod mu říkat, co dělají. Venku dělali asi různé průzkumy zřejmě za účelem zajištění stravy, i když to v tu dobu nebylo potřeba, protože jejich kryt byl zrovna dobře vybavený. V krytu byl naftový generátor s dostatkem nafty. Generátor byl zapuštěn do země, tedy byl i dobře chráněn v případě zásahu. Díky generátoru měli teplou vodu, protože byl napojen na bojler. Voda byla zřejmě ze studny. Vypadalo to, jako kdyby tam měl někdo připravený kryt pro sebe. Že by ještě někdo další z jejich skupiny chodil takto ven, si není vědom. Obžalovaný byl buď s nimi v krytu, nebo říkal, že chodí na velení. Spousta z nich chodilo kvůli telefonnímu signálu na velení, v krytu signál nebyl a na dotu jen někdy. Na velitelství chodil telefonovat obžalovaný, J. a Litevec. Instrukci, co je možné brát, dostal pouze od obžalovaného, ukrajinské velení jim to nesdělilo. Přišlo mu to jako hloupost, jak je možné, že by si mohl vzít cokoliv jako válečnou kořist. Jemu osobně o braní věcí obžalovaný nic neřekl, ale zaznělo to ve skupině, když byli v krytu. Brát si věci, které mohli nějak využít k tomu, aby

zabezpečil sebe nebo jednotku, tak to dává smysl, ale nedává smysl násilně otevírat objekty, které byly viditelně zavřené, nevyužité. Všichni tam přece jeli pomoci cizímu státu bez nároku na odměnu. Brit měl v telefonu video, na kterém bylo zachyceno, jak vykopávají dveře, prohlédávají objekty v sousedství. Obdivovali čtyřkolku v garáži, jestli ji ale vzali, neví. Čtyřkolku měli v úmyslu využít pro potřeby ZSU. Říkalo se, že někdo chodí sbírat i cennosti, že tam chodí s tímto úmyslem. Někdo našel iPad, sluchátka, D. a obžalovaný se mezi sebou bavili o zlatu, stříbru, penězích schovaných v koberci. Obžalovaný s sebou nosil taštičku, věci si skladoval pod postelí. Věci jim ukazoval a chlubil se, co našel. Osobně to neviděl, ale když se vrátili ze začisti'ování, říkali, že vzali zelenou bezpečnostní schránku, ve které mělo být stříbro a zlato. Povídali si o tom v krytu, kryt byl menší místnost. Dále se obžalovaný s jedním prstenem, který našel, nechal nafotit do článku, který byl publikován veřejně. Prsten byl stříbrný a osazený kamenem. Obžalovaný používal noktovizor (noční vidění) a chodili s nimi na průzkumy, přitom měl být noktovizor na dotech a tam chyběl. Při průzkumu chodili večer na území, kde vůbec neměli být, protože jim bylo svěřeno výhradně hlídání tří pozic, žádné jiné průzkumy probíhat neměly. To, že chodili i jinam než na hlídku, ví, protože si z toho pořizovali fotografie. Obžalovaný byl vyfocen před domem s velkými garážovými vraty, měl u sebe noktovizor. S obžalovaným nikdy nebyl v takových místech, aby mohl vidět, zdali něco bere. Viděl ale u něj nějaké prstýnky a řetízky, dával si je před ním do své zelenočerné taštičky přes rameno. Celý obsah taštičky neviděl. Obžalovaný měl dále zlaté brýle, kterými se chlubil. Jestli to s ním nějak řešilo velení, neví, ale následně byl odveden a zadržen ukrajinskou armádou. Na internetu se objevily záznamy z jejich výsledku po zadržení, kde byli zmlácení. Jak ale dál co probíhalo neví, protože v tu dobu již z Ukrajiny odjel. Když odjížděl od jednotky, nechal se na vlastní žádost odzbrojit, o tom dostal potvrzení.

57. Podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu byl svědkovi přečten protokol o jeho výsledku z přípravného řízení (č.l. 179), v němž uvedl: „*V rámci vašeho působení na území Ukrajiny byl jste přítomen někdy tomu, že si někdo bral věci z míst, kde jste sloužil, ať už z různých objektů či okrádal padlé?*“ „*Já jsem tomu přítomen nebyl, nicméně jsem si vědom toho a slyšel jsem, že údajně F. sundal šperky z mrtvého člověka, pak se tam fotil s prstenem. K tomu prstenu se měla přihlásit nějaká rodina, oni ho vyfotili novináři s prstenem a ta fotka vyšla někde v novinách. Pak tam měl naražit na nějakou skryš. Tvrdil, že tam našli nějaký otevřený sejf v té lokalitě, kde jsme byli. Údajně obrali někoho, kdo tam měl nějakou válečnou kořist.*“ To svědek potvrdil a doplnil, že se mělo jednat o trezor, který byl někde na bývalém velitelství ukrajinské armády. Měli tam asi uloženo něco na financování obrany Ukrajiny. O této věci je ale informován jen proto, že byl přítomen debatě F.a, K. a obžalovaného. Našli tam i spoustu zbraní, mezi nimi i historické. Donesli rovněž nůž s logem Kxxx xxxE a měl být rovněž jedním z předmětů, které byly odcizeny. To, že měl sundat nějaké šperky z mrtvého člověka, slyšel z debaty mezi J., K. a F.. J. říkal, že takových věcí se účastnit nechce. J.ova neochota účastnit se mohla souviset s tím, co přinesli. Ztratily se tři pancéřové střely a celá zbraň. Někde ještě ukradli fialové barety, které se na Ukrajině dávají za zásluhy. Tvrdili, že vzali jen jeden baret, ale ví, že obžalovaný dal jeden i K.ovi. Zdali se prsten u obžalovaného objevil až v době, kdy se obžalovaný vrátil s J. a F. z obhlídky v Irpini, neví. Všiml si toho pouze náhodou, protože obžalovaný byl s tím prstenem vyfocen. Podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu byla svědkovi přečtena jeho předchozí výpověď (č.l. 179) v níž uvedl: „*Co jste myslel těmi šperky?*“ „*F. nosil u sebe takový zelený pytel, vypadalo to jako sumka na prázdné zásobníky, jednou mu nějak vypadl a vysypaly se mu z toho nějaké stříbrné slitky, řetízky, prsteny. Vždycky ten vak měl u sebe, nenechával ho bez dozoru. Asi už tam toho měl tolik, že se mu to tam nevešlo. Vědělo se o něm, že chodí šmejdít po barácích. On nebyl sám, to byl i ten D. a D. Chodili po okolí a ležli do baráků. Vím, že měli i video, jak prohlédávají nějaký dům u takového kostelíka. Myslím, že to video u sebe měl v mobilu jeden Brit, který tam byl s námi. Nevím, jak se*

jmenoval, vím, že byl zadržán na letišti Václava Havla.“ K tomu svědek doplnil, že neví, zdali byly slitky, které obžalovanému vypadly, skutečně stříbrné či jen postříbřený plast. Dále tam měl prsteny, řetízky, něco jako cihličky a stříbrné slitky. Obžalovanému tyto věci spadly, rychle je uklidil a uložil pod postel. Dále svědek ze své předchozí výpovědi potvrdil, že *„F. přijel prakticky s ničím, prakticky s sebou nic neměl, neměl u sebe ani žádné peníze. Uváděl jsem ten prsten, pak všechny ty věci, které vypadly z té tašky. Viděl jsem, že mu z ní vypadly stříbrné slitky, netuším, kolik. Měl tam nějaké prstýnky, řetízky. Co vím, tak tam na Ukrajině zadrželi ještě toho D.a. Ten měl mít u sebe granáty a pak měl mít nějaký přehrávač. Každý měl mít jeden barel, který někde měl vzít F.“* Obžalovaný pak měl u sebe brýle zn. Gucci, které si určitě nedovezl, jelikož měl před tím brýle plastové. Zdali mu brýle někdo daroval či si je koupil na trhu, neví. To, že brýle byly značky Gucci ví proto, že to šťvalo F.a, který o brýlích nejvíce mluvil. Když jel za F., myslel si, že se jednotka přeskupí, ale dozvěděl se, že K. má u sebe granáty, které ukradl obžalovanému a měl v úmyslu je dovézt do Iršavy, kam se svědek s F. odebrali. Zdali chtěli granáty prodat, neví. F. o nich začal mluvit až v momentě, kdy K. chytili v Kyjevě. Říkal, že „je to v prdeli, měl u sebe granáty, které sem měl dovézt, chtěli jsme je prodat.“ Údajně se pak i nějaká rodina měla přihlásit o prsten, s kterým byl obžalovaný vyfocen do novin. Podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu byl přečten protokol o výsledku svědka na č. l. 180, v němž uvedl: *„Kde jste přišel k tomu, že se k prstenu měla přihlásit nějaká rodina?“ „To se řešilo na tom místě, přišel tam nějaký štábní, bavil se o tom nějak s F.em, byl kvůli tomu mezi nimi docela konflikt, ale víc k tomu nevím.“* K tomu na dotazy státního zástupce svědek doplnil, že někdo za nimi skutečně přišel něco řešit, ale komunikace neprobíhala před jednotkou. Shodně se také řešil nůž a zbraň Makarov. Hodinky měl obžalovaný asi své, protože se domnívá, že je měl, už když tam přijel.

58. Se Š. D. se v nasazení nepotkali, ale mohli se setkat před tím. Jméno L.R. nezařadí, D. J. si vybavuje ze základny v Kyjevě. Jméno M. P. si vybavuje, ale ve které době jej potkal, již neví. Od obžalovaného neslyšel, že by zajali nějaké ruské vojáky v převlečení. O tom, že by obžalovaný byl ve speciální skupině s Ukrajinci, která šla do oblasti, kde se nepřítel ještě vyskytoval, neslyšel. Došlo ale k nasazení jednotky z ukrajinské armády k nim do krytu, drželi s nimi stráž. *K fotografii na č.l. 710-715, která zachycuje konverzaci mezi svědkem aj. S.em, ve které S. tvrdí, že K. s obžalovaným plánovali vykrást banku, se svědek vyjádřil tak, že:* J. byl člověk, který pouštěl nejvíce informací ven, jelikož se na jejich jednání, které bylo protizákonné, podílet nechtěl. Konkrétně si na konverzaci již nevzpomíná, ale domnívá se, že J. z nich byl nejdůvěryhodnější.
59. **Svědka J. D.** v rámci své výpovědi u hlavního líčení uvedl, že obžalovaného zná, protože spolu v březnu 2022 odjeli na Ukrajinu jako dobrovolníci. Poprvé se potkali na nádraží Florenc a na Ukrajinu přijeli spolu. Na Ukrajinu přijel 13. 3. 2022 a pobyl tam asi tři týdny. Svědka, který vypovídal před ním (*pozn. J. Š.*) si vybavuje, protože i on jel s nimi na Ukrajinu. Sám má české a ukrajinské občanství, na Ukrajině ale nebyl na válečné operaci, protože nestříleli, jen dělali hlídky a nic jiného.
60. Nejprve byli v Kyjevě, pak je přemístili k Irpini. Působil tam pod Karpatskou Sičí, kde je zařadili k teritoriální obraně. Něco podepisoval, ale nikdo to nečetl, neví, zdali se tím k něčemu zavazoval. Na počátku jim nikdo nevelel, protože skoro nic nedělali. Probíhal výcvik se zbraněmi a trochou taktiky. Vedle dalších je cvičil také obžalovaný a Švéd jménem J.. Na základně byl spolu s obžalovaným, Š., nějakým Litevcem, Švédem, Skotem, někým, kdo měl přezdívkou K. a J.. K. a J. ale zůstali v Kyjevě. D. K. a D.. F. se k nim připojili ve Lvově. Po nějaké době bylo rozhodnuto, že jim bude velet obžalovaný, jelikož komunikoval s vedením. Velení mu ale nešlo, nedokázal si sjednat pořádek. Nedělal rozvrh na hlídky, protože ho to

nezajímalo, často chodil ven. Říkal, že chodí na velení. Když byli u Irpině, chodili jen na hlídky, nic jiného nedělali. V době, kdy on byl u Irpině, nikdo z nich začíšťovat nechodil. Možná sice dostali instruktáž, co si mohou brát, ale jelikož tam byl hrozný chaos, nepamatuje si na to. Jídlo jim dováželi. Měli na starost hlídat i zákopy. Neměli příkázáno chodit do budov. Neviděl, že by si někdo z domů nebo od padlých něco bral. Jediný dům, ve kterém se pohybovali, byl dům, kde měli kryt. Nikoho do domů chodit neviděl, ale asi to prováděli, protože někdy nějaké věci přinesli. K. nebo F. jednou našli nějakou zbraň, ale pak jí odevzdali vedení. Jednalo se o zbraň malé ráže. V domě, ve kterém měli kryt, našel sám svědek nůž, který rovněž odevzdal vedení. Skotovi pak přinesl oblečení, co našel, protože neměl v čem chodit. Oblečení vzal z otevřené garáže. Dále našli kabel na nabíjení noktovizoru, jindy zase obžalovaný přinesl vojenský baret malinové barvy. Řekl obžalovanému, ať to odnese pryč, že to nesmí nosit, protože to jsou věci, které si musí zasloužit. Obžalovaný se tomu smál. Neví, co se s baretem stalo. Neviděl nikoho, kdo by bral jakékoliv věci z civilních domů. Logicky ale pokud to odněkud přinesli, museli to najít. Nebylo tam ale žádné skladiště ani hromada věcí, kam by se nalezené věci odevzdali.

61. U Irpině byli asi pět dní, pak se Š. odjeli pryč, protože tam byl chaos. Od velení nevnímal výhrady k chování obžalovaného, naopak se k němu chovali trochu lépe než k ostatním, protože s ním komunikovali a byl velitelem jednotky. U obžalovaného žádné cennosti neviděl. Vzpomíná si akorát na barety, ale to jen z důvodu, že se ohledně toho nepohodli. Obžalovaný neměl osobní zbraň, ale když jim vydali granáty, kalašnikovky a náboje, tak to u sebe měl obžalovaný. Nepamatuje si, že by se řešil nějaký nález prstenu. Když ale odjížděl, tak za nimi přišel pán a něco řešil, je tedy možné, že se jednalo o prsten. U obžalovaného ale žádné šperky neviděl. O brýlích Gucci slyšel, ale ne v tomto případě. Sluneční brýle obžalovaného byly černé.
62. Když oznamoval odjezd z jednotky, asi se zmínil o tom, že někdo nosí věci z civilních objektů. Je pravda, že po domech chodili, aby zkontrolovali, zdali tam nezůstali Rusové, ale již na základně v Kyjevě dostali pokyn, že nesmějí nic brát. Sám do domů rovněž chodil, ale již neví s kým. Nenazval by to začíštění, protože tam již Rusové nebyli. Když měli volno, nedostávali pokyny, co mají dělat. Nikdo jim nezakazoval se volně pohybovat. Neslyšel o tom, že by vznikla jednotka na průzkumné akce na nepřátelském území. Když tam byl, tak obžalovaný na žádné průzkumné akce nechodil.
63. Všichni podepisovali nějaké dokumenty, při podpisu asistoval s překladem, ale vždy stačilo, že přeložil hlavičku, o čem dokument je. Na druhé základně Karpatské Siče podepisovali smlouvu se ZSU, součástí smlouvy byly i informace o tom, co se s nimi stane, když budou ranění. Ale kdo nechtěl, nemusel podepsat, protože pak bylo možné uzavřít ještě jinou smlouvu s teritoriální obranou. Rovněž při přebírání zbraní podepisovali převzetí. Když Karpatskou Sič opouštěl, tak zbraně odevzdal na základně v Kyjevě. Na hranicích se jim stal problém, že Š. zapomněl odevzdat náboje.
64. **Svědék M. P.** v rámci své výpovědi před soudem uvedl, že s obžalovaným se na začátku března 2022 seznámili na Ukrajině na základně nedaleko vlakového nádraží v Kyjevě. Na Ukrajině byl asi 4 měsíce. Svědek působil pod 93. mechanizovanou brigádou Karpatská Sič na základě kontraktu, jehož znění si již nepamatuje, ale byl uzavřen na dobu pěti let a bez nároku na odměnu. Jednalo se o teritoriální obranu, jejich úkolem bylo vyplňovat mezery armády. Po podpisu smlouvy dostali k prokazování příslušnosti knížku teritoriální obrany, z které je patrné, že spadají pod Karpatskou Sič (*svědek knížku předložil soudu*). Někdo dostal průkazku hned, někdo až na frontě. Později jej odvezli na Donbas nedaleko Charkova. V Kyjevě byl měsíc,

dva. Výcvik probíhal pouze příležitostně, většinou nic nedělali. Jejich výcvik vedli ukrajinští vojáci a obžalovaný. Zbraně dostali jen na zaškolení, u sebe je nenosili, i když po delší době se stalo, že každý měl svoji zbraň, kterou jim přidělili na základně v Kyjevě – jednalo se o AK 47.

65. Vedle obžalovaného s nimi byl D. (*pozn. F.*), jeho kamarád D. K., Ukrajinec a Š.. Dostali poučením, jak se mají chovat, měli zakázáno brát cizí věci, ale mohli si vzít to, co je potřeba. Osobní věci civilistů ale brát nesměli. Nedostali žádný pokyn přinášet cennosti na štáb, neměli ani hledat a nosit elektroniku, která by mohla sloužit pro zpravodajské účely, jako jsou např. mobilní telefony, tablety apod. Jeho hlavním úkolem bylo hlídkování v zákopech a vyčkávání na útok. Neměli na starost vydobyté území, ale měli spíše bránit, protože ze tří stran byli obklopeni. V boji s obžalovaným nikdy nebyl. F. mu jednou zatelefonoval, aby mu řekl, že obžalovaný kradl šperky, raboval a na to si bral noční vidění. F. mu říkal, že věci bral z trezorů a skříní a že to s ním dělal ještě jeden Litevec. Dále mu sdělil, že obžalovaného a K. zadrželi, někam odvezli a vyslýchali je. K. měli vyslýchat kvůli odcizení granátů. Sám ale zaslechl rozhovor obžalovaného, že by se granáty daly vozit na hranice se Slovenskem a prodávat do Česka. Svědkovi byla podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu přečtena část jeho výpovědi z protokolu o jeho výsledku z přípravného řízení (č.l. 172), v níž uvedl: „*Byl jste někdy přítomen hovoru o prodeji granátů v ČR, mezi kým hovor probíhal, o jaké granáty se jednalo?*“ „*Ano, hovoru jsem byl přítomný, mluvil o tom F. S., když se vrátil z obhlídky v Irpini, na této obhlídce byl jeden den a byl s tím Lotyšem nebo Litevcem, byl tam z důvodu, že mu Ukrajinci z batalionu řekli, ať jede s nimi. Slyšel jsem, jak se baví s D. o granátech F1 s tím, že je stačí pouze dostat na ukrajinsko-slovenské hranice. Ještě se spolu bavili o RPG, kdy zmiňovali to stejné jako o granátech. Myslím, že ještě neměli žádného konkrétního kupce. Granáty RPG nafasovali, nic na fasování nepodepisovali. Bavili se o tom v pokoji, kde jsme spali. Ten pokoj nebyl nijak zabezpečený,*“ tuto část své výpovědi svědek v hlavním líčení potvrdil.
66. S obžalovaným strávil dva až tři týdny. Obžalovaný nosil šátek na hlavě, sluneční brýle, vojenské tričko, hrudní nosič a maskované kalhoty. Hodinky obžalovaný nosil, ale o špercích neví. Sluneční brýle měl podobné těm cyklistickým. Od F.a slyšel, že obžalovaný měl odcizit brýle Gucci. O prstenu se zase dozvěděl od L. P.a, který mu po návratu z Irpině říkal, že byl přítomen zadržení obžalovaného, při kterém mu prohledali věci a našli šperky a slitky. Slitky měly být schované v krabičce od cigaret.
67. **Svědka D. K.** uvedl, že obžalovaného poznal na Ukrajině, kde spolu strávili asi 14 dní. Na Ukrajinu odjel v souvislosti s ruskou okupací spolu s kamarádem D.. F., který tam má rodinu. Na Ukrajinu se vydali v únoru 2022, asi měsíc strávili v Iršavě, což je vesnice u Užhorodu, kde má F. rodinu. Po měsíci pobytu na Ukrajině se spojili s obžalovaným a domluvili se, že přijedou pomoci do Kyjeva. Kontakt na obžalovaného našli na Facebooku. V Kyjevě se ubytovali na základně ukrajinské armády, kde se učili pracovat se zbraní. Zbraně dostali přidělenou asi týden po výcviku. O tom, že bude obžalovaný jejich velitelem, rozhodli sami, ale vedení ukrajinské armády, pod kterou spadali, konkr. Karpatská Sič, to schválilo. S Karpatskou Sičí nejspíš uzavírali smlouvu, obsah smlouvy jim asi nikdo nevysvětlil. Příslušnost k jednotce prokazovali zelenou kartičkou, která je opravňovala k pohybu na Ukrajině a nosit zbraň.
68. S jednotkou byli posléze posláni pomáhat do Irpině. V jednotce bylo asi sedm či osm lidí, jednalo se o Čechy, Skota, Litevce a Švéda. Jména členů, která si vybaví, jsou F. (*obžalovaný*), J., D., J., Lima a Steve. V Irpini byli asi týden, hlídali tam, zdali je nějaký pohyb osob. V Irpini byli v době, kdy byli Rusové z místa již vytlačeni. V místě, kde se vyskytovali, žádní civilisté nebyli. Střídali se v hlídkování vždy po třech hodinách, přičemž každý měl za 24 hodin hlídky

dvě. V Irpini byly celkem tři jednotky, každou část města hlídala jiná hlídka. Žádné začišťovací práce jejich jednotka neprováděla, jen hlídala město. Když hlídali, byli na jednom místě, odkud neodcházeli. Od někoho z jednotky se ale doslechl, že obžalovaný s někým na začišťovací práce chodili. O tom rozhodl velící důstojník, který byl nad velitelem jednotky. Na začišťování chodil obžalovaný s L. Sám byl v jiném domě, než kde měli úkryt, asi třikrát nebo čtyřikrát, a to, když hledal oblečení nebo jídlo, protože to nedostali s sebou, když do Irpině jeli. Vedení jim řeklo, že co si najdou, to budou mít – museli si najít jídlo i vybavení. Celý týden jedli jen konzervy a sušenky, které našli v domech. V okolí v té době hrozilo malé nebezpečí kvůli bombardování, které probíhalo třikrát až čtyřikrát denně. Slyšel, že někde byli ukryti nějací Rusové, ale sám je neviděl. Doslechl se, že nějaká z jednotek, která v Irpini byla, odhalila převlečené ruské vojáky. Jak se chovat v Irpini, nijak proškoleni nebyli, bylo jim jen řečeno, že na jídlo a oblečení nemá Sič peníze a musejí si jej obstarat sami.

69. O obžalovaném se doslechl, že v Irpini bral cennosti. Říkalo se to všude, po celé jednotce. O nikom jiném takové zvěsti neslyšel. U obžalovaného viděl malé slitky zlata a stříbra, sám obžalovaný mu to neukazoval, ale po tom, co byl sám zadržen, mu to ukazovala Karpatská Sič a později ukrajinská kriminálka. Před tím, než byl zadržen, tak žádné takové věci u obžalovaného neviděl. Doslechl se, že obžalovaný někde našel hodinky, ale neví kde. U obžalovaného žádné brýle či prsten neviděl. Slyšeli, že si vojáci ve válečné zóně přivlastňují nějaké věci. Domnívá se, že jim nikdo neříkal, že je možné si věci, které najdou, ponechat. Svědkovi byla podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu přečtena jeho výpověď z přípravného řízení na č.l. 155, v níž uvedl: „*Od F.a jsem slyšel, že mu říkal hlavní velitel, že si můžeme brát i cennější věci, že je to jako válečná kořist. Já jsem však nikdy nic nevzal. Jak se máme chovat, když si vezmeme nějaké věci, tak to jsme poučení nebyli.*“ K tomu svědek uvedl, že to říkal velitel, tedy si to nyní chybně pamatuje. Domnívá se, že toto povolení slyšel přímo od nějakého Ukrajince. V jaké souvislosti se o tom bavili, neví. Velitelé měli bunkr pár domů od toho jejich, k nim do bunkru ale téměř nechodili, obžalovaný docházel za nimi.
70. Když svědka zadrželi s 11 granáty, tak byl na cestě do Zakarpatí k rodině D. F.a, aby si odpočinul. Později chtěli sestavit svou jednotku, F. si to dohodl. Granáty u sebe měl, protože se domníval, že když má zelenou kartičku, tak je u sebe mít může. Domluvil si, že si je ponechá, aby je nemusel vracet a později znovu fasovat. Když jej na nádraží, kde byl s J.em, zadržela policie, přijela si pro ně Karpatská Sič a vyslyšali je na policii a na indické ambasádě. Výslech nejdříve vedla policie a později Karpatská Sič. Během zadržení se potkal s obžalovaným, ten mu sdělil, že byl zadržen kvůli slitkům. Z Ukrajiny se vrátil společně s obžalovaným.
71. Od obžalovaného dostal baret, který bral jako součástí vybavení. *K videozáznamu z prohlídky domu v Irpini, který byl po účely podání svědecké výpovědi svědkovi v hlavním líčení opětovně přehrán, svědek uvedl, že si pamatuje, že na prohlídce domu byl. Sám tam nebral žádné cennosti, jen jídlo a sporák, aby si měli na čem jídlo ohřát, protože v krytu nic potřebného neměli, jen generátor. Pokud na začátku videa řekl, že „čím starší dům, tím více naspořeno,“ tak si dělal legraci. Čím byl starší dům, tím byla větší šance nalézt zavařeniny a vojenské oblečení. To, že by si obžalovaný nebo někdo jiný z jejich jednotky z domu něco odnesl, si nevybavuje.*
72. **Svědka L. T.,** jehož soud vyslechl na návrh obhajoby, ve vztahu k obžalovanému uvedl, že ten je jeho dobrý kamarád, znají se od dětství. Před tím, než vzali obžalovaného do vazby, stýkali se jednou či dvakrát týdně, a to v xxx a v xxx. K věci svědek uvedl, že ví, že obžalovaný byl na Ukrajině jako dobrovolník. Po návratu z Ukrajiny byl jiný. Než odjel, byl veselejší, naopak po

návratu byl tišší, utrápený. Před odjezdem si dal jedno, dvě piva, ale po návratu pil i tvrdý alkohol, nebyl na tom psychicky dobře. Na důvod změny jeho chování se neptal, protože si domyslel, že je to spojeno s pobytem na Ukrajině. Obžalovaný je klidný člověk, ale někdy je vznětlivý. Nikdy se před ním neprojevoval vychloubavě, ale někteří lidé to o něm říkají. Po návratu z Ukrajiny obžalovaný nepracoval, jinak pracoval online, ale co konkrétně dělal, neví. Před odjezdem na Ukrajinu bydlel obžalovaný v xxx a poté v xxx s přítelkyní M. K.. O tom, že by byl po návratu z Ukrajiny hospitalizovaný na psychiatrii, neví. O zážitcích z Ukrajiny se mu nesvěřoval. Ve vazbě za ním nikdy nebyl, jen jednou spolu telefonovali.

73. **Podle § 211 odst. 1 tr. řádu byly se souhlasem stran přečteny protokoly o výpovědi svědka J. N. (č.l. 159-161), L.R. (č.l. 174-176) a M.y K.é (č.l. 149-151).**

74. **Svědék J. N.** (č.l. 159-161) v rámci své výpovědi v přípravném řízení uvedl, že je novinářem pracujícím pro server Seznam zprávy. S obžalovaným nahrál rozhovor týkající se jeho působení na Ukrajině, přičemž k rabování se obžalovaný několikrát přiznal. Obžalovaný uvedl, že se dopustil krádeže a vyjmenoval věci, které odcizil. Hovořil taktéž o tom, že to věděli všichni kolem něj. Obhajoval se tím, že se jednalo o válečnou kořist a že to měl povoleno od velitele jednotky, že to byl standard. Obžalovaný uvedl, že si přivlastnil sluneční brýle zn. Gucci, krásný nůž s jelenem, kyslíkovou masku z letadla Antonov, červený baret a stříbrné slitky. Obžalovaný věděl, že rozhovor je nahráván. L. P. svědkovi sdělil, že obžalovaný se mu svěřil, že si na Ukrajině vydělal.

75. **Svědék L.R.** (č.l. 174-176) uvedl, že jako dobrovolník odjel na Ukrajinu, kde se připojil ke Karpatské Siči. Po celou dobu cca tři týdnů byl na základně a čekal na rotaci. Zbraň měl nafasovanou AK-74. Ze začátku si jej vyfotili, že mu vyhotoví vojenskou knížku a podepsal dobrovolnická kontrakt na dobu neurčitou. Po asi třech týdnech se objevil obžalovaný a říkal, že se vrátil z Irpině. Taktéž sdělil, že mrtvému Rusovi vzal z bundy brýle Gucci, a zjišťoval, zdali jsou pravé. Svědek mu řekl, že na takové věci má oko, protože se pohyboval v prodeji oblečení a doplňků a říkal mu, že jsou pravé a stojí tak 20-30 tisíc Kč. Svědek dále ještě zaslechl něco ohledně sbírky mincí a zbraně. Později postával na chodbě, když tam přišli ozbrojení příslušníci SBU a hledali obžalovaného. V pokoji kromě obžalovaného byl i někdo z Čechů. Příslušníci SBU byli v pokoji asi deset minut a pak obžalovaného vyvedli ven. Byl svázaný izolepou a na hlavě měl pytel od spacáku. Když obžalovaného odvedli, řekli jim, aby sbalili všechny jeho věci. Obžalovaný měl mezi věcmi krabičku od sbírky mincí, uvnitř byla kolečka, kam se mince vkládají, a dále pistole, kterou si hned vzal zbrojír. Brýle ani pouzdro mezi jeho věcmi nebyli. Brýle obžalovaný před tím ukázal svědkovi bez pouzdra, tudíž neví, zdali nějaké pouzdro měl. Následně jim bylo řečeno, že obžalovaný vykrádal byty a že ukradl nějakou sbírku mincí, zlato, stříbro a podobně. V rámci výkonu rozkazů nebylo povoleno brát si věci od ukrajinských vojáků a civilistů. Bylo to dovoleno od mrtvých ruských vojáků, ale nedělalo se to, protože oni pod jejich těla dávali různé výbušné nástrahy, a proto se jich ani nedotýkali.

76. **Svědkyň M. K.**, která byla v rozhodné době přítelkyní obžalovaného, uvedla, že obžalovaný byl na Ukrajině asi měsíc či dva. Po návratu jí obžalovaný sdělil, že vzal nějaký zlatý plát, který našel v trezoru nebo u nějakého Rusa. Obžalovaný tvrdil, že nadřízený z Kxxx xxxE mu řekl, ať takové věci bere jako válečnou kořist. K brýlím Gucci měl uvést, že ty nevzal, někdo mu je vhodil do jeho pytle. Rozhovor obžalovaného s novinářem, kterému byla taktéž přítomna, nahrála proto, že novinářům nevěří.

77. Podle § 211 odst. 5 tr. řádu byly za souhlasu stran v hlavním líčení přečteny znalecké posudky:

- **Znalecký posudek Ing. Jiřího Bergera, MBA, z oboru kybernetiky, odvětví výpočetní techniky, výpočetní a komunikační technika, bezpečnost informačních systémů** (č.l. 338-350), jehož předmětem byla výpočetní technika zajištěná u obžalovaného (mobilní telefon zn. Huawei, mobilní telefon zn. Huawei P40, notebook zn. Lenovo Ideapad, flashdisk, externí disk Trancend a SD karta). Ze znaleckého posudku vyplynulo, že mobilní telefon obžalovaného obsahuje zvukový záznam rozhovoru obžalovaného s J. N. o jeho působení na Ukrajině a věcech, které si tam přivlastnil (sluneční brýle, nůž, stříbrné slitky, kyslíkovou masku z letadla Antonov, červený baret), v aplikaci WhatsApp fotografie ze dne 30. 3. 2022 zachycující 1 slitek ze žlutého kovu a 8 slitků z šedého kovu, dále „selfie“ ze dne 30. 3. 2022 zachycující obžalovaného s červeným baretem na hlavě, fotografie ze dne 3. 4. 2022 zachycující lovecký nůž a pravděpodobně dva granáty, fotografie ze dne 1. 4. 2022 pravděpodobně tří granátů, fotografie ze dne 6. 5. 2022 zobrazující osvědčení obžalovaného o stupni utajení tajné, fotografie ze dne 1. 4. 2022 zachycující předmět zelené barvy připomínající bojový prostředek, fotografie ze dne 4. 4. 2022 zachycující střelnou zbraň položenou na matraci, videozáznam ze dne 4. 4. 2022 z prohlídky letadla Antonov, videozáznam ze dne 29. 3. 2022 z prohlídky vnitřních a venkovních prostor ve válečné oblasti. Dle GPS údajů byly veškeré specifikované fotografie a videozáznamy pořízeny na území Ukrajiny.
- **znalecký posudek Kriminalistického ústavu Policie České republiky z oboru kriminalistiky, odvětví daktyloskopie, genetika, balistika** (č.l. 439-454), jehož předmětem bylo zkoumání věcí zajištěných u obžalovaného (kufrík s krátkou střelnou zbraní, náboje ráže 9mm, textilní pouzdro s krátkou střelnou zbraní, zásobník, dlouhá střelná zbraň, dlouhý zásobník, krátký zásobník, zásobníky, náboje nezjištěné ráže), zdali se na věcech vyskytuje materiál, příp. určení DNA, zjištění daktyloskopických stop a balistika, přičemž na vybraných zbraních, nábojích a obalech byly zjištěny otisky obžalovaného. Z plošného stěru pouzdra vč. zapínacího druku (stopa č. 2 – černá pistole zn. Walther v pouzdře) byl stanoven smíšený profil DNA s rozlišitelnou majoritní složkou, která odpovídá DNA stanovenému z bukalního stěru obžalovaného. Ze stěru rukojeti, lučíku a spouště revolveru (stopa č. 1 – černý plastový kufrík s revolverem zn. EKOLVIPER), ze stěru rukojeti, lučíku a spouště pistole (stopa č. 2) byly stanoveny smíšené profily DNA byly stanoveny profily DNA, přičemž jsou vhodné pouze pro porovnání na úrovni nevyloučení. Provedeným porovnáním pak bylo zjištěno, že obsahují všechny znaky profilu DNA obž. S.. Vzhledem k charakteru stanovených profilů DNA nelze tuto shodu považovat za shodu na úrovni individuální identifikace. Na základě zjištěné shody nelze vyloučit přítomnost biologického materiálu uvedené osoby v analyzovaných vzorcích. Z balistického zkoumání vyplynulo, že zbraně i náboje jsou střelbyschopné, přičemž nebyly zjištěny žádné pozdější úpravy.
- **Znalecký posudek Oddělení kriminalistické techniky a expertiz Vojenské policie z oboru kriminalistika, odvětví pyrotechnika a výbušniny** s příloženými fotografiemi (č.l. 477-482), jehož předmětem bylo posouzení předložených obrazových souborů (fotografie zajištěné ve výpočetní technice obžalovaného). Výsledkem znaleckého zkoumání je závěr, že není možno provést identifikaci objektů na fotografiích s naprostou jistotou a jedná se jen o pravděpodobné určení, současně nebylo možno posoudit, zdali se jedná o funkční zbraně. Na zajištěných fotografiích jsou pravděpodobně zachyceny tyto zbraně: útočná puška AK-74, 40 mm ruční protitankový granátomet RPG-7, náboj 5,45x39,

ruční útočný granát RGN se zapalovačem UDZ, ruční obranný granát RGO se zapalovačem UDZ, 120 mm dělostřelecká mina školní osazená školním zapalovačem GVMZ-7 a vloženou základní výmetnou náplní.

- **Znalecký posudek Ing. Jiřího Bergera, MBA, z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika** (č.l. 495-504), jehož obsahem je znalecké zkoumání zajištěné elektroniky (mobilní telefon zn. ASUS Zenphone – sv. K., mobilní telefon zn. LENOVO Dolby – sv. F.) a z kterého vyplynulo, že zajištěné mobilní telefony neobsahují relevantní informace použitelné pro trestní řízení.
- **Znalecký posudek Ing. Jiřího Bergera, MBA, z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika** (č.l. 536-543), jehož obsahem je znalecké zkoumání mobilního telefonu zajištěného sv. Š., ve kterém byly nalezeny jeho fotografie ve vojenském oblečení a se zbraněmi. Dále byla zajištěna komunikace mezi sv. Š. a Š. D., ve které J. Š. sděluje, že má informace z Kyjeva, že obviněný udělal banku a klenotnictví (printscreen ze dne 8. 4. 2022 v 8:24:37 hod.). Další printscreen ze dne 6. 4. 2022 v 15:04:11 hod. zachycuje komunikaci mezi obviněným a sv. Š., ve které obžalovanému sděluje, že obžalovaný měl vybrat nějaký trezor a obrat vojáky. Další printscreen ze dne 8. 4. 2022 v 18:38:02 hod. zachycuje komunikaci mezi sv. Š. a J. S., která je vedena v angličtině, ve které J. S. uvádí, že obžalovaný vzal šperky, prsteny, telefony, oblečení, Apple TV, že měl hodně věcí. Na další komunikaci mezi nimi, ze které byl učiněn printscreen dne 7. 4. 2022 v 16:38:10 hod. J. S. píše, že když byl na základně a kouřili, tak mu obžalovaný řekl o plánu jít do Irpině a vykrást banku a zlatnictví. J. S. na to obžalovanému řekl, že do toho nejde.
- **Znalecký posudek Ing. Jiřího Langra z oboru drahé kovy a kameny, odvětví ekonomika cen** (č.l. 883-884), jehož obsahem je znalecké zkoumání slitků ze světlého kovu spolu se slitkem ze žlutého kovu zachycené na fotografiích zajištěných v mobilním telefonu obžalovaného. U osmi slitků ze světlého kovu zjistil, že se jedná o vyobrazení bankovek, které vydávala Ukrajinská národní banka k příležitosti vydání nových bankovek. Tyto bankovky (plakety) byly ze stříbra ryzosti 999,9/1000 o hmotnosti 124,4g. Jejich rozměr 133x66 mm však neodpovídá fotografii (porovnání se slitkem ARGOR – HERAUS). Tyto napodobeniny jsou značně menší. Jedná se o podobu bankovek nominální hodnoty 500, 200, 100, 20, 10, 5, 2 a 1 ukrajinských hřiven. Podle znalce se jedná o výrobek soukromé komerční firmy, která se snažila tuto kovovou bankovku napodobit. Tyto napodobeniny se vyskytují i u jiných měn (např. dolaru) a bývají jak ze stříbra, tak z obecných kovů, nicméně kvalita fotografií neumožňuje přechyst detaily. Světová cena stříbra byla ke dni 30. 3. 2022 24,755 USD/unce, přičemž v případě použití stříbra bude cena této jedné napodobeniny cca 20 USD, celkem tedy za osm kusů 160 USD. V případě užití obecného kovu je cena cca 10 USD, celkem tedy za osm kusů 80 USD. Pokud by se měl znalec vyjádřit k pravděpodobnosti výroby slitků ze stříbra nebo z obecného kovu, předpokládá 70:30 ve prospěch stříbra. U slitku ze žlutého kovu v plastovém obalu s certifikátem se jedná o známou firmu ARGOR – HERAUS. Slitky této firmy se v Evropě vyskytují velice hojně, a to v několika podobách, přičemž tato podoba s certifikátem se vydávala před cca 10 až 15 roky. Jedná se o slitek 5g zlata o ryzosti 999,9/1000. Světová cena zlata byla ke dni 30. 3. 2022 1933,85 USD/unce. Cena tohoto slitku je tedy cca 360 USD.

78. Kromě shora uvedených výpovědí obžalovaného, svědků a znaleckých posudků, provedl soud také následující listinné a věcné důkazy, založené ve spisovém materiálu:

- Protokol o zadržení (č.l. 41-45), ze kterého je zřejmé, že obžalovaný byl zadržen dne 21. 3. 2023 na adrese Xxx, kde v tu dobu pobýval.
- Lékařská zpráva o vyšetření obžalovaného před umístěním do cely (č.l. 46).

- Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 č. j. 37 Nt 1610/2023 ze dne 23. 3. 2023 (č.l. 53) byl obž. S. z důvodu § 67 písm. a) tr. řádu vzat do vazby, přičemž vazba byla obžalovanému soudem dále prodlužována (č.l. 71, 80, 90, 92, 1302). Usnesením Městského soudu v Praze (č.l. 1300) byla stížnost obžalovaného proti usnesení o vzetí do vazby zamítnuta. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 5. 2024 (č.l. 1312) byl obžalovaný ve vazbě ponechán, usnesením ze dne 5. 8. 2024 byla vazba obžalovaného opětovně prodloužena.
- Z příkazu k domovní prohlídce (č.l. 280) a protokolu o jejím provedení v bydlíšti obžalovaného a příloh (č.l. 287-321) bylo zjištěno, že obžalovaným byl vydán mobilní telefon obžalovaného zn. Huawei P40, dýchací maska z letadla Antonov 225, sluneční brýle nezj. značky s koženým obalem, expanzní zbraně a cestovní lístek v azbuze. Dále byl při této prohlídce odňat zásobník s kapacitou 30 ks nábojů ráže 5.56x45 NATO a náboje různých ráží o celkovém počtu 10 ks.
- Protokol o prohlídce těla obžalovaného vč. fotodokumentace (č.l. 322-329).
- Protokol o ohledání věci – obsahu zajištěných souborů (č.l. 351-433):
 - o v mobilním telefonu obžalovaného byly ve složce mt_huawei_p40\report\files\image nalezeny mj. dvě fotografie 7627.jpg a 7628.jpg, na kterých je zachycena průkazka se zelenými deskami, které osvědčuje členství obžalovaného v dobrovolnickém batalionu Karpatská Sič. Dále byly nalezeny fotografie 8 obdélníkových slitků z bílého kovu s číslicemi 500, 200, 100, 10, 20 a rytinou. Na fotografii předmět ve tvaru obdélníku ze žlutého kovu s číslem certifikátu (slitky byly ohodnoceny znaleckým posudkem předestřeným výše). Na dalších zajištěných fotografiích je obžalovaný zachycen ve vojenském oblečení, dále jsou zachyceny vojenské bojové prostředky, zbraně a nůž, který má zakončení rukojeti ze žlutého kovu s rytinou (foceno podle geolokace v Irpini dne 30. 3. 2022 v 16:02:40 hod.).
 - o Dále byla nalezena nahrávka rozhovoru mezi obžalovaným, svědkem J.N. a svědkyní M. K. (nahráno dne 20. 6. 2022 v 18:38:36 hod.). Obžalovaný na nahrávce vyjádřil souhlas s nahráváním rozhovoru. V průběhu rozhovoru se obžalovaný dozrává k tomu, že odcizil nejméně brýle Gucci, které byly ve vojenské bundě, zelený lovecký nůž, stříbrné a zlaté slitky (12 ks), kyslíkovou masku z letadla Antonov a červený baret. Obžalovaný věci označoval jako válečnou kořist a tvrdil, že brát věci bylo dovoleno jeho velícím důstojníkem.
 - o Nalezená videonahrávka, která je podle názvu ze dne 4. 4. 2022 z 19:48:14 hod., zachycuje obžalovaného, jak prohledává letadlo Antonov-225 s krátkou kulovou zbraní, přičemž v čase 3:20 min. bere z útrob letadla dýchací masku.
 - o Na dalším videozáznamu ze dne 27. 3. 2022 v 15:15:46 hod., který natáčel obžalovaný, je zachycen obžalovaný, D. K. a D. F., jak společně prohledávají rodinný dům v Irpini, který nese známky poničení po vojenských operacích. Obžalovaný na nahrávce uvádí: „...*Jako, já jsem sem jako nepřijel primárně krást, ty vole, ale když už tak už, vole, vid’.*“ Na záznamu je zřejmé, jak obžalovaný držící kameru detailně prohledává obytné místnosti, je patrné, jak z poličky bere finanční hotovost, pouzdro od brýlí Ray-Ban, dále se ostatních ptá, zdali někdo z ostatních přítomných nechce sluchátka, a nakonec krabici s logem zn. Apple. Obžalovaný rovněž našel modrou kulatou šperkovnici. Na konci záznamu obžalovaný uvádí: „*Olalá, asi jsem našel jackpot!*“ Součástí vyhodnocení jsou rovněž geolokace pohybu obžalovaného, přičemž se jednalo o Irpiň, Hostomel, Buču a Kyjev.

- Z protokolu o ohledání věci – cestovního pasu obžalovaného č. xxx (č.l. 455-457) soud zjistil, že cestovní pas byl obžalovanému vydán ZÚ Varšava, pas je vyplněn ručně psaným písmem, má omezenou platnost od 8. 4. 2022 do 22. 4. 2022 a slouží výhradně pro cesty do UKR, POL, SVK a CZE. V pase je razítko ukrajinské hraniční kontroly na hraničním přechodu Krakowiec (polsko-ukrajinská hranice) ze dne 9. 4. 2022.
- Z usnesení policejního orgánu ze dne 3. 4. 2024 (č.l. 460) bylo zjištěno, že vybrané věci zajištěné při domovní prohlídce u obžalovaného (plastový kufřík černé barvy s krátkou střelnou zbraní typu revolver č. E2VP13-18030026, textilní pouzdro s krátkou střelnou zbraní Walther P99, č. BG19053499 se zásobníkem, cestovní pas č. xxx, mobilní telefon zn. Huawei zelené barvy s poškozeným fotoaparátem, dlouhá střelná zbraň EASI3-18030019 s 3 ks dlouhých zásobníků a 1 ks krátkého zásobníku, notebook Lenovo Ideapad, flashdisk, 2 ks malých zásobníků, externí disk Trancend 320 GB, SD micro karta 32 GB, 10 ks střeliva S&B 9mm PA) byly obžalovanému vráceny.
- Protokol o vydání věci (č.l. 483), z kterého bylo zjištěno, že D. K. policejnímu orgánu pro důkazní účely vydal mobilní telefon zn. Asus Zenphone, IMEI 354540096475048, 35450096475055, přičemž mobilní telefon mu byl usnesením policejního orgánu (č.l. 484) posléze vrácen. Z protokolu o ohledání věci (č.l. 505-513) soud zjistil, že K. mobilní telefon nepoužíval v období časově blízkém svému pobytu na Ukrajině, a tudíž v něm nejsou obsaženy žádné relevantní informace pro trestní řízení.
- Protokol o vydání věci (č.l. 487), z kterého soud zjistil, že D.. F. policejnímu orgánu vydal mobilní telefon zn. Lenovo Dolby, černá barva, přičemž usnesením policejního orgánu (č.l. 488) byla věc svědkovi vrácena. Z protokolu o ohledání věci (č.l. 514-523) soud zjistil, že v mobilním telefonu nejsou obsaženy informace důležité pro trestní řízení, neboť jej svědek neužíval v době pobytu na Ukrajině.
- Protokol o vydání věci (č.l. 526), a to mobilního telefonu zn. Apple iPhone sv. J. Š.. Protokol o ohledání mobilního telefonu (č.l. 544-679 + překlad 683-727), přičemž v mobilním telefonu sv. Š. byly nalezeny fotografie vojenských zbraní: útočná puška AK-74, ruční protitankový granátomet RPG-7, vojenské náboje 5.45x39, které jsou určeny do útočné pušky aK-74 a ruční granáty RGN se zapalovačem UDZ, o čemž byl vyhotoven a soudem rovněž proveden znalecký posudek z oboru kriminalistika s rozsahem oprávnění pyrotechnika, munice, výbušnina. Při ohledání elektronických dat vyexportovaných z mobilního telefonu sv. Š. byly nalezeny fotografie zobrazující svědka ve vojenském oblečení a se zbraněmi (viz výše) a komunikace mezi Š. a Š. D. (vyhotoven znalecký posudek z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika – zachycena komunikace byla podrobněji provedena ze znaleckého posudku, viz výše).
- Z protokolu o vydání věci (č.l. 728) soud zjistil, že Š. D. vydal fotografie konverzací s obžalovaným, D. K., D. F. a J. Š. ze svého mobilního telefonu (č.l. 728), přičemž z této komunikace soud shledal jako podstatné následující:
 - o Dne 5. 4. 2022 v 16:12 hod. Š. D. sdělil D. F., že D. (K.) měl u sebe kradené věci a granáty, co ukradli F.ovi (*obžalovanému*). Téhož dne v 16:15 hod. sděluje, že D. byl zkopaný a v Česku bude souzen za to, že šel bojovat na Ukrajinu a že tam kradl.
 - o Komunikace mezi Š. D. a J. Š. ze dne 6. 4. 2022, kdy v čase 14:04 hod. zaslal J. Š. screenshot své komunikace s obž. S., ve které obž. S. sdělil, že je teď s D. (K.) a ať ostatní vypadnou ihned ze země. Na otázku J. Š., kde jsou a že mají informaci z Kyjeva, že obžalovaný vybral nějaký trezor a obral vojáky, odpověděl obžalovaný: „*přítelovina, pak zavolám, jdou i po vás.*“
 - o Dne 6. 4. 2022 v 15:09 hod. napsal J. Š. zprávu Š. D.ovi, zdali nemůže na základně zjistit něco od D. (K.). Později téhož dne v 23:51 hod. vznesl Š. dotaz, co o tom ví,

že mělo jít o velkou akci F. (*obžalovaného*). D. na to odpověděl, že neví, co si F. vymyslel, ale to, co se stalo, řekl Interpolu a ti mu řekli, že to budou řešit a ať neprodleně opustí Ukrajinu. J. Š. odepsal, že prý udělali klenotnictví a diví se, že mu to J. (S.) neřekl. Současně ho varoval, ať o tom nemluví, protože J. řekl, že je nebezpečné pátrat dál.

- Dne 9. 4. 2022 v čase 0:56 hod. J. Š. napsal Š. D. zprávu: „*To, co se stalo, je prasárna. Okrádat mrtvé, v Buči, Hostomelu, Irpini a Ukrajině.*“ Na to Š. D. odpověděl, že souhlasí, neví, zdali to dělal D. (K.), ale F. (*obžalovaný*) určitě, protože v pondělí D. odjel a v pondělí večer se F. vrátil z Buče nebo odkud a chlubil se Gucci brýlemi za 25 000 Kč.
- Protokol o ohledání věci – zajištění konverzace s J. S. v telefonu zn. Apple iPhone ve vlastnictví Š. a D. z období 4. 4. 2022 – 5. 4. 2022 (č.l. 779 + překlad 782-801), ve které J. S. Š. D. sděloval, že je v nemocnici, protože byl zraněn, když cestoval s D. K., kterého zadrželi, protože u sebe měl granáty. S.ovi policie sdělila, že je volný, ale vězení má možná čekat K. a obžalovaného. Š. D. v návaznosti na to S.ovi sdělil, že jediné, co ví je, že někdo řekl, že obžalovaný okrádal civilisty, o tom však až do této doby nevěděli. Vojáci jej zmlátili a zkopali.
- Sdělení Seznam zpráv a.s., IČO 13974475 (č.l. 803-803a), jehož přílohou je audiozáznam rozhovoru novináře Jana N. a s obžalovaným ze dne 20. 6. 2022, který byl proveden v rámci hlavního líčení. V rozhovoru, s jehož nahráváním dal obžalovaný na jeho počátku souhlas, obžalovaný sdělil, že věci vzal na území, z něhož se před tím stahovali Rusové. Jednalo se například o brýle či slitky. Obžalovaný dále sdělil, že se policii doznal, že tyto věci u sebe má, a to z důvodu, že měli dovoleno brát válečnou kořist. Všichni tam fungovali stejně. Osobně si vzal sluneční brýle, zelený lovecký nůž, stříbrné slitky a kyslíkovou masku z letadla Antonov 225. Slitky vzal z trezoru v domě ve Stojance, u kterého usoudil, že se jednalo o předsunuté ruské velitelství. V domě našli dokumenty v ruštině, které odvezli na štáb. Slitky byly v krabici s certifikátem, na kterém byla napsána ukrajinská banka. Existenci slitků oznámil velení Kxxx xxxE. Všichni věděli, že u sebe má granáty, slitky a brýle. Na otázku, zdali je to krádež, obžalovaný řekl, že neříká, že to krádež není, ale že se řídil tím, co mu bylo řečeno velícím důstojníkem, a to, že se jedná o válečnou kořist.
- Sdělení Českého rozhlasu, jehož přílohou je audiozáznam rozhovoru reportérů iRozhlas.cz s Olenou R.ou, mluvčí batalionu Karpatská Sič (č.l. 812-812a) s překladem (č.l. 816-818). Z audiozáznamu byly Českým rozhlasem vymazány dotazy reportérů a zůstal tak pouze záznam odpovědí O. R.. V rozhovoru O. R. sdělila, že D. K. zadrželi na vlakovém nádraží v Kyjevě s 11 ručními granáty. Zadrželi rovněž obž. S. a K. se doznal k tomu, že v Irpini bylo hodně věcí, které by se daly vyvézt do zahraničí a prodat, proto si je on a obžalovaný vzali. Mělo se jednat o zlaté šperky (dámské a dětské zlaté řetízky, dámské zlaté prsteny apod.) o celková hmotnosti asi 500 g. Šperky byly předány policii. Obžalovaný se k tomuto činu nedoznal. Obžalovaný a K. opustili batalion bez svolení nadřízených. Batalion je velmi dobře zabezpečen z hlediska zásobování, není důvod krást. Výslech obžalovaného a K. prováděla policie.
- Protokol o ohledání virtuálního prostoru – sociální síť LinkedIn, konkr. uživatelského účtu s názvem „F. S.“ pod URL adresou <https://xxxxxxx> (č.l. 819-820) s DVD (č.l. 820a). Z protokolu o ohledání věci – obsahu zajištěných souborů na profilu obžalovaného na sociální síti LinkedIn.com a z příložených elektronických dat na DVD (č.l. 821-840) byly zjištěny fotografie z války na Ukrajině, které obžalovaný na svůj profil přidal. Na fotografii (č.l. 828) je zachycen obžalovaný v armádní výstroji s prstenem ze žlutého kovu na prsteníčku pravé ruky. Na videu (audiovizuální záznam 20220511151227887.html) je

zřejmé, že obžalovaný vejde do místnosti, kterou, aniž by se pohyboval obezřetně, prohledává. V čase 0:11 záběr kamery směřuje na stůl, kde je kulatá textilní nášivka v azbuce, přičemž je slyšet rozepnutí suchého zipu a nášivka zmizí ze zorného pole kamery. V čase 02:23 je na videu vidět, jak obžalovaný jde po chodbě obytného domu, kde se vlevo před ním nachází matrace, u které na zemi leží modrá knížka. Obžalovaný knížku zvedne a po otevření je vidět, že se jedná o čtečku knih PocketBook v ochranném obalu, přičemž s předmětem odchází ze schodů a je slyšet zvuk suchého zipu.

- Protokol o ohledání virtuálního prostoru – uživatelského profilu pod jménem „volajmasanti“ na sociální síti Instagram pod URL adresou xxx, na sociální síti Facebook profil xxx pod URL adresou <https://xxxx> profil D. K. pod URL adresou <https://xxx>, na sociální síti Instagram profil „kus.D.“ pod URL adresou <https://www.instagram.com/kus.D>. (č.l. 841-843a). Z profilu obžalovaného na Facebooku a Instagramu byly zajištěny videozáznamy z letiště v Hostomeli a z civilních lokalit poškozených válečnými operacemi (č.l. 844-848).
- Z protokolu o ohledání – Stáhnutí videí z webu České televize a z webu Seznam zpráv (č.l. 855-869c) soud zjistil, že v pořadu Události byla dne 29. 3. 2022 odvysílána reportáž o českých dobrovolnících na Ukrajině, přičemž ve videu vystupuje maskovaný muž označený jako „F. – český dobrovolník“, který až nápadně připomíná obžalovaného. V reportáži dále vystupuje muž označený jako „L. – český dobrovolník“, který byl zpětně ztotožněn jako L. P.. Reportáž byla tentýž den (29. 3. 2022) odvysílána rovněž v pořadu Události, komentáře. Dne 30. 3. 2022 byl v pořadu Studio ČT24 taktéž odvysílán rozhovor s osobou F.. Na Seznamzpravy.cz vyšel článek „Češi rabovali a kradli, tvrdí o dvou bojovnících ukrajinský prapor,“ který uveřejnili redaktoři R. B. a R. H.. Součástí článku je rozhovor reportéra s obžalovaným, který uvádí, že je zbitý, má zlomený nos, má krádež a pašování granátů. Dále byl na Seznam zprávy.cz publikován článek „Verze českých bojovníků, které viní z rabování na Ukrajině: Ušili to na nás,“ který byl uveřejněn R. B. a R. H..
- Protokol o ohledání – zajištění článku zveřejněném dne 4. 7. 2022 na webové stránce Českého rozhlasu pod názve „xxx xxx: Nekradl jsem, pouze jsem převážel granáty“ (č.l. 870-877a). Reportérům obžalovaný sdělil, že v Irpini vzal stříbrnou cihličku, kterou nahlásil vedení. D. K. v rozhovoru uvedl, že viděl obžalovaného, jak má u sebe cennosti, které vzal z trezoru. Věci na štáb ale neodevzdal, vzala mu je policie po jeho zadržení. Kromě stříbrných plaketek ví ještě o třech vojenských čepicích.
- Z odborného vyjádření Vojenského starožitnictví – Tomáš Filka – nákup a prodej, IČO 64767469 (č.l. 887) bylo zjištěno, že maska z letadla Antonov má hodnotu 2 500 Kč. Z odborného vyjádření Get Cash s.r.o – top zastavárna, IČO 27136256 (č.l. 889) bylo zjištěno, že čtečka knih Pocket Book 614 má hodnotu 500 Kč. Odborné vyjádření X-TER HAND s.r.o., Bazar zastavárna, IČO 27136272 (č.l.893), ze kterého soud zjistil, že sluneční brýle neznámého výrobce byly oceněny na 100 Kč.
- Evropský vyšetřovací příkaz sp. zn. VZV 14/2023, 4 VZN 1530/2023 s překladem (č.l. 903-929), z kterého soud zjistil, že Česká republika prostřednictvím Vrchního státního zastupitelství v Praze požádala Švédské království o výslech svědka J. S., na což bylo ze strany Švédského království reagováno přípisem ze dne 19. 12. 2023 (č.l. 927-928), ve kterém sdělili, že se svědek odmítl výslechu zúčastnit.
- Sdělení Policejního prezidia ČR (č.l. 930-937), z kterých soud zjistil, že styčný důstojník na Ukrajině obdržel od Š. D. informaci, že D. K. a obžalovaný byli zadrženi ukrajinskou policií v Kyjevě. Věc byla medializována prostřednictvím Seznam zprávy.cz a oba zadrženi byli propuštěni. Zadrženi byli příslušníky dobrovolnického sboru, kde působili, a poté je předali policii, která je následně propustila. Styčný důstojník vytěžil ve Lvově jejich spolubojovníka,

který uvedl, že oba zadržení rabovali a okradli své spolubojovníky. Údajně u nich byly nalezeny osobní věci, telefony a šperky. K osobě obžalovaného bylo dále zjištěno, že na území Ukrajiny vstoupil dne 14. 3. 2022 přes hraniční přechod Krakivets a Ukrajinu opustil dne 9. 4. 2022, v ukrajinských kriminálních databázích nemá záznam.

V průběhu rutinních kontrol dne 4. 4. 2022 na železničním nádraží v Kyjevě byl kontrolován D. K., v jeho osobních věcech bylo nalezeno 11 granátů, náboje ráže 5x45 mm a doklady deklarující jeho příslušnost k teritoriální obraně č. 23 města Kyjev „Karpatská Sich“ (sériové č. 34, os. č. 180). O zadržení obžalovaného není v policejních databázích žádná informace.

- Z příkazu k vydání údajů o telekomunikačním provozu ze dne 4. 7. 2022 (č.l. 946) soud zjistil, že bylo nařízeno telekomunikačním poskytovatelům sdělit PČR všechny dostupné údaje o uskutečněném telekomunikačním provozu u tel. č. 721 276 644, které je užíváno obžalovaným, a to za období 6 měsíců zpětně ode dne vydání tohoto příkazu. Ze sdělení ÚZČ (č.l. 948) vyplynulo, že v době od 13. 3. 2022 do 9. 4. 2022 se uvedené telefonní číslo pohybovalo registrované do polské a ukrajinské mobilní sítě. Dle výpisu komunikace je zřejmé, že telefonní číslo bylo v kontaktu se zastupitelskými úřady Ukrajiny v České republice, s cizineckou legií Ukrajiny a osobami, které se zapojili do ozbrojeného konfliktu na Ukrajině (Š. D., J. Š., D. F.).
- Příkaz k vydání údajů o telekomunikačním provozu (č.l. 982), kterým bylo Ministerstvu vnitra přikázáno sdělit veškeré informace k provozu datové schránky ID esvtsu, jejímž uživatelem je obžalovaný, a to za období od 1. 12. 2021 do 4. 7. 2022. Z odpovědi (č.l. 984-992) soud zjistil, že v období od 11. 3. 2022 do 22. 4. 2022 nedošlo k přihlášení uživatele.
- Z lustrace (č.l. 1002-1003) bylo zjištěno, že na obžalovaný je uživatelem dvou telefonních čísel, a to 737 213 909 a 737 321 640. Lustrace uvedených tel. čísel (č.l. 1009-1022a).
- Bankovní výpisy (č.l. 1196a), z kterých bylo zjištěno, že ve prospěch obžalovaného je veden bankovní účet č. 2242449002/5500.
- Sdělení Krajského vojenského velitelství Ústí nad Labem (č.l. 1211-1215), z kterého soud zjistil, že obžalovaný byl v období od 1. 1. 2018 do 31. 3. 2018 vojákem v přípravné službě (Vojenská akademie, Vyškov) a v období od 1. 4. 2018 do 31. 12. 2019 byl vojákem z povolání na pozici řidič družstva koordinace palebné podpory u 13. dělostřeleckého pluku v Xxx. Dne 31. 12. 2019 byl na vlastní žádost propuštěn.
- Ze sdělení Vojenské kanceláře prezidenta republiky ze dne 17. 6. 2022 (č.l. 1216) bylo zjištěno, že obžalovaný do dne sepsání sdělení nepodal žádost prezidenta republiky s jeho vstupem do ozbrojených sil jiného státu podle příslušných ustanovení zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a jejím zajišťování (branný zákon), tudíž mu nebyl souhlas prezidentem republiky udělen.
- Sdělení Velitelství výcviku – Vojenská akademie (č.l. 1218), ze kterého bylo zjištěno, že předmětem výuky obžalovaného na vojenské akademii byly tyto okruhy: účel a poslání mezinárodního humanitního práva, vymezení základních pojmů a prameny, použití síly v mezinárodních vztazích a Charta OSN, pojem ozbrojený konflikt, členění konfliktů, odlišnosti a specifika z hlediska aplikace práva, slučitelnost války a lidskosti, minimální standard dle Ženevských úmluv, základní zásady a pravidla regulující vedení ozbrojených konfliktů (zásada vojenské nezbytnosti, rozlišování, přiměřenosti, lidskosti a dovolenosti), chráněné osoby a objekty, rozlišovací/ochranné znaky, zakázané způsoby a prostředky vedení války, osobní odpovědnost a postih za porušování mezinárodního humanitárního práva. Problematika zákazu rabování v prostoru bojových operací není součástí výuky.
- Přílohy k žádosti o propuštění z vazby: nabídka zaměstnání (č.l. 1243), čestné prohlášení (č.l. 1245), příslib obviněného (č.l. 1245).

- Ze sdělení Velvyslanectví Ukrajiny ze dne 20. 10. 2022 (č.l. 1255) bylo zjištěno, že dobrovolnická formace samosprávného celku č. 23 města Kyjeva „Karpatská Sič“ byla založena 17. 3. 2022 nařízením velitele Teritoriálních sil Ozbrojených sil Ukrajiny. Činnost dobrovolnických formací samosprávných celků se uskutečňuje pod přímým velením a kontrolou velitele vojenské jednotky Teritoriálních sil Ozbrojených sil Ukrajiny na základě územního dělení. V případě vyhlášení na území Ukrajiny nebo v jednom z jejích regionů stanného práva přebírají operativní velení nad dobrovolnickými formacemi samosprávného celku velitelé teritoriálních vojenských velitelství Teritoriálních sil Ozbrojených sil Ukrajiny. Karpatská Sič není součástí Ozbrojených Sil Ukrajiny.
- Objednávka a elektronická jízdenka ze stanice Praha Florenc do stanice Lvov, autobusové nádraží na den 12. 3. 2022 na jméno obžalovaného (č.l. 1258-1259).
- Fotografie (č.l. 1260-1263), na které je zachycena zelená knížka s fotografií obžalovaného.
- Kopie zelené knížky M. P. (sv. 7).
- Úřední záznam Policie ČR ohledně provedení šetření k osobě L.R. (č.l. 1361), z kterého soud zjistil, že L. R. se nachází na Ukrajině, kde bojuje jako dobrovolník na straně Ukrajiny ve válce. Na frontě nemůže používat mobilní telefon.
- Výsledek právní pomoci na Ukrajinu s překladem (sv. 7):
 - o hlášení o zadržení D. K., z kterého bylo zjištěno, že K. byl dne 4. 4. 2022 odhalen a zadržen v Kyjevě na nádraží, kdy během osobní prohlídky bylo odhaleno celkem 11 granátů, roznětek a nábojů. Ve svém výslechu po zadržení K. tvrdil, že o převoz munice jej požádal jeho známý.
 - o Ze sdělení H.V.J., velitele dobrovolnické formace Kyjevská Sič, soud zjistil, že D. K. podepsal dne 18. 3. 2022 smlouvu o vstupu do řad dobrovolnické organizace a poté byl vyslán plnit bojové rozkazy Ozbrojených sil Ukrajiny při účasti na bojových operacích v rámci obrany Kyjevské oblasti. V době jeho zadržení měl D. K. hlášen dovolenou.
 - o Ze smlouvy dobrovolníka teritoriální (územní) obrany, kterou uzavřel D. K. s Karpatskou Sičí pak soud zjistil, že součástí smlouvy jsou rovněž ujednání, dle kterých se dobrovolník zavázal při plnění úkolů jednat čestně a dodržovat normativní právní akty.
 - o Ze sdělení Národní banky Ukrajiny ze dne 15. 4. 2024 pak bylo zjištěno, že slitky, jejichž fotografie byla nalezena v mobilním telefonu obžalovaného (viz výše), jsou v slitků stříbrné barvy pravděpodobně produktem národní banky, a to miniaturní suvenýrové stříbrné bankovky, které reprodukuje design bankovek národní měny Ukrajiny, tj. hřiven, kov – stříbro Ag 999,9, váha ryziho D. kovu je 7, 78g, avšak pouze na základě poskytnuté fotografie nelze spolehlivě určit, že se skutečně jedná o produkci Národní banky. Ohledně ceny tohoto produktu pak banka sdělila, že ke dni 24. 4. 2024 činí cena 5 767 hřiven vč. DPH. Zlatý slitek zachycený na fotografii pak není produktem Národní banky Ukrajiny. S ohledem na kvalitu fotografie se banka domnívá, že se jedná o zlatý slitek vyrobený afinážní společností Argor-Heraeus SA (Švýcarsko) s certifikátem kvality A. Pokud slitek skutečně odpovídá uvedeným parametrům, jednalo by se o zlato 999,5 g, jeho hodnota by k 24. 4. 2024 činila 14 653 hřiven.
 - o Ze sdělení společnosti ANTONOV ze dne 23. 4. 2024 soud zjistil, že kyslíková maska nalezená u obžalovaného se dle jejich posouzení podobá otevřené kyslíkové masce KM-15Y, která se užívá v letadlech Antonov. Uvedený typ masek je součástí kyslíkového vybavení letadel An-225 „MRIA“, nicméně nelze potvrdit, zda maska

byla součástí tohoto letounu z důvodu jeho zničení v důsledku bojů na letišti Hostomel v roce 2022.

- Hlášení Solomjanského policejního oddělení, HSNP v Kyjevě, z kterého soud zjistil, že D. K. a obžalovaný nebyli zadrženi pracovníky policie Solomjanské policejní správy HSPN v Kyjevě a nebyli dopraveni na jejich policejní stanici.
 - Novinové články: „Čechům, kteří půjdou bojovat na Ukrajinu, nebude hrozit vězení. Dohodl se na tom Fiala se Zemanem (*Irozhlas*)“ ze dne 3. 3. 2022 a „Prezident povolil 103 českým občanům službu v ukrajinské armádě“ ze dne 11. 5. 2022.
 - Ze zprávy Vězeňské služby ČR, Vazební věznice Praha Pankrác (č.l. 1269) bylo zjištěno, že obžalovaný je ve vazbě ve Věznici Praha Pankrác od 23. 3. 2023, jeho chování je na požadované úrovni, konflikty nevyhledává.
 - Z opisu z evidence přestupků k osobě obžalovaného (č.l. 1220) nebyl zjištěn žádný závadový záznam.
 - Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob k osobě obžalovaného (sv.8) nebyl zjištěn žádný závadový záznam.
 - Jako věcné důkazy byly provedeny: cestovní lístek v azbuce (sv. 2 - příloha domovní prohlídky č. 2, stopa č. 10), pevný disk, zásobník, mobilní telefon se SIM kartou, který užíval obžalovaný, dýchací maska z letadla Antonov a pouzdro s brýlemi.
79. Soud neprovedl dokazování také výsledkem svědka D.. F.a a Š.a D., kteří se opětovně k hlavnímu líčení nedostavili. Svědek F. soud sděloval, že pracuje ve Švédsku, z prvního termínu se omluvil pro pobyt v zahraničí z pracovních důvodů, podruhé, byť přislíbil že se dostaví, byl nakonec v den konání hlavního líčení nedostupný. Svědek D. se opětovně nedostavil k hlavnímu líčení, což následně omluvil náhle vzniklou zdravotní indispozicí. Jakkoli z uvedeného resultuje, že se oba svědci chtějí své výpovědi před soudem zjevně vyhnout, soud se rozhodl s ohledem také na skutečnost, je řízení vedeno vazebně a s přihlédnutím k výsledkům dosud provedeného dokazování jejich výslech neprovést a jejich výpovědi tak do okruhu dokazování nezahrnout, když by zajišťováním jejich účasti řízení mohlo být výrazně prodlužováno.
80. Takto provedené dokazování považoval soud za vyčerpávající a komplexní pro řádné posouzení věci. Důkazy hodnotil soud jednotlivě i ve vzájemných souvislostech podle § 2 odst. 6 tr. řádu a dospěl k jednoznačnému závěru, že skutek, jak je popsán ve výroku rozsudku, se stal, a žalované protiprávní jednání bylo obžalovanému v plném rozsahu prokázáno. Provedené důkazy poskytují ucelený obraz o jednání obžalovaného, jsou ve vzájemném souladu a doplňují se, není tak sebemenších pochyb, že se obž. S. dopustil zločinu plenění v prostoru válečných operací.
81. Pro posouzení skutkového děje byla vedle výpovědi obžalovaného zcela zásadní rovněž výpověď osob, které s obžalovaným na Ukrajině pobývali, ať už se jednalo o spolubojovníky L. P.a, D. J., J. K., J. Š., M. P., L. R. a D. K. či novináře R.a H., R. B., příp. J. N., který s obžalovaným dělal po návratu z Ukrajiny rozhovor. Vedle těchto výpovědí svědků a obžalovaného byla velmi podstatná rovněž videa a fotografie, které obžalovaný na Ukrajině pořídil, příp. fotografie, které pořídili novináři.
82. Z výpovědi obžalovaného a svědků vyplynulo, že po zahájení ruské okupace Ukrajiny se obžalovaný jako bývalý příslušník Armády ČR vydal na Ukrajinu jako dobrovolník, přičemž byl zařazen pod síly teritoriální obrany Karpatská Sič, což byl dobrovolnický útvar, jehož úkolem

bylo doplňovat a podporovat ukrajinskou armádu. V hlavním líčení se výpověďmi svědků i pomocí oficiální právní pomoci Ukrajiny podařilo prokázat, že všichni dobrovolníci přiřazení k batalionu Karpatská Sič uzavírali smlouvu o svém dobrovolnickém působení na Ukrajině, na základě které jim byl vystaven průkaz-zelená knížka, který sloužil k prokázání příslušnosti k batalionu a k oprávnění nosit zbraň, kterou byli dobrovolníci vyzbrojeni a která se do této knížky uváděla přesným označením. Obžalovaný byl posléze batalionem nasazen na misi v R.ívce, v Irpini a Buči, přičemž vzhledem ke své historii armádního příslušníka měl na starost velení jednotce složené z Čechů a několika cizinců (Litevec-Lima, Švéd-J. S.). V rámci svého působení podléhal rozkazům velení Kxxx xxxE a dle tvrzení obžalovaného taktéž rozkazům důstojníka ukrajinské zpravodajské služby (SBU). Obžalovaný s dalšími Ukrajinci podle svého vyjádření vytvořil průzkumnou skupinu, která měla za cíl průzkumné a zajišťovací práce v oblastech, odkud byli ruští vojáci vytlačeni. Cílem těchto akcí bylo v souladu s rozkazem velení vyhledávat v D.ých oblastech cennosti a vojensky využitelnou techniku a elektroniku, přičemž všechny tyto věci byly odevzdávány na štábu Kxxx xxxE. Ostatně svědci H. a B., které obžalovaný vzal jako novináře do osvobozených oblastí, potvrdili, že se obžalovaný netajil tím, že mají povolení brát si věci, které potřebují. Obžalovaný v rámci své výpovědi sám připustil, že vzal červené barety, stříbrné slitky, zbraň Makarov, lovecký nůž, kyslíkovou masku z letadla Antonov 225, neznačkové sluneční brýle, munici ze zbraně kalibr 50mm a z kulometu, vše vyjma brýlí a nábojů odevzdal na štábu, náboje později zabavili celníci. Co se týče prstenu s prasklým černým kamenem, se kterým je obžalovaný zachycen v reportážích České televize z války na Ukrajině, neuvěřil soud jeho výpovědi v hlavním líčení, v rámci které došlo k podstatnému odchýlení od předešlé výpovědi. Obžalovaný původně v přípravném řízení uvedl, že prsten vzal v jednom z domů při zajišťovacích operacích, v hlavním líčení se však od své výpovědi odchýlil tvrzením, že prsten obdržel od velení k natáčení propagačních materiálů, přičemž se mělo jednat o prsten po padlém ruském vojákovi. Soud však verzi tvrzené v hlavním líčení neuvěřil, získal-li by obžalovaný prsten skutečně od vedení Kxxx xxxE, neměl by důvod tuto informaci v přípravném líčení zamlčet, právě naopak, takové tvrzení by obžalovaného vykreslovalo v lepším světle a je tak více než logické, že by si na tuto skutečnost dozajista vzpomněl i při výslechu na policii, a i kdyby si na ni nevzpomněl, neměl by důvod uvést údajnou nepravdu, že si prsten sám присвоil. V řízení bylo dále prokázáno, že došlo k zadržení obžalovaného na základně v Irpini a D. K. na nádraží v Kyjevě, přičemž se oba posléze střetli na policii. Po propuštění pak s pomocí sv. H. a sv. B. odjeli zpět do ČR.

83. Z prohledávání a přivlastňování si věcí na územím stíženém válkou se navíc sám obžalovaný usvědčuje, když právě obžalovaný pořídil tři videa – dvě z nich byla nalezena v mobilním telefonu obžalovaného a jedno bylo uveřejněno na profilu obžalovaného na sociální síti LinkedIn, která jeho činnost dokumentují. V jednom z videozáznamů je zřejmé, že obžalovaný detailně prohledává obytné domy stížené válečnou operací, konkr. se jedná o video ze dne 27. 3. 2022 (nalezeno v mobilním telefonu obžalovaného), na kterém je zachyceno prohledávání domů v Irpini (dle geolokace pořízení videa) obžalovaným a svědky D. K. a D.. F.. Obžalovaný, který video natáčí, je zachycen, jak si bere hotovost 2 USD, pouzdro od brýlí Ray Ban a krabici s logem společnosti Apple, přičemž prohledává skřínky a poličky velmi detailně. Zmíněné záběry jsou navíc dokreslovány zachyceným audiem, kdy obžalovaný na počátku videa uvádí, že sice *na Ukrajinu nepříjel krást, ale když už, tak už*, příp. v průběhu prohledávání domu zvolá otázku, zdali *někdo nechce sluchátka*, a ke konci videa poznamenaná „*olalá, asi jsem našel jackpot!*“. Byť se obžalovaný v rámci své obhajoby snažil video vysvětlit tím, že měli přinášet věci na štáb a že hledal věci důležité pro vojenské využití, jako např. vysílačky či prohledával šatní skříně a policie s cílem odhalit tzv. maják (zařízení pro navigaci

dělostřeleckých střel), nemohl tomu soud vzhledem i k dalším provedeným důkazům uvěřit. Jednak takové vysvětlení vskutku důkladné prohlídky šatních skříní a osobních věcí původních majitelů rodinného domu obžalovaný nabídl až v hlavním líčení a lze si představit, že pakliže by takový pokyn z vedení batalionu skutečně existoval, obžalovaný by jej jistě zmínil hned zpočátku řízení, kdy byl zadržen a obviněn a optimálně by takový pokyn potvrdili i další ze slyšených svědků. Jednak z hlediska vojenské taktiky je ponechávání zařízení pro navádění dělostřelectva nadto veskrze v rozbořených objektech civilistů spíše iluzorní. Ilustrativním je pak na zmíněném videu sdělení D. K., v níž svědek K. zmiňuje parametry výběru konkrétního domu k prohlídce slovy: „čím starší dům, tím více naspořeno“. Další video zajištěné v mobilním telefonu pořízené dne 4. 4. 2022 na letišti v Hostomelu zachycuje, jak obžalovaný prohledává poničené letadlo Antonov 225, přičemž uvnitř našel dýchací masku, kterou si ponechal. Dýchací maska pak byla nalezena při domovní prohlídce provedené v bydlíšti obžalovaného. Poslední videozáznam, který byl v rámci hlavního líčení přehrán, byl zajištěn na profilu obžalovaného na sociální síti LinkedIn – zde je zachycen obžalovaný, jak v nezjištěný den prohledává dům očividně poničený válkou, přičemž je z videa patrné, že v kuchyni si přivlastnil nášivku s nápisem v azbuce a posléze na chodbě domu vedle matrace čtečku knih PocketBook. Tvzení obžalovaného, že čtečka knih byla pouze maketou a nemá tudíž hodnotu, která jí byla stanovena odborným vyjádřením, soud neuvěřil, neboť tomu neodpovídá místo jejího nalezení – vedle matrace, kde při obsazení města přespávali ruští vojáci. Naopak právě z místa jejího nalezení lze dovodit, že čtečka byla funkční, jinak by si ji její vlastník s největší pravděpodobností nenechal položenou vedle místa svého lože. O funkčnosti čtečky taktéž vypovídá to, že po otevření obalu se na displeji zařízení objevil název modelu PocketBook 614, jak bylo zachyceno na videu, které obžalovaný z místa pořídil.

84. Výše uvedená zjištění jsou dále prokazována rovněž výpověďmi svědků, kdy L. P. uvedl, že u obžalovaného viděl plata zelené barvy obsahující zlaté a stříbrné slitky, přičemž plato obsahovalo asi 26 přihrádek a z toho asi tři až čtyři přihrádky byly prázdné. Obžalovaný svědkovi ke slitkům uvedl, že je vzal v Irpini v trezoru a že mimo to, že dostává za své působení na Ukrajině plat, tak si vydělal i navíc. Obžalovaný svědkovi sdělil, že do trezorů se dostával tak, že buď v domě našel klíč anebo jej vypáčil bajonetem. Obžalovaný svědkovi také ukazoval sluneční brýle Gucci, které měl vzít z bundy ruského vojáka, dýchací masku z letadla Antonov a zlaté cihličky, kterých dle svědka bylo minimálně šest. Sv. P. dále sdělil, že obžalovaný disponoval zbraní Makarov, což ostatně i sám obžalovaný připustil, že tuto zbraň našel a přivlastnil si ji. Z výpovědi svědků L. P., J. K. a D. J. byly také prokázány okolnosti zadržení obžalovaného. P., K. i J. se nacházeli v pokoji, kde k zadržení a prohledání věcí obžalovaného došlo a byli tak svědky toho, kdy bylo příslušníky Kxxx xxxE nalezeno plato od slitků prázdné, přičemž slitky byly nalezeny v krabici od cigaret uložené ve věcech obžalovaného. Již před zadržením navíc D. J. u obžalovaného viděl brýle zn. Gucci černé barvy s červenými a zelenými pruhy, zlatý prsten s kamenem a řetízky a sám obžalovaný se před ním zmínil i o mincích. V průběhu zásahu Kxxx xxxE proti obžalovanému byli přítomní vykázáni z pokoje na chodbu, nikoliv však sv. P., který byl v té době nemocný na lůžku, a byl tak přítomen celému zadržení obžalovaného, při kterém byl obžalovaný zbit. Ze svědecké výpovědi sv. Š., který se sice začišťovacích operací s obžalovaným neúčastnil, nicméně s ním sdílel pokoj a působil v jednotce, které obžalovaný velel, se podařilo prokázat, že obžalovaný u sebe nosil sumku-brašnu na náboje, kterou nikdy nenechal bez dozoru, jednou mu však v přítomnosti svědka vypadla a vysypaly se z ní stříbrné slitky, řetízky a prsteny. Tato skutečnost je taktéž dokreslována vyjádřením O. R., mluvčí batalionu Karpatská Sič, která v rozhovoru pro Český Rozhlas uvedla, že při zadržení obžalovaného u něj byly nalezeny šperky o celkové hmotnosti

0,5 kg. Ze svědeckých výpovědí bylo navíc prokázáno, že mezi českými dobrovolníky se o procházení domů a přivlastňování věcí obžalovaným, D. K. a D. F. mluvilo. J. Š. shodně s J. D. uvedl, že ze základny odjeli, protože nesouhlasili s vedením obžalovaného. Než však odjeli, D. nahlásil obžalovaného vedení. Svědek D. v hlavním líčení tyto okolnosti, poněkud neochotně, připustil až poté, co byl konfrontován s výpovědí svědka Š., která v hlavním líčení bezprostředně předcházela. Z výpovědi sv. D. bylo na první pohled zřejmé, že se mu stran událostí a poměrů v batalionu nechce před soudem vypovídat, omezoval se tedy pouze na obecná vyjádření, avšak posléze vyjádření svědka Š. ze strany soudu mu předestřené potvrdil. Po týdnu se sv. Š. na Ukrajinu vrátil, protože byl domluven s D. F. a D. K., že se sejdou u rodiny F. a v Iršavě, kde vytvoří novou jednotku. D. K. však nikdy nedorazil, protože byl zadržen na nádraží v Kyjevě s granáty. Přičemž zadržení D. K. bylo vedle svědeckých výpovědí prokázáno rovněž výsledky právní pomoci na Ukrajinu, která poskytla záznamy o jeho zadržení. Svědek Š. navíc uvedl, že po návratu do ČR byl s D. F. a D. K. v kontaktu, přičemž po něm F. chtěl, aby za něj v zastavárně prodal kousek zlata, když tak J. Š. učinil, zastavárník mu sdělil, že se jedná o ukrajinské zlato, za nějž vyplatil svědkovi 5 500 Kč. Ve svém autě pak J. Š. poté, co jím převážel D. K. a D. F., našel rovněž zlatý řetízek, který vydal policii.

85. Ze svědecké výpovědi M. P. bylo vedle obecných skutečností (příslušnost ke Karpatské Siči, podpis smlouvy, vydání zelené knížky) prokázáno, že byt' M. P. nebyl v bližším kontaktu s obžalovaným, neboť s ním nebyl nasazen na misi v Irpině, v jednom telefonátu mu sv. F. sděloval, že obžalovaný v rámci nasazení v misi bere v domech civilistů šperky a cennosti.
86. Skutečnost, že dobrovolníci nesmějí brát cennosti, jediné, co měli dovoleno brát, byly věci nezbytné pro přežití, jako např. jídlo, matrace, oblečení, a že o tom byli vedením Kxxx xxxE proškoleni, vyplynula z výsledků svědků, zejm. M. P. a L. R. získané v přípravném řízení (kterého se nepodařilo lokalizovat a dle zjištění by se měl nacházet na Ukrajině, příp. dokonce ve válce na Ukrajině padnout).
87. Ostatně i dříve, než došlo k zadržení obžalovaného a prohledání jeho věcí, při čemž čeští spolubojovníci spatřili věci, které byly u obžalovaného nalezeny, se obžalovaný J. Konečnému a L. R. chlubil brýlemi zn. Gucci, štosem bankovek hříven a rublů, stříbrem a zlato, které našel. Po L. R. chtěl obžalovaný dokonce brýle zn. Gucci ocenit, jelikož ten jako jediný z české jednotky měl se značkovými věcmi zkušenost. Dle L. R. byly brýle pravé a jejich cena se mohla pohybovat v rozmezí dvacet až třicet tisíc korun českých. J. K. pak obžalovaného také slyšel říkat, že mu D. K. ukradl granáty. Později pak došlo k zadržení D. K. s 11 ks granáty, jak bylo potvrzeno nejen svědeckými výpověďmi, ale také výsledkem žádosti o právní pomoc na Ukrajinu.
88. Výpověď D. K., k jehož slyšení došlo v hlavním líčení, nehodnotil soud jako zcela věrohodnou, neboť D. K. měl vzhledem k tomu, že se dle ostatních provedených důkazů (videozáznam z Irpině, svědecké výpovědi J. Š., J. K. a sdělení Kxxx xxxE, příp. ukrajinské policie) na trestné činnosti obžalovaného taktéž podílel, důvod nevypovídat zcela pravdu. I přesto však K. připustil, že na obhlídky domů s obžalovaným a F. chodil, sám však údajně hledal pouze jídlo, protože na hlídkách nebyli jídlem a oblečením zásobováni. Jako velmi nevěrohodné pak soud hodnotil jeho vyjádření k videu ze dne 27. 3. 2022 z Irpině, které bylo nalezeno v mobilním telefonu obžalovaného, ve kterém je zachycen D. K., jak říká, že „čím starší dům, tím více naspořeno,“ což dle D. K. mělo znamenat, že v domě bude více zavařenin a kožichů. Uvedené tvrzení pak v kontextu věty obžalovaného, *že nepřijel na Ukrajinu primárně krást, ale když už, tak*

už, vyznívá až komicky, soud tak nemohl verzi D. K. uvěřit a v tomto kontextu musel na celou jeho výpověď pohlížet.

89. Ostatně o motivu obžalovaného přivlastňovat si věci nikoliv pro potřeby štábu, ale své, vypovídá rovněž konverzace zajištěná v mobilním telefonu sv. Š. s J. S. O výsledcích J. S., který je občanem Švédského království, bylo v přípravném řízení pomocí právní pomoci požádáno, avšak svědek odmítl k věci vypovídat. Vzhledem k tomu, že svědek švédským orgánům sdělil, že odmítá spolupracovat při vyšetřování jak v České republice, tak i jinde, soud již žádost o právní pomoc neopakoval, neboť by tím docházelo k neúměrnému prodlužování trestního řízení a nárůstů nákladů, a to na víc za situace, kdy bylo více než pravděpodobné, že by svědek svou výpověď opět odmítl, a to i s odkazem na ust. § 100 odst. 1 tr. řádu. Obsah konverzace zajištěné v mobilním telefonu sv. J. Š. však mluví sám za sebe a nelze si představit okolnosti, za jakých by její obsah mohl být vykládán jiným způsobem. Ze zachycené konverzace vyplynulo, že D. K. měl vzít hodně věcí právě na pokyn obžalovaného a dále, že obžalovaný J. S.ovi sdělil, že chtějí s D. K. „udělat“ banku a klenotnictví. Když se J. S. odmítl na plánu podílet, sdělil obžalovaný D. K.ovi, že mají problém, jelikož S. s nimi „nechce jít“. Konverzace tak dokresluje jednání obžalovaného, když je z ní zřejmé, že jeho motivem prohledávání objektů a přivlastňování si nalezených věcí (elektroniky, šperků apod.) byl zisk, nikoliv snaha o nalezení ukrytých ruských vojáků či vojenské techniky. Uvedené rovněž ilustruje skutečnost, že jednání zachycené na videích, které obžalovaný pořídil, nebylo ojedinělé vybočení z jinak řádně vedeného života při jeho pobytu na Ukrajině, naopak je tak zřejmé, že obohacování se obžalovaného na úkor civilistů, příp. protibojovníků jej provázelo po většinu jeho, byť krátkého, pobytu ve válečných oblastech.
90. Vedle výše uvedených svědeckých výpovědí se však ve velké míře obžalovaný ostatně usvědčuje sám, a to jak pořízenými videozáznamy (viz výše), tak také rozhovorem, který po svém návratu z Ukrajiny poskytl novináři J. N. a který je se získanými výpověďmi svědků v souladu. V rámci rozhovoru, jehož nahrávka byla zajištěna, obžalovaný připustil, že byl součástí Kxxx xxxE, se kterou podepsal smlouvu, a že odcizil stříbrné slitky, prsten, zbraň, nože, brýle zn. Gucci, které našel ve vojenské bundě, a červený baret. Pokud nyní obžalovaný tvrdí, že rozhovor učinil v nedobrému psychickém rozpoložení, kterým po návratu z Ukrajiny trpěl, nelze tomuto tvrzení uvěřit. Jednak z audionahrávky nevyznívá, že by obžalovaný byl zmatený či jinak indisponovaný a jednak tvrzení, která novináři poskytl, jsou v souladu se svědeckými výpověďmi, které byly před soudem provedeny. Kdyby si obžalovaný vymýšlel, neexistovali by přece k jeho činům svědci, kteří trestnou činnost před soudem dosvědčili.
91. Co se týče konkrétních věcí, jejichž odcizení je obžalovanému kladeno za vinu, došlo v hlavním líčení k úpravě popisu skutku v rozsahu týkajícím se prstenu, kdy obžaloba obžalovanému kladla za vinu přivlastnění si prstenu ze žlutého kovu, nicméně v průběhu dokazování před soudem bylo zjištěno, že si sice prsten s kamenem obžalovaný přivlastnil, nebyl však zjištěn kov, z něhož byl vyroben. Obdobně pak soud postupoval ohledně krabice s logem zn. Apple, u níž obžaloba předpokládala, že uvnitř krabice byla blíže nezjištěná elektronika, ani to se však před soudem nepodařilo spolehlivě prokázat. Současně pak soud uvěřil obžalovanému, že pouzdro, v němž byly brýle nezjištěné značky, zajištěné u něj doma při domovní prohlídce uloženy (odlišné od brýlí Gucci), patřilo jemu. V uvedeném rozsahu tedy došlo k úpravě popisu skutku tak, aby odpovídal skutečností v řízení před soudem prokázaným. Ohledně ostatních věcí, jejichž přivlastnění bylo obžalovanému prokázáno, soud zjišťoval jejich hodnotu, a to pomocí znaleckých posudků a odborných vyjádření. U většiny věcí byla hodnota určena na

základě fotografií či videí, které byly u obžalovaného zajištěny: V případě slitků stříbrné barvy dospěl soud na základě znaleckého posudku k závěru, že se jedná o napodobeniny ukrajinských bankovek, které vydávala Národní banka Ukrajiny, a jejich cena byla z důvodu, že pravděpodobně byly slitky vyrobeny ze stříbra, stanovena celkovou částkou 160 USD. Ohledně slitku zlaté barvy byla znalce cena stanovena na částku 360 USD. Cena dýchací masky z letounu Antonov 225, čtečky knih a brýlí nezjištěné značky byla stanovena pomocí odborných vyjádření.

92. Ve vztahu k námitce obžalovaného, že věci zcizil na základě příkazu velení Kxxx xxxE a že jako bývalý voják je naučen rozkazy nadřízeného respektovat, musí soud konstatovat, že byť uvedená tvrzení obžalovaného by byla uvěřitelná, i když na trestnosti jeho jednání by to ničeho neměnilo, ostatní spolubojovníci vyslechnutí před soudem povolení zcizovat věci pro potřeby financování Kxxx xxxE či pro svůj zisk popřeli. Soud považuje za důležité opakovaně zdůraznit, že ani hypotetický příkaz nejvýše postaveného velitele třeba i ukrajinské armády k odcizení věcí civilistům či padlým vojákům by jednání obžalovaného zcizit věci za účelem vlastního zisku nelegalizoval. Ostatně o skutečnosti, že jednání obžalovaného nebylo po vůli velitelů-Ukrajinců, svědčí fakt, že došlo k zadržení a zbití obžalovaného právě příslušníky Kxxx xxxE. Z pohledu českého práva se nejednalo o věci opuštěné, tedy bez vlastníka, které by bylo možné si přivlastnit, proto je skutečně namístě uplatňovat trestní represii.
93. K námitce obhajoby týkající se věrohodnosti sv. P.a, který byl v době zadržení obžalovaného nemocný a navíc dle tvrzení obhajoby k obžalovanému chová určitou nevraživost, soud konstatuje, že sv. P. sám svými slovy bez váhání popsal zadržení obžalovaného a jeho průběh, vypovídal konzistentně jak v hlavním líčení, tak i v přípravném řízení a jeho výpověď se navíc shoduje s výpověďmi ostatních svědků, kteří byli zadržení přítomni (K., J.). Čili, byť byl v nemoci, možná horečce, zjevně dostatečně vnímal, co se děje okolo něj, jelikož okolnosti zadržení popisoval obdobně jako svědci K., J. a R.. Pokud obhajoba namítala, že i sv. J. zpochybňoval charakterové vlastnosti sv. P.a, je namístě zdůraznit, že kritika svědka J. směřující k osobě L. P.a se dotýkala svědkových obav o život v místě bojů dělostřelectva. Snaha přežít však není vadou charakteru, naopak je základním lidským pudem a věrohodnost výpovědi svědků není poměřována mírou jejich osobní statečnosti v místech ozbrojených konfliktů. Soud musí připomenout, že svědek P. v hlavním líčení vypovídal po poučení o nutnosti vypovídat pravdu a taktéž o možných negativních důsledcích, dopustí-li se křivého svědectví. Nadto ani motivace obžalovanému jakkoli přihoršit nebyla u svědka ze strany soudu detekována, svědek v hlavním líčení vypovídal bez výrazného zaujetí proti osobě obžalovaného (narozdíl od zjevně hostilního postoje obžalovaného ke svědkovi) a na kladené otázky odpovídal spontánně. Shrnuto, soud neměl důvod o věrohodnosti L. P.a a jeho výpovědi pochybovat.
94. Pokud obhajoba namítala, že ze strany ukrajinských orgánů nebyly okolnosti zadržení obžalovaného řádně zaprotokolovány, zvláště co do přesného popisu a množství zajištěných věcí obžalovanému, jinak by ostatně listinné záznamy Ukrajina poskytla na základě právní pomoci, musí soud zdůraznit, že byť soud ani v rámci této dílčí odpovědi na právní pomoc uvedené listiny nezískal k dispozici, možná ani nebyly ukrajinskými orgány vyhotoveny, nemění to nic na skutečnosti, že žalované jednání obžalovaného bylo vším výše popsáním prokázáno. Ostatně skutečnost, že Ukrajina na samém počátku rusko-ukrajinské války neměla kapacitu na řádné zadokumentování jednání obžalovaného, a rozhodla se jej proto bez legálního potrestání propustit, je s přihlédnutím k okolnostem ruské agrese, jejímu charakteru, rozsahu a intenzitě,

jíž země čelila, zcela pochopitelná. Kdyby se obžalovaný svou trestnou činností nechlubil v českých sdělovacích prostředcích, možná ani orgány činné v trestním řízení by na jeho protizákonné jednání nepřišly, neboť Ukrajina sama podnět k trestnímu stíhání obžalovaného v České republice neiniciovala. Skutečnost, že příslušníci ukrajinské státní moci propustili obžalovaného bez zákonného potrestání, byla pro obžalovaného v podstatě druhá šance začít s čistým štítem, které ale nevyužil.

95. Obžalovaný svým jednáním týkajícím se přivlastňování si nalezených věcí porušil významné zájmy chráněné trestním zákoníkem, a to zejména zájem vlastnit majetek a zájem na ochraně společnosti za stavu ohrožení státu či válečného stavu. Soud shledává jednání obžalovaného, jehož se dopustil v zemi stížené válkou, za velmi společensky škodlivé. Zde považuje soud za důležité zdůraznit, že skutečnost, že obžalovaný ke spáchání trestného činu využil svého postavení dobrovolníka bojujícího ve válečném konfliktu na straně napadené země, a toho, že osoby, které byly z místa vyhnány válkou, příp. zabity, ponechaly svá obydlí a věci v nich bez dozoru, vypovídá o zavrženíhodném charakteru chování obžalovaného a jeho společenské škodlivosti.
96. Z hlediska subjektivní stránky trestného činu – zavinění – dospěl soud k závěru, že obžalovaný se skutku dopustil v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Na uvedeném závěru nemění nic ani skutečnost, že si obžalovaný neuvědomoval následky své trestné činnosti, vždyť pravidlo, že si nelze brát věci jiného bez jeho svolení, patří k bazálním normativům fungování lidské společnosti.
97. Co se týče služby v cizích ozbrojených silách, všem výše dopodrobna popsáním bylo jasné prokázáno, že obžalovaný se účastnil války na Ukrajině jako dobrovolník právě na ukrajinské straně, kdy tam dne 12. 3. 2022 odcestoval, v následujících dnech podepsal s batalionem Karpatská Sič smlouvu a posléze byl nasazen v misích u Irpině a Buči. Potvrzením Vojenské kanceláře prezidenta republiky bylo prokázáno, že obžalovaný ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 585/2004 Sb. nepožádal prezidenta republiky o souhlas se vstupem do ozbrojených sil jiných států, což ostatně ani sám obžalovaný netvrdil.
98. **Po právní stránce** posoudil soud věc jako zločin plnění v prostoru válečných operací podle § 414 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, dle kterého se zločinu dopustí ten, kdo v prostoru válečných operací, na bojišti, v místech postižených válečnými operacemi, ozbrojeným konfliktem nebo na obsazeném území okrádá padlé nebo si jinak присvojí cizí věc, za což bude potrestán odnětím svobody na osm až dvacet let nebo výjimečným trestem, a jako přečin služby v cizích ozbrojených silách podle § 321 odst. 1 tr. zákoníku.
99. Před tím, než je důkladněji rozebráno ustanovení § 414 tr. zákoníku, je nutné vysvětlit, za jakých okolností je možné trestnou činnost, které se obžalovaný dopustil na území cizího státu, posuzovat dle předpisů České republiky. Na uvedené případy dopadá zásada personality zakotvená v ust. § 6 tr. zákoníku, dle které *se podle zákona České republiky posuzuje i trestnost činu, který v cizině spáchal občan České republiky nebo osoba bez státní příslušnosti, která má na jejím území povolen trvalý pobyt*. Pro dokreslení závažnosti trestného činu kladeného obžalovanému za vinu považuje soud za vhodné rovněž zmínit ust. § 7 tr. zákoníku (*zásada univerzality*), dle kterého lze pachatele tohoto trestného činu stíhat podle zákonů České republiky bez ohledu na místo spáchání činu a bez ohledu na jeho státní příslušnost. Jinými slovy, trestný čin upravený v ust.

§ 414 tr. zákoníku se řadí mezi ty nejzávažnější trestné činy, které je na základě mezinárodního konsenzu třeba důsledně stíhat.

100. Nyní již blíže k trestnému činu zakotvenému v ust. § 414 tr. zákoníku, který se z hlediska systematiky trestního zákoníku řadí mezi tzv. válečné zločiny. Specifickým znakem válečných zločinů, mezi které se plenění v prostoru válečné operace řadí, je, vedle vazby na ozbrojený konflikt, také skutečnost, že mohou být spáchány jednotlivým izolovaným aktem, např. právě jednáním jediného vojáka, jako tomu tak bylo v projednávaném případě. Pro aplikaci ust. § 414 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku je nutné ověřit splnění podmínky, že k přivlastnění věcí dojde v prostoru válečných operací. Prostorem válečných operací se rozumí bojiště (místa přímého konfliktu) a na ně navazující území, kde dochází k soustřeďování vojsk, jejich přesunům či k dalším operacím bezprostředně souvisejících s bojovou činností. Vedle výše uvedeného prostor válečných operací zahrnuje rovněž místa válkou postižená, kde se projevují její negativní důsledky spočívající v bombardování či ostřelování (*ke tomu srov. ŠÁMAL, Pavel, RIZMAN, Stanislav, BOHUSLAV, L.. § 414 [Plenění v prostoru válečných operací]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4852*). V době zahájení válečného konfliktu na Ukrajině (jaro 2022) byla města Irpiň, Buča a Hostomel a jejich okolí bezesporu nejvíce válkou postiženými oblastmi se značným množstvím zavražděného civilního obyvatelstva ruskými vojáky, o čemž referovala ostatně hojně i sama média. Uvedená podmínka je splněna i za situace, kdy se obžalovaný na místech zdržoval až po vytlačení ruských vojsk, neboť v D. místech i v době působení obžalovaného ostřelování nadále probíhalo. Z výše citovaného komentáře pak soud dále vyjímá, že „*okrádáním padlých se rozumí přisvojení si věcí nebo věcí, které měly při sobě nebo na sobě osoby, jež byly ve válečném či jiném ozbrojeném konfliktu nebo v souvislosti s bojovou operací, a to i na obsazeném území, usmrceny, a to zpravidla jejich zmocněním. (...) Jinak si přisvojit cizí věc znamená každý další protiprávní způsob (krádež, zpronevěra, zatajení věci loupež, protiprávní rekvizice apod.) odlišný od okrádání padlých, jimž si pachatel cizí věc přisvojí. (...) V tomto případě nemusí jít o věci patřící padlým.*“
101. Soud se při právním posouzení rovněž zabýval otázkou, zdali by nebylo jednání možné posoudit jako trestný čin krádeže podle § 205 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku (*krádež spáchána za stavu obrožení státu nebo za válečného stavu, za živelní pohromy nebo jiné události vážně obrožující život nebo zdraví lidí, veřejný pořádek nebo majetek*), jak namítala obhajoba ve své závěrečné řeči, avšak dospěl k negativnímu závěru, neboť trestný čin plenění v prostoru válečných operací je k uvedenému ustanovení ve vztahu speciality a má tudíž přednost. Uvedená právní úprava by přicházela v úvahu, pokud by se jednání popsaného ve výroku dopustil na území Ukrajiny, které nebylo bezprostředně stíženo válkou, avšak obžalovaný tak činil v místech, která byla v prvních dnech válečného konfliktu přímo synonymem lidského utrpení a nehumánního jednání Ruské federace.
102. Přechín služby v cizích ozbrojených silách zakotvený v ust. § 321 odst. 1 tr. zákoníku navazuje na ust. § 34 odst. 1 zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti (dále jen „BranZ“), dle kterého *smí občan vstoupit do ozbrojených sil jiných států pouze se souhlasem prezidenta republiky na základě své žádosti, nestanoví-li tento zákon jinak*.
103. Pachatelem uvedeného trestného činu může být pouze státní příslušník ČR. Objektem specifikovaného přechínu je v obecné rovině zájem státu na ochraně své obranyschopnosti spočívající v tom, že v případě ohrožení státu čestí státní příslušníci naplní svou povinnost dle § 1 odst. 1 zákona č. 585/2004 Sb. a zapojí se do bojů na straně ČR.

104. Objektem trestného činu služby v cizích ozbrojených silách podle § 321 tr. zákoníku je v obecné rovině zájem státu na ochraně své obranyschopnosti, vyjádřený zájmem na tom, aby občané vykonávali vojenskou službu v ozbrojených silách republiky, neboť podle § 1 odst. 1 BranZ je branná povinnost povinností státního občana České republiky plnit úkoly ozbrojených sil České republiky a zahrnuje povinnost občana podrobit se odvodnímu řízení, vykonávat vojenskou činnou službu a plnit další povinnosti stanovené tímto zákonem. Sekundárním objektem tohoto trestného činu je věrnost České republice, hrdost a oddanost ke službě vlasti. Chrání se tedy zájem České republiky především v době míru, tedy v době, kdy není vyhlášen válečný stav ani stav ohrožení státu a občan vykonává službu ve vojsku jiného státu, jenž však není nepřítelem České republiky. Pokud jde o pojem „ozbrojené síly jiného státu“ jsou jimi vojensky organizované formace (např. policie), které nejsou přímou organizační součástí vojska. Může se jednat i o jinou ozbrojenou, vojensky organizovanou formaci podléhající řízení a velení jiného státu. Na rozdíl od trestného činu válečné zrahy podle § 320 tr. zákoníku se nemůže jednat o jinou nestátní ozbrojenou složku (např. teroristickou organizaci), neboť zde musí jít výhradně o vojsko či ozbrojené síly jiného státu (*k tomu srov. ŠÁMAL, Pavel, RIZMAN, Stanislav, BOHUSLAV, L.. § 414 [Plenění v prostoru válečných operací]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4050-55).*
105. O D.ý případ se jednalo, jestliže se obžalovaný přidal v uvedené době k batalionu Karpatská Sič, který byl vojensky organizovanou domobranou, jež se zapojila pod společné nejvyšší velení Ukrajiny, které zahrnovalo jako ukrajinskou armádu (ZSU), tak i další obrany tzv. Síly teritoriální obrany. Obžalovaný namítal, že nesložil přísahu, jako tomu bylo, když vstupoval do Armády ČR, avšak z dokazování je zřejmé, že mu byla mu vystavena tzv. zelená knížka, která jej opravňovala k nošení zbraně, kterou jej batalion vyzbrojil, vystavená Karpatskou Sičí a dobrovolníci také podepisovali smlouvu o vstupu do řad dobrovolnické organizace, která byla zajištěna ke svědku K. vyžádanou právní pomocí na Ukrajinu. Byť se smlouvu obžalovaného nepodařilo získat, lze důvodně předpokládat, že uzavřel s Karpatskou Sičí při zahájení spolupráce stejný kontrakt. Ostatně z výpovědi svědka P.e zcela jasně vyplynulo, že každý nově příchozí dobrovolník podepsal smlouvu, stejně jako mu byla vystavena „zelená knížka“. V tomto kontextu je třeba přihlídnout také k tvrzení obžalovaného, podporovaného i vyjádřením některých ze svědků, že obžalovaný působil jako „velitel“ jednotky, dostával pokyny z vedení Kxxx xxxE, které tlumočil dále členům své jednotky, dokonce zmiňoval pokyny přímo důstojníka ukrajinské zpravodajské služby (SBU). Je tak zcela zřejmé, že se připojil k dobrovolnickému útvaru, jenž sice nebyl přímou organizační součástí ukrajinské armády, ale spadl pod tzv. Síly teritoriální obrany, které v dané době ozbrojeného konfliktu vyvolaného ruskou agresí postupovaly koordinovaně pod společným nejvyšším velením země, a v žádném případě se nejednalo o živelně samostatně vzniklou ozbrojenou jednotku fungující nezávisle mimo koordinaci a velení státu (ostatně účast v takové by obžalovanému tím spíše neprospívala).
106. V provedeném dokazování bylo spolehlivě prokázáno, že obžalovaný nepožádal o souhlas prezidenta republiky se vstupem do těchto cizích ozbrojených sil. V tomto kontextu je tak lze dovodit, že ze strany obžalovaného došlo k naplnění formálních znaků trestného činu, neboť se skutečně jako státní příslušník České republiky přidal v ozbrojeném konfliktu na Ukrajině k dobrovolnickému batalionu, který podléhal společnému nejvyššímu řízení ukrajinského velení, a to i přesto, že k jeho oficiálnímu včlenění pod Ozbrojené síly Ukrajiny došlo až dne 19. 5. 2022.

107. Soud se ovšem musel zabývat tím, zda je na místě u obžalovaného trestní odpovědnost žalovaným přečinem dovozovat, když nutně musel vzít do úvahy politická prohlášení prezidenta republiky a premiéra ČR při příležitosti vstupu českých občanů do ozbrojených sil Ukrajiny v souvislosti s vojenským napadením Ukrajiny ruskými jednotkami, v němž byla slibována beztrestnost občanů v návaznosti na aboliční oprávnění prezidenta republiky. O tom referují jednak články v médiích a ostatně z výpovědi svědků stejně jako obžalovaného vyplynulo, že tato prohlášení zaznamenali a s tímto vědomím na Ukrajinu odjeli. Takové prohlášení prezidenta republiky a premiéra sice samo o sobě neznamena beztrestnost *sui generis* v návaznosti na toto aboliční oprávnění prezidenta republiky, a takové oprávnění nevede bez dalšího k případnému uplatnění zásady subsidiarity trestní represe, nicméně soud je povinen ad hoc každý případ zkoumat z pohledu toho, zda došlo k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu včetně zavinění, jež musí být úmyslné, ať ji ve formě úmyslu přímého či nepřímého (*k tomu srov. ŠÁMAL, Pavel, RIZMAN, Stanislav, BOHUSLAV, L., § 414 [Plnění v prostoru válečných operací]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4050-55).*
108. V D.ém případě soud dospěl k závěru, že obžalovaný si byl dobře vědom, právě proto, že o tom media informovala, že pro vstup do ozbrojených sil jiné země je třeba vyžádat souhlas prezidenta republiky a přitom o žádný souhlas nepožádal, natož aby jej získal, čili zavinění ve formě úmyslu nepřímého (srozumění) na straně obžalovaného lze shledat. Nicméně soud dospěl k závěru, že za situace kdy Česká republika oficiálně v rámci své zahraniční politiky opakovaně a veřejně vyjádřila svoji podporu v ozbrojeném konfliktu Ruskou federací napadené Ukrajiny, s ohledem na veřejná prohlášení čelních představitelů České republiky (tehdejšího prezidenta Miloše Zemana a premiéra Petra Fialy), kteří prohlásili, že dobrovolníci nebudou stíháni, je na místě v souladu právě s ust. subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. řádu trestní odpovědnost obžalovaného uvedeným trestným činem nedovodit. Takový postup považuje soud za přiléhavý i za situace, kdy obžalovaný během svého působení na Ukrajině spáchal jiný, dokonce závažný trestný čin, jelikož z provedeného dokazování nevyplynulo, že se záměrem se jakkoli obohatit na území Ukrajiny již přicestoval. Ke spáchání závažnějšího protiprávního jednání, pro který je odsuzován, tak došlo spíše nahodile, kdy obžalovaný využil příležitosti, že k věcem, které si neoprávněně přivlastnil, získal z titulu výkonu své pozice přístup, byť se přivlastnění těchto věcí nepochybně odehrálo postupně po částech při vícero obhlídkách civilních objektů.
109. Stran argumentace o užití institutu subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. řádu by bylo možno dokonce predikovat zájem České republiky na ubránění se Ukrajině agresi Ruské federace, u níž reálně existovala a stále přetrvává obava z její možné expanze na území dalších států. S ohledem na výše uvedené tak soud právní kvalifikaci žalovaného skutku také podle § 321 odst. 1 tr. zákoníku nepoužil.
110. **Při posouzení druhu trestu a jeho výměry** soud přihlédl zejména k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Jako polehčující okolnost musel soud považovat dosud čistý trestní rejstřík obžalovaného. Vzhledem k dosud čistému trestnímu rejstříku a okolnostem spáchaného trestného činu soud dovodil, že obžalovaný se k zcizení věcí uchýlil v důsledku dopadů válečného prostředí, ve kterém se (byť byl původně vojákem z povolání) ocitl v reálném životě poprvé a jednoduše využil příležitosti si ponechání věcí, resp. vyhledání a přivlastnění věcí, jež se na místě vyskytovaly bez přímého dozoru jejich vlastníka. Soud je přesvědčen, že obžalovaný nejel na Ukrajinu s úmyslem se jakkoli obohatit,

když naopak leccos ze svého pro svůj pobyt a vybavení investoval, a naopak chtěl napadené zemi pomoci. Bohužel však pod tíhou situace ve spojení s nedostatečným morálním kompasem spáchal velmi závažnou trestnou činnost. Obžalovaný nad svým činem vyjádřil lítost, s vývojem trestního řízení je u něj patrný progres v náhledu na své jednání, nicméně i v řízení před soudem se obžalovaný stále snažil své činy omlouvat odkazem na to, že jednal na základně údajného rozkazu nadřízeného, z čehož lze usuzovat, že obžalovaný doposud nepřevzal plnou zodpovědnost za vlastní činy. Vedle dalšího soud zohlednil rovněž motiv jeho trestné činnosti, a to vidinu zisku, ke spáchání využil nouze civilních obyvatel Ukrajiny, kteří byli nuceni opustit své domovy a ponechat svůj majetek napospas válečnému osudu, případně byli ruskými vojáky zabiti, na uvedená místa by se navíc nedostal, nebyl-li by v postavení vojenského dobrovolníka. Vzhledem ke všemu výše uvedenému a k sazbě, kterou za trestný čin dle § 414 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku zákonodárce stanovil (osm až dvacet let, příp. výjimečný trest) soud přistoupil k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody dle § 58 odst. 1 tr. zákoníku těsně pod dolní hranici sazby, neboť má za to, že vzhledem k okolnostem případu, kdy trestná činnost byla spáchána pod vlivem válečného prostředí, kde byl obžalovaný poprvé ve svém životě svědkem lidského utrpení, vzhledem k nízké zdokumentované hodnotě věcí, které si obžalovaný přivlastnil, a vzhledem k poměrům pachatele (věk, rodinné zázemí, náhled na trestnou činnost a současně i původně pozitivní motivace, proč na Ukrajinu odjel pomáhat), by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákoníkem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a lze dosáhnout jeho nápravy i trestem kratšího trvání. Vzhledem ke všemu uvedenému tak soud po dlouhé úvaze dospěl k uložení trestu odnětí svobody v trvání sedmi roků, pro jehož výkon byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, neboť nebyly shledány důvody pro zařazení do věznice s přísnějším režimem (§ 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku). Soud zdůrazňuje, že s ohledem na mladý věk obžalovaného a jeho dosavadní bezúhonnost lze důvodně předpokládat nápravu obžalovaného i kratším výkonem trestu odnětí svobody, než je zákonem očekáváno, v reflexi na uvědomění si důsledků a protiprávnosti svého počínání obžalovaným.

111. Důvody pro propadnutí mobilního telefonu zn. Huawei P40, černé barvy, IMEI 1: 863725041379460, IMEI 2: 863725041387463, se dvěma SIM kartami T-Mobile Czech Republic a.s. a Vodafone Czech Republic a.s. ve vlastnictví obžalovaného podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, soud neshledal, neboť mobilním telefonem sice obžalovaný částečně zmapoval svou trestnou činnost, čímž ulehčil její prokazování, nepoužil jej však k samotnému páčání, a tedy jej nelze považovat za nástroj trestné činnosti. K uvedenému závěru ostatně dospěla i obžaloba po provedeném dokazování ve své závěrečné řeči.
112. Vedle trestu bylo na místě rovněž rozhodnout o ochranném opatření, a to zabránění věci, která byla u obžalovaného během domovní prohlídky nalezena, aniž by k ní měl obžalovaný oprávnění ji přechovávat ve smyslu právní úpravy držení zbraní a střeliva. Podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku tak soud rozhodl o ochranném opatření zabránění věci: 1 ks zásobníku pro útočnou pušku typu CZ805 BREN ráže 5.56x45 NATO pro 30 nábojů, jelikož obžalovaný není ve smyslu § 8 zákona č. 119/2002 Sb., zákona o zbraních, držitelem zbrojního průkazu nebo zbrojní licence, tedy není oprávněn střelivo držet a ani s ním jinak nakládat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat odvolání do 8 (osmi) dnů** ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Městského soudu v Praze.

Odvolání může podat **státní zástupce** pro nesprávnost jakéhokoliv výroku, **obžalovaný** pro nesprávnost výroku, který se přímo dotýká. Dále mohou podat ve prospěch obžalovaného odvolání **osoby oprávněné** podle § 247 odst. 2 tr. řádu, t.j. příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manželka a družka, přičemž státní zástupce a poškozený mohou podat odvolání i v neprospěch obžalovaného.

Státní zástupce musí uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, **ve prospěch či v neprospěch obžalovaného**. Odvolání musí být v D.é lhůtě **odůvodněno** tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání poD.é včas a osobou oprávněnou má **odkladný účinek**.

Praha 6. srpna 2024

Mgr. Hana Krestýnová
předsedkyně senátu